

ผู้หญิงในโลก หลังกำแพง

รายงานการสำรวจผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย ปี พ.ศ. 2558

จัดพิมพ์โดย

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (องค์การมหาชน)

93/1 ชั้น 15 - 16 อาคารจีทีเอฟ วิทยาลัย อาคาร บี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทรศัพท์: 02-118-9400

โทรสาร: 02-118-9425

เว็บไซต์: www.tijthailand.org

เกี่ยวกับสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย หรือ Thailand Institute of Justice (TIJ) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2554 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศด้านการวิจัยและการพัฒนากระบวนการยุติธรรม ในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา และเชื่อมโยงแนวคิดตามหลักสากลสู่การปฏิบัติในระดับประเทศ และในภูมิภาคอาเซียน

ภารกิจสำคัญของ TIJ ประการหนึ่ง คือการส่งเสริมให้เกิดการอนุวัติ “ข้อกำหนดกรุงเทพ” หรือข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและมาตรการที่ไม่ใช่การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (UN Bangkok Rules) รวมถึงส่งเสริมมาตรฐานสหประชาชาติอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะด้านเด็กและผู้หญิงในกระบวนการยุติธรรม

สงวนลิขสิทธิ์ © 2562

โดย สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (องค์การมหาชน)

พิมพ์ครั้งที่ 1: กันยายน 2562

อนุญาตให้นำเนื้อหาในเอกสารนี้ไปใช้และเผยแพร่ โดยมีให้ผลิตซ้ำเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า รวมทั้งให้อ้างอิงแหล่งที่มาจากสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

พิมพ์ที่: กรุงเทพมหานคร, ประเทศไทย

ผู้จัดทำ

คณะวิจัย

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

ชลธิช ชื่นอุระ

ยศวดี ทิพยมงคลอุดม

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาจารย์ศิริพงษ์ วัลลภวงศ์ ณ อยุธยา และคณะ

พิสูจน์อักษร พลอยพิชชา เอื้อเพื่อ

ชนกานต์ เพชรพลอย

วันวิสา เฝิงอุดม

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (องค์การมหาชน).

ผู้หญิงในโลกหลังกำแพง รายงานการสำรวจผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย ปี พ.ศ. 2558.-- กรุงเทพฯ :

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (องค์การมหาชน), 2563. 122 หน้า.

1. นักโทษหญิง. I. พนิดา อีร์ภาพพงศ์, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

365.6

ISBN 978-616-93442-2-3

คำนำ

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (TIJ) มีภารกิจหลักในการส่งเสริมการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เคารพต่อสิทธิขั้นพื้นฐาน และเป็นไปตามมาตรฐานและบรรทัดฐานระหว่างประเทศ รวมทั้งการส่งเสริมให้ประเทศต่างๆ ตระหนักถึงความสำคัญของข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-Custodial Measures of Women Offenders) หรือข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules) ที่ประเทศไทยได้มีบทบาทสำคัญในการผลักดันจนได้รับการรับรองโดยสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติสมัยที่ 65 เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2553

การสำรวจผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทยในครั้งนี้ นับเป็นการสำรวจระดับประเทศเป็นครั้งแรก เพื่อศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้ม ภูมิหลัง ปัญหา และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิง ตลอดจนผลกระทบต่างๆ ที่เกิดจากการถูกคุมขังในเรือนจำ ซึ่งมีกรอบการดำเนินงานที่สอดคล้องตามข้อกำหนดกรุงเทพ ข้อที่ 67 – 69 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลที่สะท้อนถึงสถานการณ์ในภาพรวมของผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย รวมทั้งเพิ่มพูนองค์ความรู้ ความเข้าใจของสังคมเกี่ยวกับผู้ต้องขังหญิง เพื่อประโยชน์ต่อการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ ตลอดจนการกำหนดนโยบายทางอาญาหรือนวปฏิบัติสำหรับผู้กระทำความผิดหญิงให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับสถานการณ์ความเป็นจริงมากที่สุด

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการสำรวจผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทยในเล่มนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ต้องขังหญิง และกระบวนการยุติธรรมไทยต่อไป

คณะผู้จัดทำ

กิตติกรรม ประกาศ

การสำรวจข้อมูลผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำในประเทศไทยในครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยความร่วมมือของหลายท่าน ซึ่งให้การสนับสนุนคณะวิจัยตั้งแต่เริ่มต้นงานวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย ขอขอบคุณกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ผู้อำนวยการทัณฑสถาน ผู้บัญชาการเรือนจำ เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานและเรือนจำทั้ง 27 แห่ง ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกแก่สถาบันฯ ดำเนินการสำรวจข้อมูลผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำในประเทศไทยให้สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

สถาบันฯ ขอขอบคุณทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ในที่นี้ที่กรุณาให้ความร่วมมือในด้านต่างๆ และมีส่วนช่วยให้การสำรวจสำเร็จเรียบร้อย ที่สำคัญอย่างยิ่ง ขอขอบคุณผู้ต้องขังหญิงทุกท่านที่สละเวลาอันมีค่าเข้าร่วมตอบแบบสอบถาม รวมทั้งแบ่งปันเรื่องราวชีวิตและประสบการณ์ในเรือนจำทำให้การสำรวจครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ สถาบันฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการสำรวจผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ต้องขังหญิง และกระบวนการยุติธรรมไทยต่อไป

คณะวิจัย

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

กันยายน พ.ศ. 2558

สารบัญ

คำนำ	5
กิตติกรรมประกาศ	6
1. บทนำ	8
2. ระเบียบวิธีการสำรวจ	12
3. ข้อมูลทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคม	24
4. การกระทำคามผิดของผู้ต้องขังหญิง	37
5. ประสบการณ์ความรุนแรง และสภาวะสุขภาพจิต	46
6. วิถีชีวิตในเรือนจำ	51
7. ผู้ต้องขังหญิงต่างชาติ	68
ภาคผนวก	73

บทที่ 1

บทนำ

ตลอดระยะเวลากว่า 10 ปีที่ผ่านมา ประชากรผู้ต้องขังหญิงทั่วโลกมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในอัตราที่สูงกว่าผู้ต้องขังชายหลายเท่า สำหรับประเทศไทยนั้น จากสถิติของกรมราชทัณฑ์ พบว่า ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2547 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิง 25,121 คน และในระยะเวลา 10 ปีต่อมา มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นเป็น 41,694 คน จากรายงานการวิจัยของกฤตยา อาชวนิจกุล และกุลภา วจนสาระ (2558) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผู้ต้องขังหญิง : สถานการณ์และข้อเสนอแนะเชิงนโยบายจากโครงการขับเคลื่อนนโยบายการปฏิรูประบบเรือนจำผู้ต้องขังหญิง และกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง” สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ระบุว่า ประเทศไทยมีจำนวนผู้ต้องขังหญิงมากเป็นอันดับที่ 4 ของโลก รองจากสหรัฐอเมริกา จีน และรัสเซีย และหากเทียบกับจำนวนประชากรต่อ 100,000 คนแล้ว ประเทศไทยจัดได้ว่ามีอัตราส่วนผู้ต้องขังหญิงต่อประชากร 100,000 คน ซึ่งมีจำนวนมากเป็นอันดับ 1 ของโลก สถานการณ์ปัจจุบันของผู้ต้องขังหญิงที่ต้องโทษในเรือนจำและทัณฑสถานของไทยทวีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทบต่อคุณภาพชีวิตในเรือนจำ ทั้งการอยู่อาศัย การทำกิจวัตรประจำวัน เรียนหนังสือ ฟีกอาชีพ พักผ่อนนอนหลับ ทั้งหมดล้วนเกิดขึ้นอย่างแออัดในพื้นที่คับแคบของแดนหญิงในเรือนจำหรือทัณฑสถาน สภาพความเป็นอยู่และแนวปฏิบัติที่ดำเนินการอยู่ในเรือนจำหญิงหลายแห่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานและบรรทัดฐานระหว่างประเทศ เนื่องจากการดูแลผู้ต้องขังหญิงในหลายประเทศยังขาดความละเอียดอ่อนทางเพศสภาพ และเรือนจำส่วนใหญ่มักถูกออกแบบขึ้นโดยมิได้คำนึงถึงความต้องการเฉพาะด้านของผู้ต้องขังหญิง อย่างไรก็ตามงานที่กรมราชทัณฑ์ต้องรับผิดชอบดูแลผู้ต้องขังนับเป็นปลายน้ำ

ของกระบวนการยุติธรรมและมักถูกลืมนับถือ ชีวิตของผู้ต้องขังหญิงจึงเป็นยิ่งกว่าชีวิตที่ถูกลืมนับและไม่ได้รับความสนใจไม่ว่าจะเป็นระดับนโยบายรัฐหรือระดับกระทรวง

การเพิ่มของจำนวนผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทยโดยเฉพาะในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา มีสาเหตุสำคัญอยู่ 2 ประการ กล่าวคือ สังคมไทยเป็นสังคมที่นิยมใช้การลงโทษจำคุกในการป้องกันสังคม เมื่อคนทำผิดต้องลงโทษให้หลบจำ และการจำคุกเป็นวิธีการลงโทษที่ถูกนำมาใช้กับผู้กระทำผิดมากที่สุดเมื่อมีการกระทำผิดทางอาญา ส่วนมาตรการการลงโทษด้วยวิธีอื่น เช่น มาตรการชะลอการฟ้อง การปล่อยตัวชั่วคราว การใช้มาตรการคุมขังในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ กลับถูกผลักให้เป็นมาตรการหลังการจำคุก การใช้มาตรการเลี้ยงโทษจำคุกจึงมีจำกัด ส่งผลให้จำนวนผู้ต้องขังหญิงมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประการที่ 2 คือ ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่เป็นผู้ต้องขังหญิงคดียาเสพติดที่พัฒนามาจากผู้เสพและเป็นผู้ค้ารายย่อย ซึ่งกระทำความผิดเพราะความจำเป็นทางเศรษฐกิจหรือมีปัญหาครอบครัว รวมทั้งมาจากสภาพแวดล้อมที่ส่งผลให้เข้าสู่วงจรค้ายาเสพติด และผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่มักจะได้รับกรลงโทษจำคุกมากกว่าการใช้มาตรการในชุมชน อาจกล่าวได้ว่า กระบวนการยุติธรรมไทยนั้นยังขาดการนำมาตรการทางเลือกแทนการจำคุกมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนั้นแล้ว ยังมีมิติของสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป บ้านเมืองมีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นพร้อมกับบทบาททางสังคมของผู้หญิงที่เพิ่มขึ้นตามมา ผู้หญิงจำนวนไม่น้อยต้องรับผิดชอบหาเลี้ยงตนเองและครอบครัว และเมื่อต้องประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาสังคม ปัญหาครอบครัว ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้ซึ่งมีมาจากครอบครัวที่มี

ฐานะยากจน ขาดการศึกษา ขาดความรู้ทักษะในการประกอบอาชีพ และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีจึงมีโอกาสที่จะเข้าสู่การกระทำผิดมากขึ้นและเป็นผลให้จำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอดและผู้กระทำผิดหญิงส่วนมากมักมีมูลเหตุปัจจัยที่ผลักดันให้ลงมือกระทำความผิดที่แตกต่างไปจากผู้กระทำผิดชาย และเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำก็มีความต้องการพื้นฐานที่แตกต่างจากเพศชาย ไม่ว่าจะเป็นความต้องการด้านสุขภาพ สภาพจิตใจ การปรับตัวภายในเรือนจำ

จากที่กล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่า ความแออัดของผู้ต้องขังหญิง ประกอบกับความต้องการพื้นฐานด้านเพศสภาวะของผู้ต้องขังหญิงที่มีความแตกต่างจากผู้ต้องขังชาย ทำให้ผู้ต้องขังหญิงไม่ได้รับการดูแลเท่าที่ควร จึงเป็นที่มาของการเกิด “ข้อกำหนดกรุงเทพ” (The Bangkok Rules) หรือ ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-Custodial Measures of Women Offenders) ซึ่งได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการโดยสมัชชาสหประชาชาติสมัยที่ 65 ในวันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2553 ทำให้ข้อกำหนดดังกล่าวมีผลบังคับใช้ถึงแม้ไม่มีสถานะเป็นกฎหมายที่มีสภาพบังคับที่นานาประเทศต้องปฏิบัติตาม แต่เป็นมาตรฐานในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล เพื่อยกระดับมาตรฐานของงานราชทัณฑ์ให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชน โดยข้อกำหนดกรุงเทพมีขอบเขตที่สำคัญ 4 ส่วน คือส่วนที่ 1 ข้อกำหนดทั่วไป ส่วนที่ 2 ข้อกำหนดที่ใช้

สำหรับผู้ต้องขังมีลักษณะพิเศษ ส่วนที่ 3 มาตรการที่มีใช้การคุมขัง และส่วนที่ 4 การวิจัย การวางแผนการประเมินผลและการสร้างความตระหนักแก่สาธารณชน

การขับเคลื่อนข้อกำหนดกรุงเทพของประเทศไทยได้ดำเนินการอย่างเป็นระบบและเป็นขั้นตอนโดยอาศัยความร่วมมือของหน่วยงานสำคัญในกระทรวงยุติธรรม เช่น ศาลยุติธรรมกรมราชทัณฑ์ ที่จะทำให้การปฏิบัติตามข้อกำหนดกรุงเทพเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ยังมีสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (TIJ) เป็นสถาบันที่มีภารกิจหลักประการหนึ่งคือการเผยแพร่ และส่งเสริมการปฏิบัติตามมาตรฐานของข้อกำหนดกรุงเทพ รวมถึงการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงโดยได้มีการศึกษาและวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดหญิงและผู้ต้องขังหญิงในมิติต่างๆ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้ม ภูมิหลัง ปัญหา และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิง ตลอดจนผลกระทบต่างๆ ที่เกิดจากการถูกคุมขังในเรือนจำ ซึ่งเป็นการดำเนินงานที่สอดคล้องตามข้อกำหนดกรุงเทพ ข้อที่ 67 – 69

โดย TIJ ได้ดำเนินการสำรวจข้อมูลและสถิติของผู้ต้องขังหญิงในระดับประเทศเป็นครั้งแรก นับเป็นอีกก้าวสำคัญที่จะทำให้ภาครัฐและภาคประชาชนเข้าใจถึงที่มาของผู้ต้องขังหญิงและจะเป็นประโยชน์ต่อการออกแบบโปรแกรมการฟื้นฟูที่มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของผู้ต้องขังหญิงอย่างแท้จริง อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงที่มีความละเอียดอ่อนทางเพศและมีประสิทธิภาพสอดคล้องตามมาตรฐานและข้อกำหนดของสหประชาชาติต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและสถิติผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำของประเทศไทย โดยแบ่งเป็นข้อมูลทางประชากรและสังคม ซึ่งเป็นภูมิหลังของผู้ต้องขังหญิงก่อนและระหว่างอยู่ในเรือนจำ ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะของการกระทำผิด การดำเนินชีวิตและปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการและข้อเสนอแนะที่อยากให้มีหรือเกิดขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ และภายหลังพ้นโทษโดยออกจากเรือนจำไปแล้ว เช่น การพัฒนาทักษะ/ อาชีพต่างๆ

กรอบการสำรวจ

การสำรวจข้อมูลและสถิติเกี่ยวกับผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทยได้กำหนดกรอบด้านประชากรคือ ผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำของประเทศไทย ทั้งผู้ต้องขังเด็ดขาดและผู้ต้องขังที่อยู่ระหว่างการพิจารณาคดี โดยกำหนดกรอบในการศึกษา ดังประเด็นต่อไปนี้

- ข้อมูลส่วนบุคคล
- ประวัติการทำงานและความรับผิดชอบทางครอบครัว
- บุตร
- ประวัติครอบครัว
- การติดต่อโลกภายนอก
- การกระทำความผิดในอดีตและปัจจุบัน
- ประวัติการใช้สารเสพติด
- สุขภาพจิต
- ประสบการณ์ความรุนแรง
- ชีวิตในเรือนจำ
- ความปลอดภัยในเรือนจำ
- แบบสอบถามสำหรับผู้ต้องขังชาวต่างชาติ

การดำเนินงาน

ระยะเวลาในการดำเนินงานตลอดโครงการ รวมทั้งสิ้น 15 เดือน

บทที่ 2

ระเบียบวิธีการสำรวจ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจครั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ/ ทัณฑสถานทั่วยุทธศาสตร์ไทย ซึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจครั้งนี้มีจำนวน 2,000 คน แบ่งเป็นตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงที่เป็นนักโทษเด็ดขาดจำนวน 1,500 คน และตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงที่เป็นผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์ - ฎีกา ใต้สวน - พิจารณา และสอบสวน รวมจำนวน 500 คน

กลุ่มตัวอย่าง 2,000 คน

- ผู้ต้องขังเด็ดขาด 1,500 คน
- ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี 500 คน

การสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเลือกใช้การสุ่มตัวอย่างแบบผสมผสาน ซึ่งเป็นการผสมผสานวิธีการสุ่มตัวอย่าง 2 แบบ คือ การสุ่มตัวอย่างแบบโควตาและการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ซึ่งการสุ่มแบบดังกล่าวเป็นการสุ่มแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Non-probability sampling) เนื่องจากจำนวนผู้ต้องขังหญิงในแต่ละเรือนจำและในแต่ละเขตราชทัณฑ์นั้นมีขนาดตัวอย่างที่ไม่เท่ากัน การสุ่มตัวอย่างแบบใช้ความน่าจะเป็นอาจทำให้มีโอกาสได้ตัวอย่างจากเรือนจำที่มีผู้ต้องขังจำนวนไม่มาก ซึ่งนอกจากจะไม่เป็นตัวแทนที่ดีของผู้ต้องขังหญิงทั่วประเทศแล้ว กล่าวคือ การสุ่มได้เรือนจำที่มีผู้ต้องขังหญิงน้อยอาจส่งผลให้ข้อมูลที่ได้รับความแปรปรวนน้อยด้วยเช่นกัน อีกทั้ง ยังอาจทำให้การใช้งบประมาณในการเดินทางไปเก็บข้อมูลไม่เกิดความคุ้มค่า ดังนั้นในการสุ่มตัวอย่างในการสำรวจครั้งนี้จึงจำเป็นต้องกำหนดเงื่อนไขบางประการเพื่อให้ได้ตัวอย่างที่เป็นตัวแทนหรือภาพฉายของผู้ต้องขังหญิงทั้งประเทศให้ได้มากที่สุด โดยคำนึงถึงสัดส่วนของผู้ต้องขังหญิงในแต่ละเรือนจำและในแต่ละเขตราชทัณฑ์เป็นสำคัญ

การเลือกเรือนจำและการกำหนดจำนวนตัวอย่างในแต่ละเรือนจำ

ดำเนินการเลือกเรือนจำตัวอย่างจากแต่ละเขตราชทัณฑ์ โดยใช้ข้อมูลจากสถิติผู้ต้องขังราชทัณฑ์ทั่วประเทศ รท.102 (ก) เมื่อวันที่ 29 มกราคม 2558 โดยศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์ (ภาคผนวก ก) ซึ่งในขั้นตอนแรกเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบโควตาก่อน โดยเป็นการกำหนดขนาดตัวอย่างให้มีสัดส่วนที่สอดคล้องไปกับจำนวนผู้ต้องขังหญิงจริงในแต่ละประเภท จากนั้นในขั้นตอนต่อมาจึงเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยเลือกเรือนจำที่มีผู้ต้องขังหญิงในแต่ละประเภทสูงสุด 2 เรือนจำแรกในแต่ละเขต เนื่องจากเรือนจำที่มีผู้ต้องขังหญิงจำนวนมากที่สุดเพราะถือว่าเป็นสัดส่วนที่มากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเรือนจำอื่นๆ ที่มีผู้ต้องขังหญิงจำนวนและสัดส่วนที่น้อยกว่า อีกทั้ง เพื่อให้เกิดความคุ้มค่าต้องงบประมาณและระยะเวลาในการเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วย ซึ่งผลจากการพิจารณาเลือกเรือนจำตัวอย่างที่มีผู้ต้องขังหญิงสูงสุด 2 อันดับแรกในแต่ละเขตนั้น จำแนกตามประเภทของผู้กระทำผิดหญิงเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักโทษเด็ดขาด และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์ - ฎีกา ใต้สวน - พิจารณา และสอบสวน ดังตารางที่ 2.1 - 2.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 2.1

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักโทษเด็ดขาด

เขตราชทัณฑ์	เรือนจำที่มีนักโทษหญิงที่เป็นนักโทษเด็ดขาดสูงสุด 2 อันดับแรก	จำนวนนักโทษหญิง ที่เป็นนักโทษเด็ดขาด (คน)	จำนวนตัวอย่าง ตามสัดส่วน (คน)
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	3,562	272
	เรือนจำกลางราชบุรี	885	68
เขต 1	ทัณฑสถานหญิงธนบุรี	945	72
	เรือนจำกลางสมุทรปราการ	725	55
เขต 2	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	1,099	84
	เรือนจำจังหวัดสระแก้ว	241	18
เขต 3	ทัณฑสถานหญิงนครราชสีมา	3,819	292
	เรือนจำกลางอุบลราชธานี	507	39
เขต 4	เรือนจำกลางอุดรธานี	475	36
	เรือนจำกลางนครพนม	399	30
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	1,692	129
	เรือนจำกลางเชียงราย	839	64
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	947	72
	เรือนจำกลางกำแพงเพชร	456	35
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	514	39
	เรือนจำกลางนครปฐม	508	39
เขต 8	เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี	287	22
	เรือนจำจังหวัดภูเก็ต	285	22
เขต 9	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	1,217	93
	เรือนจำจังหวัดตรัง	248	19
รวม		19,650	1,500

จากตารางที่ 2.1 เมื่อคำนวณจำนวนตัวอย่างตามสัดส่วนที่มาจากจำนวนนักโทษเด็ดขาดจริงในแต่ละเรือนจำแล้ว พบว่า ในบางเรือนจำมีจำนวนตัวอย่างต่ำกว่า 20 คน ซึ่งทางคณะวิจัยเห็นว่าอาจไม่คุ้มค่าทั้งในเชิงงบประมาณและเวลาในการเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูล จึงเห็นสมควรให้นำจำนวนตัวอย่างดังกล่าวไปรวมกับจำนวนตัวอย่างในอีกเรือนจำที่อยู่ในเขตราชทัณฑ์เดียวกัน ดังเช่นในกรณีเขตราชทัณฑ์ที่ 2 ซึ่งพบว่าเรือนจำจังหวัดสระแก้วมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพียง 18 คน จึงนำจำนวนตัวอย่าง 18 คน ของเรือนจำจังหวัดสระแก้วไปรวมโควตาเพิ่มเติมในทัณฑสถานหญิงชลบุรีซึ่งอยู่ในเขตราชทัณฑ์ที่ 2 เหมือนกัน ดังนั้นจำนวนตัวอย่างในทัณฑสถานหญิงชลบุรีจึงมีจำนวนเพิ่มขึ้นดังปรากฏในตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2

จำนวนตัวอย่างที่คาดว่าจะเก็บจริงในเรือนจำกรณีผู้กระทำผิดหญิงเป็นนักโทษเด็ดขาด

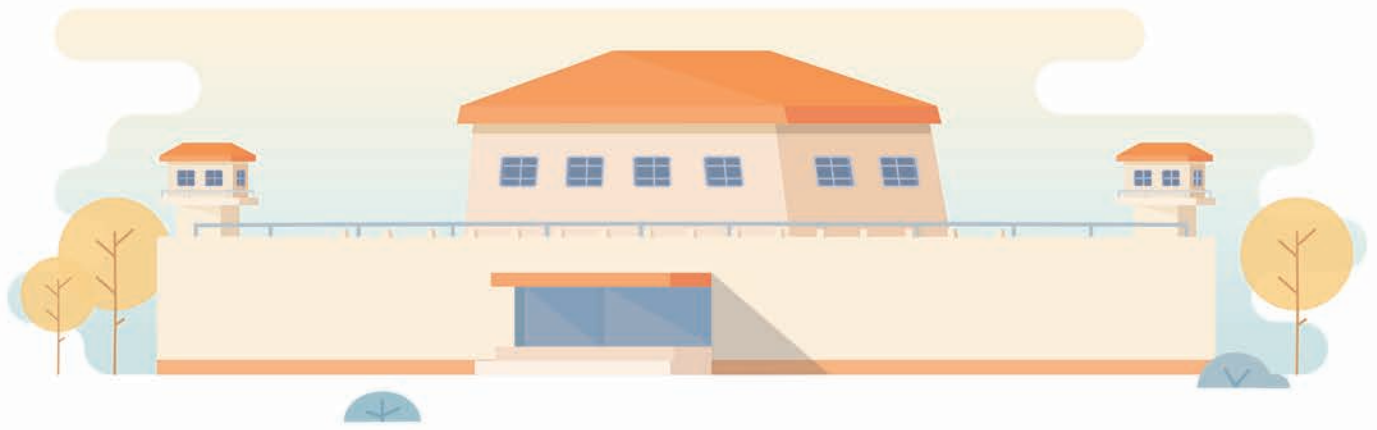
เขตราชภัฏ	เรือนจำที่มีนักโทษหญิงที่เป็นนักโทษเด็ดขาดสูงสุด 2 อันดับแรก	จำนวนนักโทษหญิง ที่เป็นนักโทษเด็ดขาด (คน)	จำนวนตัวอย่าง ตามสัดส่วน (คน)
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	3,562	272
	เรือนจำกลางราชบุรี	885	68
เขต 1	ทัณฑสถานหญิงธนบุรี	945	72
	เรือนจำกลางสมุทรปราการ	725	55
เขต 2	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	1,099	102
เขต 3	ทัณฑสถานหญิงนครราชสีมา	3,819	292
	เรือนจำกลางอุบลราชธานี	507	39
เขต 4	เรือนจำกลางอุดรธานี	475	36
	เรือนจำกลางนครพนม	399	30
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	1,692	129
	เรือนจำกลางเชียงราย	839	64
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	947	72
	เรือนจำกลางกำแพงเพชร	456	35
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	514	39
	เรือนจำกลางนครปฐม	508	39
เขต 8	เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี	287	22
	เรือนจำจังหวัดภูเก็ต	285	22
เขต 9	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	1,217	93
	เรือนจำจังหวัดตรัง	248	19
รวม		19,650	1,500

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงจำนวนตัวอย่างของเรือนจำจังหวัดตรัง ซึ่งมีจำนวนตัวอย่าง 19 คน คณะวิจัยได้สังเกตเห็นว่า เมื่อนำไปพิจารณาพร้อมกับจำนวนตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวน พบว่า มีเรือนจำจังหวัดตรังมีกลุ่มตัวอย่างในกรณีผู้ต้องขังหญิงสถานะดังกล่าวด้วยเช่นกัน (กล่าวคือ มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวน สูงสุด 2 อันดับแรกในเขตราชภัฏที่ 9) ซึ่งเมื่อรวมจำนวนตัวอย่างทั้งหมดของผู้กระทำผิดทั้ง 2 ประเภทของเรือนจำจังหวัดตรังแล้วพบว่า มีจำนวนเกิน 20 คน (ดูเพิ่มเติมในตารางที่ 2.3 – 2.4) จึงยังพอมีความคุ้มค่าต่อการเดินทางไปเก็บข้อมูล ณ เรือนจำจังหวัดตรัง ซึ่งแตกต่างกับกรณีเรือนจำจังหวัดสระแก้วตั้งที่กล่าวไปข้างต้น ด้วยเหตุนี้ ทางคณะวิจัยจึงคงไว้ซึ่งตัวอย่างจำนวน 19 คนในกรณีผู้ต้องขังหญิงที่เป็นนักโทษเด็ดขาดในแผนการสุ่มตัวอย่างดังที่ปรากฏในตารางที่ 2.1 และ 2.2 ตามปกติ

ตารางที่ 2.3

จำนวนและสัดส่วนตัวอย่างผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวน ในแต่ละสถานะ

เขตราชทัณฑ์	เรือนจำที่มีผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวนสูงสุด 2 อันดับแรก	จำนวนผู้ต้องขังหญิงจำแนกตามอยู่ระหว่างสถานะ: (คน)				จำนวนตัวอย่างในการสำรวจ (คน)			
		อุทธรณ์-ฎีกา	ใต้สวน-พิจารณา	สอบสวน	รวม	อุทธรณ์-ฎีกา	ใต้สวน-พิจารณา	สอบสวน	รวม
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	948	255	333	1,536	94	26	33	153
	เรือนจำพิเศษระยอง	277	46	68	391	28	5	7	39
เขต 1	เรือนจำพิเศษสมุทรปราการ	107	31	104	242	11	3	10	24
	เรือนจำอำเภอธัญบุรี	78	57	100	235	8	5	10	23
เขต 2	เรือนจำพิเศษทวาย	94	35	70	199	9	4	7	20
	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	78	23	56	157	8	2	6	16
เขต 3	เรือนจำพิเศษอุบลราชธานี	102	40	40	182	10	4	4	18
	เรือนจำพิเศษนครราชสีมา	33	37	26	96	3	4	3	10
เขต 4	เรือนจำพิเศษขอนแก่น	57	44	51	152	6	4	5	15
	เรือนจำพิเศษอุดรธานี	50	29	30	109	6	2	3	11
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	155	57	52	264	15	6	5	26
	เรือนจำพิเศษเชียงราย	78	63	73	214	8	6	7	21
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	65	29	21	115	6	3	2	11
	เรือนจำกลางกำแพงเพชร	24	7	18	49	2	1	2	5
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	100	24	116	240	10	2	12	24
	เรือนจำกลางนครปฐม	63	42	28	133	6	4	3	13
เขต 8	เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี	96	87	165	348	10	9	16	35
	เรือนจำจังหวัดกระบี่	35	37	73	145	3	4	7	14
เขต 9	เรือนจำจังหวัดตรัง	12	44	70	126	2	4	7	13
	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	54	22	12	88	5	2	2	9
รวม		2,506	1,009	1,506	5,021	250	100	150	500

สำหรับกรณีตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวน เนื่องจากเมื่อคำนวณขนาดของตัวอย่างตามสถานะในแต่ละเรือนจำในแต่ละเขตราชทัณฑ์แล้ว พบว่า ในบางเรือนจำมีตัวอย่างรวมแล้วต่ำกว่า 20 คน ในกรณีดังกล่าวทางคณะวิจัยมีความเห็นว่า ในเมื่อเรือนจำดังกล่าวไม่ได้เป็นเรือนจำตัวอย่างร่วมกับเรือนจำในกรณีผู้กระทำผิดหญิงที่เป็นนักโทษเด็ดขาด จึงสมควรเปลี่ยนแปลงแผนการสุ่มตัวอย่างในตารางที่ 2.3 โดยนำตัวอย่างในเรือนจำที่มีจำนวนน้อยกว่า 20 คน ไปพบกับอีกเรือนจำหนึ่งในเขตเดียวกัน หรือพิจารณาจากเกณฑ์ด้านระยะทางระหว่างเรือนจำที่ผู้เชี่ยวชาญต้องเดินทางไปเก็บข้อมูลอยู่แล้ว จึงสรุปการปรับเปลี่ยนแผนการสุ่มตัวอย่างในบางเขตราชทัณฑ์ ดังนี้

ในเขตราชทัณฑ์ที่ 2 ถึงแม้ทัณฑสถานหญิงชลบุรีมีจำนวนตัวอย่างเพียง 16 คน แต่เนื่องจากผู้เชี่ยวชาญเดินทางไปเก็บข้อมูลจากนักโทษหญิงเด็ดขาดอยู่แล้วในทัณฑสถานหญิงชลบุรี จึงไม่มีการปรับเปลี่ยนแผนการสุ่มตัวอย่างในเขตที่ 2 แต่ประการใด

ในเขตราชทัณฑ์ที่ 3 ทั้งเรือนจำพิเศษอุบลราชธานีและเรือนจำพิเศษนครราชสีมา ต่างมีจำนวนตัวอย่างต่ำกว่า 20 คนทั้ง 2 เรือนจำ จึงพิจารณาเลือกเรือนจำพิเศษอุบลราชธานีเป็นเรือนจำหลักสำหรับการสุ่มตัวอย่างในเขตที่ 3 เนื่องจากมีจำนวนตัวอย่างมากที่สุด คือ 18 คน ในขณะที่เรือนจำพิเศษนครราชสีมามีตัวอย่างเพียงจำนวน 10 คน จึงนำจำนวนตัวอย่าง 10 คน ของเรือนจำพิเศษนครราชสีมาไปทยอยตรวกร่วมกับตัวอย่างในเรือนจำพิเศษอุบลราชธานี ซึ่งเป็นจังหวัดที่ทางคณะวิจัยต้องเดินทางไปเก็บข้อมูลจากนักโทษเด็ดขาดอยู่แล้ว ดังนั้นจำนวนตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวนของเขตราชทัณฑ์ที่ 3 จึงมีตัวอย่างรวม 28 คน

ในเขตราชทัณฑ์ที่ 4 ทั้งเรือนจำพิเศษขอนแก่นและเรือนจำพิเศษอุดรธานี ต่างมีจำนวนตัวอย่างต่ำกว่า 20 คนทั้ง 2 เรือนจำ แต่เนื่องจากแผนการสุ่มตัวอย่างนักโทษเด็ดขาด จังหวัดขอนแก่น ไม่ใช่เรือนจำที่ถูกเลือกจากแผนการสุ่มตัวอย่าง และคณะวิจัยต้องเดินทางไปเก็บข้อมูลจากนักโทษเด็ดขาดในจังหวัดอุดรธานีอยู่แล้ว จึงพิจารณาเลือกเรือนจำพิเศษอุดรธานีเป็นเรือนจำหลักสำหรับการสุ่มตัวอย่างในเขตที่ 4 จึงนำจำนวนตัวอย่าง 15 คน ของเรือนจำพิเศษขอนแก่น ไปทยอยตรวกร่วมกับตัวอย่างในเรือนจำพิเศษอุดรธานี จำนวน 11 คน ดังนั้นจำนวนตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวนของเขตราชทัณฑ์ที่ 4 จึงมีตัวอย่างรวม 26 คน

ในเขตราชทัณฑ์ที่ 6 ทั้งทัณฑสถานหญิงพิษณุโลกและเรือนจำพิเศษกำแพงเพชร ต่างมีจำนวนตัวอย่างต่ำกว่า 20 คนทั้ง 2 เรือนจำ แต่เนื่องจากแผนการสุ่มตัวอย่างนักโทษเด็ดขาด ผู้เชี่ยวชาญต้องเดินทางไปเก็บข้อมูลจากนักโทษเด็ดขาดจากทัณฑสถานหญิงพิษณุโลกอยู่แล้ว จึงพิจารณาเลือกทัณฑสถานหญิงพิษณุโลกเป็นเรือนจำหลักสำหรับการสุ่มตัวอย่างในเขตที่ 6 จึงนำจำนวนตัวอย่าง 5 คน จากเรือนจำพิเศษกำแพงเพชรไปทยอยตรวกร่วมกับจำนวนตัวอย่างอีก 11 คน ในทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก ดังนั้นจำนวนตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวนของเขตราชทัณฑ์ที่ 6 จึงมีตัวอย่างรวม 16 คน ซึ่งถือว่ายังคุ้มทุนอยู่เพราะทัณฑสถานหญิงพิษณุโลกเป็นเรือนจำเดียวกันกับที่ต้องไปเก็บข้อมูลจากนักโทษหญิงเด็ดขาดอยู่แล้ว

ในเขตราชทัณฑ์ที่ 7 พบว่า เรือนจำพิเศษนครปฐมมีจำนวนตัวอย่างเพียง 13 คน จึงนำไปทยอยตรวกร่วมกับตัวอย่างในเรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งมีมากกว่า คือ จำนวน 23 คน อีกทั้งยังเป็นเรือนจำที่คณะวิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลจากนักโทษหญิงเด็ดขาดอยู่แล้ว ดังนั้นจำนวนตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวนของเขตราชทัณฑ์ที่ 7 จึงมีตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 37 คน

ในเขตราชทัณฑ์ที่ 8 พบว่า เรือนจำจังหวัดกระบี่มีจำนวนตัวอย่างเพียง 14 คน จึงนำไปทยอยตรวกร่วมกับตัวอย่างในเรือนจำพิเศษสุราษฎร์ธานี ซึ่งมีมากกว่า คือ จำนวน 35 คน อีกทั้งยังเป็นเรือนจำที่คณะวิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลในจังหวัดสุราษฎร์ธานีอยู่แล้ว ดังนั้นจำนวนตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวนของเขตราชทัณฑ์ที่ 8 จึงมีตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 49 คน

ในเขตราชทัณฑ์ที่ 9 ทั้งเรือนจำจังหวัดตรังและทัณฑสถานหญิงสงขลาต่างเป็นเรือนจำที่ผู้เชี่ยวชาญเดินทางไปเก็บข้อมูลจากนักโทษหญิงเด็ดขาดอยู่แล้ว จึงไม่มีการปรับเปลี่ยนแผนการสุ่มตัวอย่างในเขตที่ 9 แต่อย่างใด

จากการปรับเปลี่ยนแผนการสุ่มตัวอย่างในตารางที่ 2.3 ด้วยเหตุผลและวิธีการดังที่ได้กล่าวไปในข้างต้นแล้วนั้น จึงสามารถสรุปจำนวนตัวอย่างในแต่ละสถานะของผู้ต้องขังหญิง และสรุปรายชื่อราชทัณฑ์ที่ผู้เชี่ยวชาญจะไปเก็บข้อมูลจริงได้ดังปรากฏในตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4

จำนวนตัวอย่างที่คาดว่าจะเก็บจริงในเรือนจำกรณีผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวน จำแนกตามเรือนจำและเขตราชทัณฑ์

เขตราชทัณฑ์	เรือนจำที่มีผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวนสูงสุด 2 อันดับแรก	จำนวนตัวอย่างในการสำรวจ (คน)			
		อุทธรณ์-ฎีกา	ใต้สวน-พิจารณา	สอบสวน	รวม
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	94	26	33	153
	เรือนจำพิเศษระยอง	28	5	6	39
เขต 1	เรือนจำพิเศษสมุทรปราการ	11	3	10	24
	เรือนจำอำเภอธัญบุรี	8	5	10	23
เขต 2	เรือนจำพิเศษพัททยา	9	4	7	20
	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	8	2	6	16
เขต 3	เรือนจำพิเศษอุบลราชธานี	13	8	7	28
เขต 4	เรือนจำพิเศษอุดรธานี	12	6	8	26
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	15	6	5	26
	เรือนจำพิเศษเชียงราย	8	6	7	21
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	8	4	4	16
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	16	6	15	37
เขต 8	เรือนจำพิเศษสุราษฎร์ธานี	13	13	23	49
เขต 9	เรือนจำจังหวัดตรัง	2	4	7	13
	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	5	2	2	9
รวม		250	100	150	500

สำหรับการเลือกตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงในแต่ละเรือนจำนั้น ขึ้นอยู่กับความสะดวกในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เป็นหลัก อย่างไรก็ตาม ทางคณะวิจัยได้ขอความร่วมมือให้แต่ละเรือนจำได้เลือกตัวอย่างโดยกระจายอายุของผู้ต้องขังหญิงให้มีความหลากหลายและเป็นไปตามสภาพการณ์จริงของแต่ละเรือนจำมากที่สุด

รายชื่อเรือประจำที่ที่ต้องเดินทางไปเก็บข้อมูล

จากการสุ่มเลือกเรือประจำและการกำหนดจำนวนตัวอย่างในแต่ละเรือจํารวมถึงการปรับเปลี่ยนจำนวนที่เหมาะสมในการเก็บตัวอย่างในแต่ละเรือประจำโดยคำนึงถึงความคุ้มทุนของงบประมาณในการเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วนั้น จึงสามารถสรุปรายชื่อเรือประจำที่ต้องเดินทางไปเก็บข้อมูลได้ดังปรากฏในตารางที่ 2.5 และ 2.6 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.5

สรุปรายชื่อเรือประจำตัวอย่างในแต่ละเขตราชภัฏที่จำแนกตามประเภทผู้กระทำผิด

เขตราชภัฏ	ประเภทผู้กระทำผิด	
	นักโทษหญิงเด็ดขาด	ผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวน
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	ทัณฑสถานหญิงกลาง
	เรือนจำกลางราชบุรี	เรือนจำพิเศษระยอง
เขต 1	ทัณฑสถานหญิงธนบุรี	เรือนจำพิเศษสมุทรปราการ
	เรือนจำกลางสมุทรปราการ	เรือนจำอำเภอธัญบุรี
เขต 2	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	เรือนจำพิเศษพัทยา
		ทัณฑสถานหญิงชลบุรี
เขต 3	ทัณฑสถานหญิงนครราชสีมา	เรือนจำพิเศษอุบลราชธานี
	เรือนจำกลางอุบลราชธานี	
เขต 4	เรือนจำกลางอุดรธานี	เรือนจำพิเศษอุดรธานี
	เรือนจำกลางนครพนม	
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่
	เรือนจำกลางเชียงราย	เรือนจำพิเศษเชียงราย
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก
	เรือนจำกลางกำแพงเพชร	
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี
	เรือนจำกลางนครปฐม	
เขต 8	เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี	เรือนจำพิเศษสุราษฎร์ธานี
	เรือนจำจังหวัดภูเก็ต	
เขต 9	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	เรือนจำจังหวัดตรัง
	เรือนจำจังหวัดตรัง	ทัณฑสถานหญิงสงขลา

จากตารางที่ 2.5 จึงพบว่า ในการสำรวจครั้งนี้ มีเรือประจำตัวอย่างที่ต้องเดินทางไปเก็บข้อมูลจากผู้กระทำผิดหญิงที่มีสถานะเป็นนักโทษเด็ดขาดจำนวน 19 เรือประจำ และมีเรือประจำตัวอย่างที่ต้องเดินทางไปเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังหญิงที่มีสถานะอยู่ในระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวน จำนวน 15 เรือประจำ อย่างไรก็ตามในตารางที่ 2.5 พบได้ว่า ในการเก็บข้อมูลจากผู้กระทำผิดหญิงทั้ง 2 สถานะนั้น สามารถเก็บร่วมกันได้ในบางเรือประจำที่เป็นเรือจำขนาดใหญ่ ดังนั้นจึงสรุปรายชื่อเรือประจำและจำนวนโดยไม่จำแนกประเภทของผู้กระทำผิดหญิงได้ดังปรากฏในตารางที่ 2.6 ต่อไปนี้

ตารางที่ 2.6

สรุปจำนวนและรายชื่อเรือ่นจำที่ต้องไปเก็บข้อมูลจำแนกตามเขตรัฐกันท์

เขตรัฐกันท์	จำนวนเรือ่นจำตัวอย่าง	รายชื่อเรือ่นจำ
เขตอิสระ	3	ทัณฑ์สถานหญิงกลาง เรือ่นจำกลางราชบุรี เรือ่นจำพิเศษระยอง
เขต 1	4	ทัณฑ์สถานหญิงธนบุรี เรือ่นจำกลางสมุทรปราการ เรือ่นจำพิเศษสมุทรปราการ เรือ่นจำอำเภอธัญบุรี
เขต 2	2	ทัณฑ์สถานหญิงชลบุรี เรือ่นจำพิเศษททยา
เขต 3	3	ทัณฑ์สถานหญิงนครราชสีมา เรือ่นจำกลางอุบลราชธานี เรือ่นจำพิเศษอุบลราชธานี
เขต 4	3	เรือ่นจำกลางอุดรธานี เรือ่นจำกลางนครพนม เรือ่นจำพิเศษอุดรธานี
เขต 5	3	ทัณฑ์สถานหญิงเชียงใหม่ เรือ่นจำกลางเชียงราย เรือ่นจำพิเศษเชียงราย
เขต 6	2	ทัณฑ์สถานหญิงพิษณุโลก เรือ่นจำกลางกำแพงเพชร
เขต 7	2	เรือ่นจำจังหวัดสุพรรณบุรี เรือ่นจำกลางนครปฐม
เขต 8	3	เรือ่นจำกลางสุราษฎร์ธานี เรือ่นจำจังหวัดภูเก็ต เรือ่นจำพิเศษสุราษฎร์ธานี
เขต 9	2	ทัณฑ์สถานหญิงสงขลา เรือ่นจำจังหวัดตรัง

จากตารางที่ 2.6 จึงสรุปได้ว่า การสำรวจข้อมูลและสถิติทางสังคมของผู้กระทำผิดหญิงในครั้งนี้ ต้องเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากเรือ่นจำต่างๆ รวมทั้งสิ้น 27 เรือ่นจำ โดยสามารถสรุปรายชื่อเรือ่นจำ จำนวนตัวอย่างที่ต้องการสุ่มโดยแยกตามประเภทผู้กระทำผิด รวมถึงวันเดือนปีและช่วงเวลาที่ต้องการเดินทางไปเก็บข้อมูลดังตารางที่ 2.7

ตารางที่ 2.7

สรุปจำนวนตัวอย่างของแต่ละประเภทผู้กระทำผิดหญิงจำแนกตามรายชื่อเรือนจำและวันที่เดินทางสำหรับไปเก็บข้อมูลในแต่ละเขตราชทัณฑ์

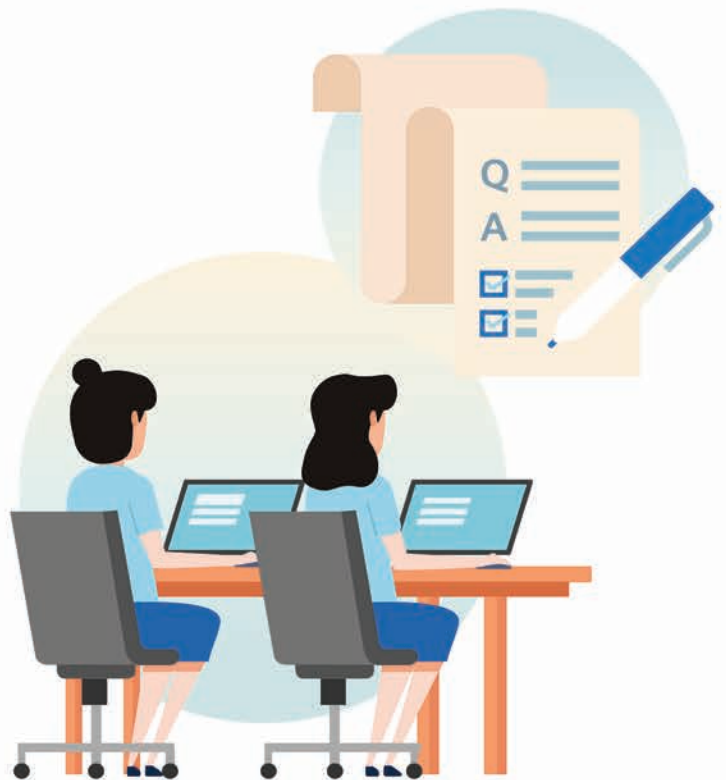
เขตราชทัณฑ์	รายชื่อเรือนจำที่ไปเก็บข้อมูล	วัน/เดือน/ปี ที่ไปเก็บข้อมูล	จำนวนตัวอย่าง นักโทษเด็ดขาด	จำนวนตัวอย่างผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี (คน)			
				อุกฤษณ์- ฎีกา	ไต่สวน- พิจารณา	สอบสวน	รวม
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	17 มิถุนายน 2558	272	94	26	33	153
	เรือนจำกลางราชบุรี	22 กรกฎาคม 2558	68	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษระยอง	24 มิถุนายน 2558	-	28	5	6	39
เขต 1	ทัณฑสถานหญิงธนบุรี	23 มิถุนายน 2558	72	-	-	-	-
	เรือนจำกลางสมุทรปราการ	24 มิถุนายน 2558	55	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษสมุทรปราการ	24 มิถุนายน 2558	-	11	3	10	24
	เรือนจำอำเภอธัญบุรี	22 มิถุนายน 2558	-	8	5	10	23
เขต 2	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	23 มิถุนายน 2558	102	8	2	6	16
	เรือนจำพิเศษพัทยา	22 มิถุนายน 2558	-	9	4	7	20
เขต 3	ทัณฑสถานหญิงนครราชสีมา	14-15 กรกฎาคม 2558	292	-	-	-	-
	เรือนจำกลางอุบลราชธานี	29 กรกฎาคม 2558	39	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษอุบลราชธานี	29 กรกฎาคม 2558	-	13	8	7	28
เขต 4	เรือนจำกลางอุดรธานี	27 กรกฎาคม 2558	36	-	-	-	-
	เรือนจำกลางนครพนม	28 กรกฎาคม 2558	30	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษอุดรธานี	27 กรกฎาคม 2558	-	12	6	8	26
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	29-30 มิถุนายน 2558	129	15	6	5	26
	เรือนจำกลางเชียงราย	1 กรกฎาคม 2558	64	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษเชียงราย	1 กรกฎาคม 2558	-	8	6	7	21
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	27 กรกฎาคม 2558	72	8	4	4	16
	เรือนจำกลางกำแพงเพชร	28 กรกฎาคม 2558	35	-	-	-	-
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	20 กรกฎาคม 2558	39	16	6	15	37
	เรือนจำกลางนครปฐม	21 กรกฎาคม 2558	39	-	-	-	-

เขตราชทัณฑ์	รายชื่อเรือนจำที่ไปเก็บข้อมูล	วัน/เดือน/ปี ที่ไปเก็บข้อมูล	จำนวนตัวอย่าง นักโทษเด็ดขาด	อุทธรณ์- ฎีกา	ไต่สวน- พิจารณา	สอบสวน	รวม
เขต 8	เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี	6 กรกฎาคม 2558	22	-	-	-	-
	เรือนจำจังหวัดภูเก็ต	5 สิงหาคม 2558	22	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษสุราษฎร์ธานี	6 กรกฎาคม 2558	-	13	13	23	49
เขต 9	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	7 กรกฎาคม 2558	93	5	2	2	9
	เรือนจำจังหวัดตรัง	8 กรกฎาคม 2558	19	2	4	7	13
รวม			1,500	250	100	150	500

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การสำรวจครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire survey) โดยผู้ต้องขังหญิงเป็นผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง (Self-report questionnaire) และใช้วิธีการสัมภาษณ์ (Interview questionnaire) สำหรับผู้ต้องขังหญิงที่ไม่สามารถอ่านและเขียนได้ หรือต้องการความช่วยเหลือในการทำแบบสอบถาม รวมถึงผู้ต้องขังหญิงต่างชาติ โดยแบบสอบถามที่ได้ดำเนินการตามโครงการนำร่องสำรวจและจัดทำรายงานเอกสารเชิงวิชาการเกี่ยวกับผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและการอนุวัติข้อกำหนดกรุงเทพในประเทศไทย (Women Prisoners and the Implementation of the Bangkok Rules in Thailand) ซึ่ง TIJ ได้ดำเนินการเมื่อ พ.ศ. 2556 อย่างไรก็ตาม การสำรวจครั้งนี้ นับเป็นการสำรวจกลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงในระดับประเทศเป็นครั้งแรก

สามารถศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ Women Prisoners and the Implementation of the Bangkok Rules in Thailand ได้ที่

แบบสอบถาม

แบบสอบถามครอบคลุมเนื้อหาข้อคำถามเกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านและเขียน รวมถึงภูมิหลังต่างๆ ของผู้กระทำผิดหญิง ก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ตลอดจนข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการปฏิสัมพันธ์ของผู้กระทำผิดหญิงกับผู้อื่น ทั้งก่อนและระหว่างอยู่ในเรือนจำ ปัญหาในการดำเนินชีวิต และความต้องการที่อยากให้มีเพิ่มระหว่างอยู่ในเรือนจำตลอดจนภายหลังการพ้นโทษและกลับไปใช้ชีวิตในสังคมตามปกติ นอกจากนี้ แบบสำรวจดังกล่าวได้มีข้อคำถามในส่วนที่เป็นปัญหาและความต้องการของผู้กระทำผิดหญิงที่ไม่ได้มีสัญชาติไทย ซึ่งได้สะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดหญิงที่มีสัญชาติต่างกันแต่ต้องมาอยู่ร่วมกันในเรือนจำ รวมถึงความสัมพันธ์และผลกระทบที่ได้รับจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยด้วยเช่นกัน โดยแบ่งออกเป็น 12 ส่วน ดังนี้

- 1) ข้อมูลส่วนบุคคล
- 2) ประวัติการทำงานและความรับผิดชอบทางครอบครัว
- 3) บุตร
- 4) ประวัติครอบครัว
- 5) การติดต่อโลกภายนอก
- 6) การกระทำความผิดในอดีตและปัจจุบัน
- 7) ประวัติการใช้สารเสพติด
- 8) สุขภาพจิต
- 9) ประสบการณ์ความรุนแรง
- 10) ชีวิตในเรือนจำ
- 11) ความปลอดภัยในเรือนจำ
- 12) สำหรับผู้ต้องขังชาวต่างชาติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลจากการสำรวจผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย ประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS (Statistics Package for the Social Sciences) โดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนาในการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 3

ข้อมูลทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคม

จากการสำรวจข้อมูลและสถิติผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย ประจำปี พ.ศ.2558 ระหว่างเดือนมิถุนายน – สิงหาคม นั้น ผลการสำรวจผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย ด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม¹ แบ่งเป็น 3 ประเด็น ได้แก่

- ลักษณะทางประชากรของผู้ต้องขังหญิง
- ประวัติการทำงานและความรับผิดชอบทางครอบครัวของผู้ต้องขังหญิง
- ประวัติครอบครัวของผู้ต้องขังหญิง

¹ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวกบทที่ 3 หน้า 84

ลักษณะทางประชากรของผู้ต้องขังหญิง

การกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศไทย

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้ต้องขังหญิงทั่วประเทศที่เกิดขึ้นจริงนั้นพบว่า สามารถเก็บได้ทั้งหมด 2,029 ตัวอย่าง จำนวนเกินจากที่วางแผนไว้ 29 ตัวอย่าง ซึ่งจำนวนตัวอย่างที่เกินมานั้นเกิดจากอุปสรรคบางประการในระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น การเยี่ยมญาติของผู้ต้องขัง ความคลาดเคลื่อนในการประกาศเรียกชื่อนักโทษที่ตกเป็นตัวอย่าง ความคลาดเคลื่อนในการเตรียมจำนวนนักโทษ ฯลฯ จากจำนวนตัวอย่างที่เก็บรวบรวมมาทั้งหมดนั้น สามารถจำแนกจำนวนตัวอย่างตามเขตราชทัณฑ์และรายชื่อเรือนจำได้ตามตารางที่ 3.1 และ 3.2 โดยสามารถดูเพิ่มเติมได้ที่ภาคผนวก บทที่ 3 หน้า 84

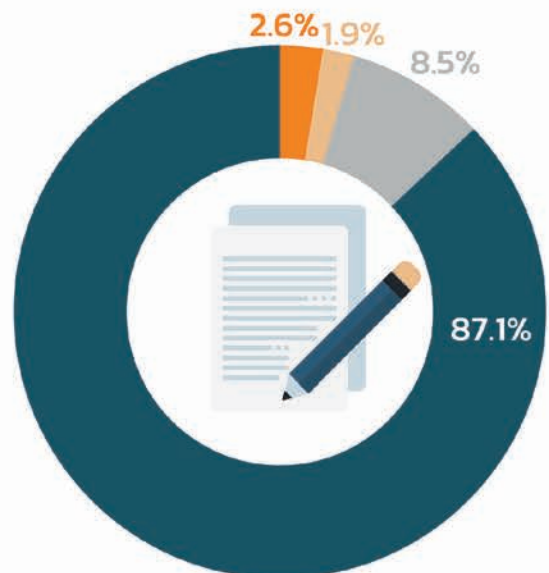
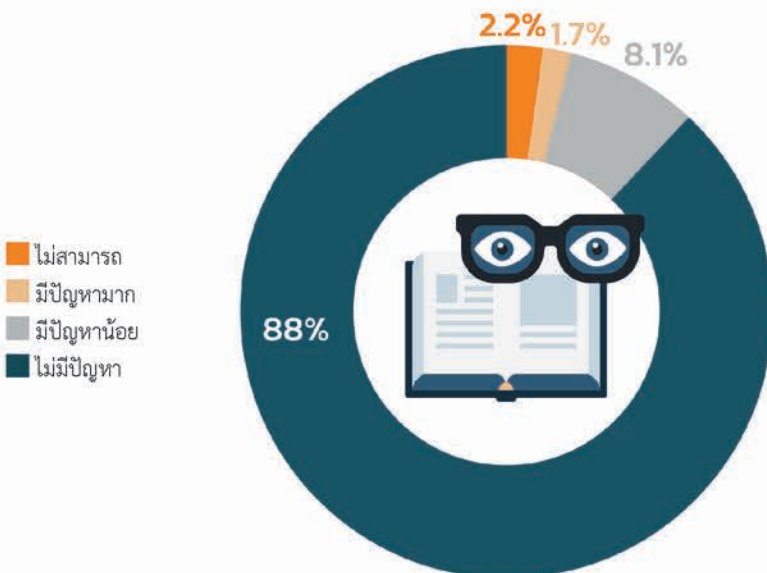
ความสามารถด้านการอ่านและเขียน

การอ่านออกและเขียนได้เป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสำรวจโดยให้ผู้ต้องขังหญิงเป็นผู้กรอกข้อมูลลงในแบบสอบถามด้วยตนเอง อย่างไรก็ตาม ในบางครั้งการสุ่มเลือกตัวอย่างอาจครอบคลุมไปถึงตัวอย่างบางคนที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเขียนได้ ดังนั้นการสำรวจเกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านและการเขียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นก่อนการลงมือทำแบบสอบถาม เพราะในกรณีที่ตัวอย่างมีปัญหาหรือข้อบกพร่องด้านการอ่านและการเขียน คณะวิจัยได้อำนวยความสะดวกในการช่วยอ่านและกรอกข้อมูลของตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขังหญิงลงในแบบสอบถาม อนึ่ง การสอบถามเกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านและการเขียน ยังช่วยให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อเรือนจำ ซึ่งสะท้อนถึงความสามารถของทักษะพื้นฐานในการสื่อสารของผู้กระทำผิดหญิง และสามารถนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้พัฒนาและส่งเสริมทักษะการอ่านและการเขียนของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำได้ต่อไป

ระดับปัญหาการอ่าน

ระดับปัญหาการเขียน

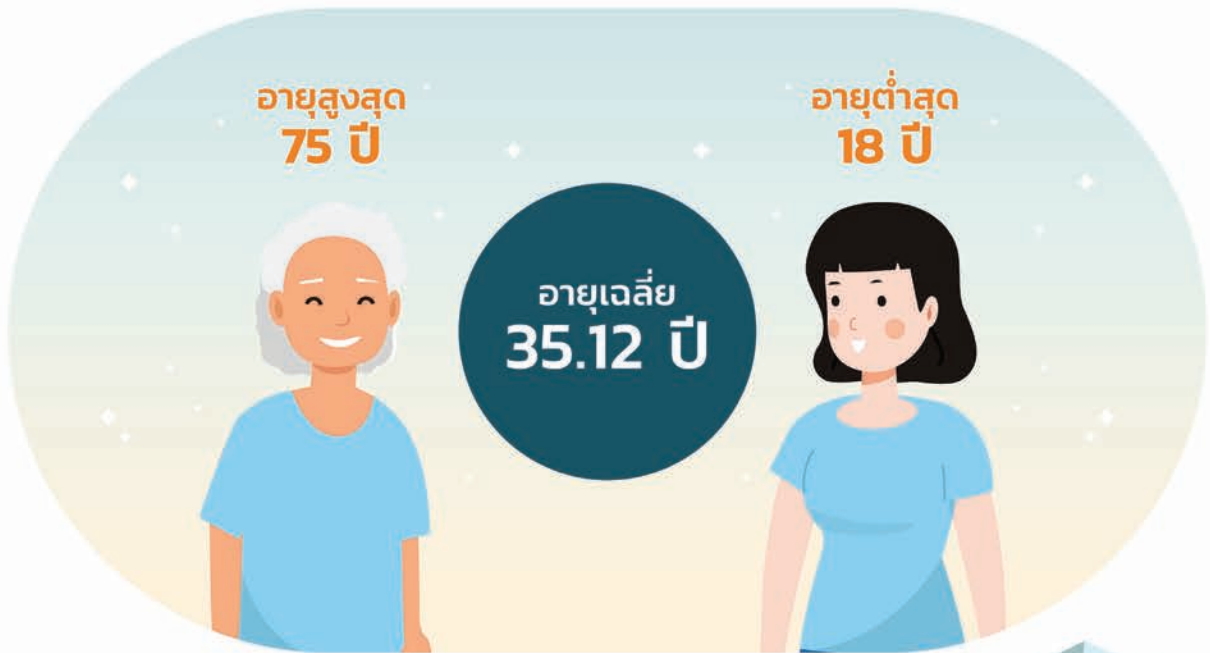
ผู้ต้องขังหญิงส่วนมากไม่มีปัญหาด้านทักษะการอ่านและการเขียน จึงส่งผลให้มีตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงเป็นส่วนน้อยที่ได้ขอความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ในการช่วยอ่านและกรอกข้อมูลลงในแบบสอบถาม เนื่องจากทักษะการอ่านและการเขียนเป็นช่องทางการสื่อสารที่สำคัญในการทำความเข้าใจรับรู้กฎ ระเบียบ เงื่อนไขต่างๆ ระหว่างอยู่ในเรือนจำ ตลอดจนการติดต่อหรือร้องเรียนกับเจ้าหน้าที่ที่อยู่ในเรือนจำอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรด้วยเช่นกัน (ดูเพิ่มเติมในภาคผนวกที่ 3.3-3.5)

ภูมิหลังทางประชากรและสังคมเป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญในการเก็บรวบรวมข้อมูลทางสังคมศาสตร์ เนื่องจากอาจเป็นตัวกำหนดที่มีอิทธิพลหรือมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมต่างๆ การทราบถึงข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับภูมิหลังทางประชากรและสังคม

อายุ

จากการสำรวจข้อมูลอายุ ซึ่งได้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอายุเต็มปี ณ วันที่ทำการเก็บข้อมูล ผลการสำรวจพบว่า ค่าเฉลี่ยอายุของกลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงในการสำรวจครั้งนี้เท่ากับ 35.12 ปี โดยอายุต่ำสุด คือ 18 ปี และอายุสูงสุด คือ 75 ปี ดังปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 3.6

ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด และค่าเฉลี่ยอายุของผู้ต้องขังหญิง

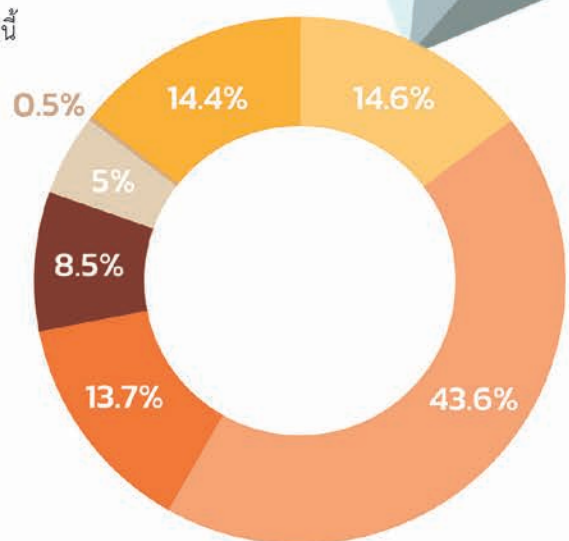

สถานภาพสมรสก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ

กลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงมีสถานภาพสมรสก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ดังต่อไปนี้

สถานภาพการสมรสของผู้ต้องขังหญิง

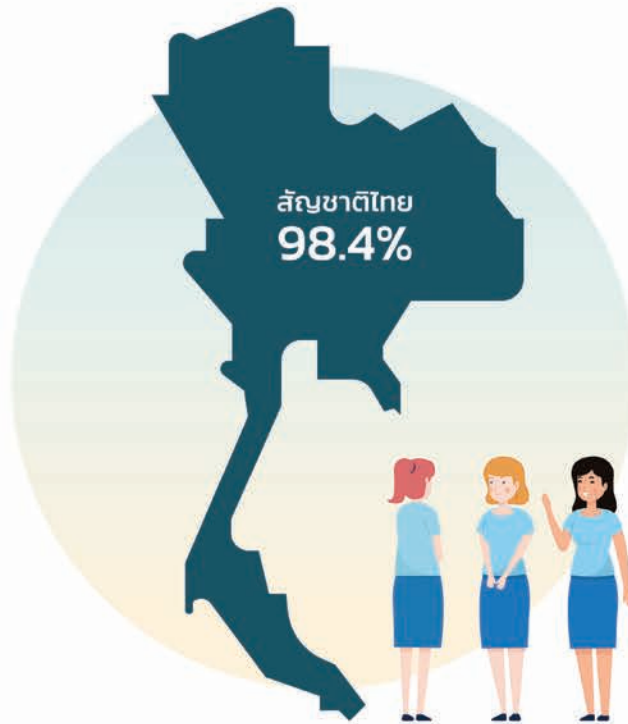
- โสด
- สมรสและจดทะเบียน
- สมรสแต่ไม่จดทะเบียน
- แยกกันอยู่
- หย่า
- หม้าย
- อื่นๆ

ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส เป็นแบบสมรสแต่ไม่ได้จดทะเบียนร้อยละ 43.6 กล่าวคือ มีลักษณะการอยู่กินกับคู่สมรสแต่ไม่ได้ไปจดทะเบียนสมรสตามกฎหมาย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาไปถึงสถานภาพสมรสอื่นๆ ก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้พบว่า รองลงมาคือมีการสมรสและจดทะเบียนร้อยละ 14.6 เป็นโสดร้อยละ 14.4 และแยกกันอยู่ร้อยละ 13.7 ข้อสังเกตจากตารางดังกล่าวคือ แสดงให้เห็นว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนมากเคยมีประวัติการสมรสมาแล้วเป็นจำนวนมากเมื่อเปรียบเทียบกับสถานภาพที่โสดอยู่ ดังปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 3.7

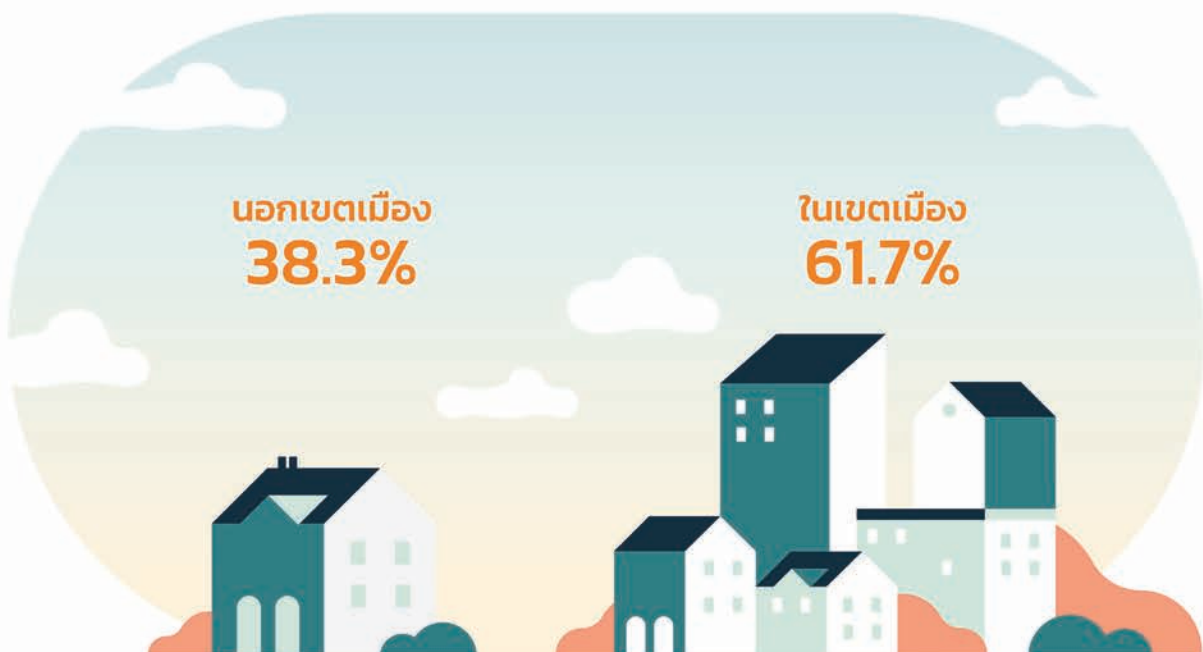
สัญชาติ

สัญชาติเป็นตัวแปรหนึ่งทางสังคมศาสตร์ที่ใช้ในการบ่งชี้ตัวตนของคนว่าเป็นพลเมืองในสังกัดของประเทศใด ในสังคมสมัยใหม่ที่มีการหลั่งไหลของคนข้ามชาติเป็นจำนวนมากนั้น จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าการเข้ามาของคนต่างสัญชาติก็อาจมีความเกี่ยวพันหรือมีผลกระทบต่อ การกระทำผิดในสังคม ซึ่งเป็นพื้นที่ปลายทางของการย้ายถิ่นเข้ามาด้วยเช่นกัน จากการสำรวจได้พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่เป็นผู้มี สัญชาติไทย นอกจากนี้ ยังมีสัญชาติอื่น ดูเพิ่มเติมในภาคผนวกตารางที่ 3.8

เขตที่พักอาศัย

เขตที่พักอาศัยของการสำรวจในครั้งนี้แบ่งเป็น 2 พื้นที่หลัก คือ พื้นที่เขตเมืองและพื้นที่นอกเขตเมือง โดยผลจากการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นผู้มีภูมิลำเนาเขตที่พักอาศัยอยู่ในเขตเมือง หรือคิดเป็นร้อยละ 61.7 ดังปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 3.9

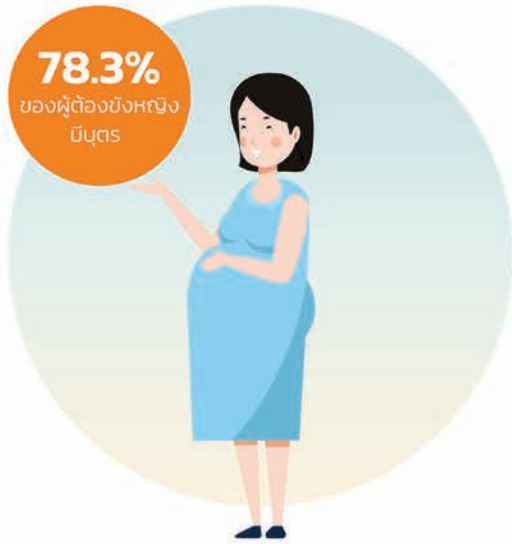
ระดับการศึกษาสูงสุด

ระดับการศึกษาเป็นตัวบ่งชี้อย่างหนึ่งในมิติคุณภาพชีวิตมนุษย์ซึ่งอาจส่งผลต่อโอกาสความก้าวหน้าในชีวิตการงาน ตลอดจนพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินชีวิตในสังคม จากการสำรวจพบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รองลงมาคือระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนปลายตามลำดับ ดังปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 3.10

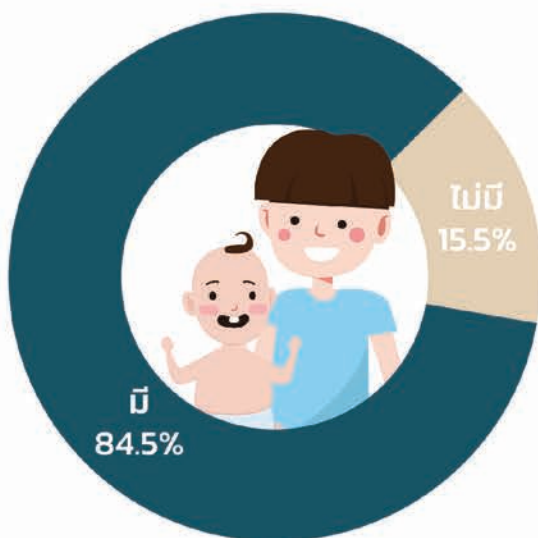
ข้อมูลเกี่ยวกับการมีบุตร

การมีบุตรถือว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของภาระ ความรับผิดชอบการดูแลบุคคลในครอบครัวก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำของผู้ต้องขังหญิง การสำรวจในครั้งนี้จึงได้เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนและอายุของบุตรของผู้ต้องขังหญิง ซึ่งถือได้ว่าเป็นข้อมูลเชิงสังคมน่าสนใจของผู้ต้องขังหญิง ซึ่งจากตารางที่ 3.11 พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนมากมีบุตร โดยคิดเป็นร้อยละ 78.3

ประวัติการมีบุตรของผู้ต้องขังหญิง

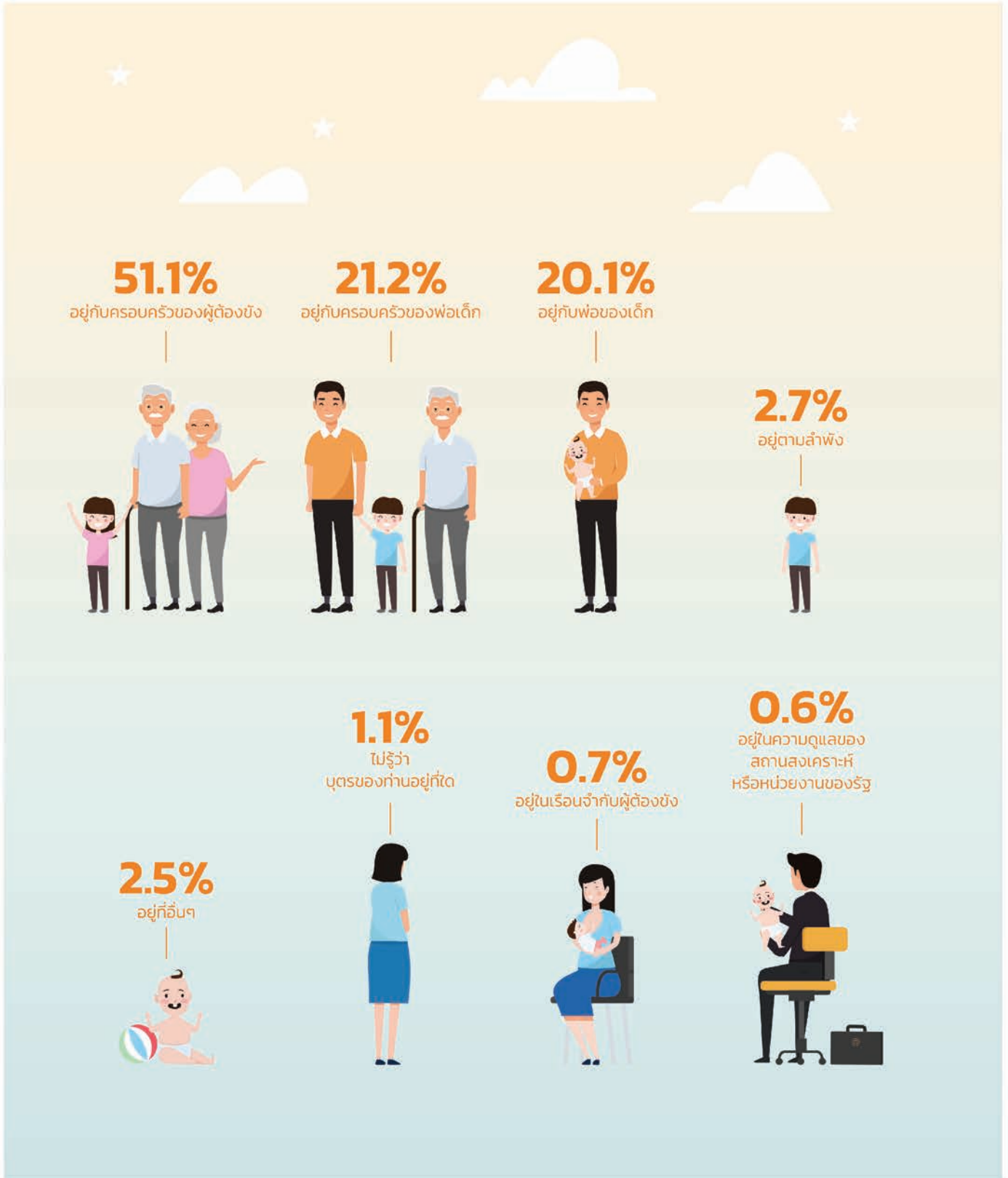
นอกเหนือไปจากประวัติการมีบุตรแล้ว จำนวนบุตรและอายุของบุตรก็เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นภาพชัดเจนมากขึ้นเกี่ยวกับภาระความรับผิดชอบของผู้ต้องขังหญิงก่อนเข้าเรือนจำ โดยจากการสำรวจพบว่า ผู้ต้องขังหญิงนั้นมีจำนวนบุตรโดยเฉลี่ย 2.12 คน (มีบุตรประมาณ 2 คน) โดยจำนวนบุตรที่มีมากที่สุด คือ จำนวน 9 คน และจำนวนบุตรที่มีน้อยที่สุด คือ 1 คน เมื่อพิจารณาถึงอายุเมื่อมีบุตรคนแรก พบว่า โดยเฉลี่ยผู้ต้องขังหญิงมีประวัติของการมีบุตรคนแรกเมื่ออายุ 20.55 หรือประมาณ 20 - 21 ปี โดยอายุต่ำสุดที่มีบุตรเป็นคนแรก คือ อายุ 13 ปี และอายุมากที่สุดในการมีบุตรคนแรก คือ 43 ปี สำหรับอายุบุตรคนโตนั้นพบว่า อายุมากที่สุดอยู่ที่ 55 ปี ต่ำสุดคืออายุ 0 ปี (ยังไม่ถึง 1 ขวบ) ซึ่งความแตกต่างของอายุบุตรในแต่ละลำดับนั้นมาจากความแตกต่างของอายุผู้ต้องขังหญิงซึ่งมีความหลากหลายแตกต่างกันไป

ประวัติการมีบุตรที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีของผู้ต้องขังหญิง

ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 84.5 นั้น มีบุตรที่อายุต่ำกว่า 20 ปี

ประวัติการพักอาศัยของบุตรที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ของผู้ต้องขังหญิง

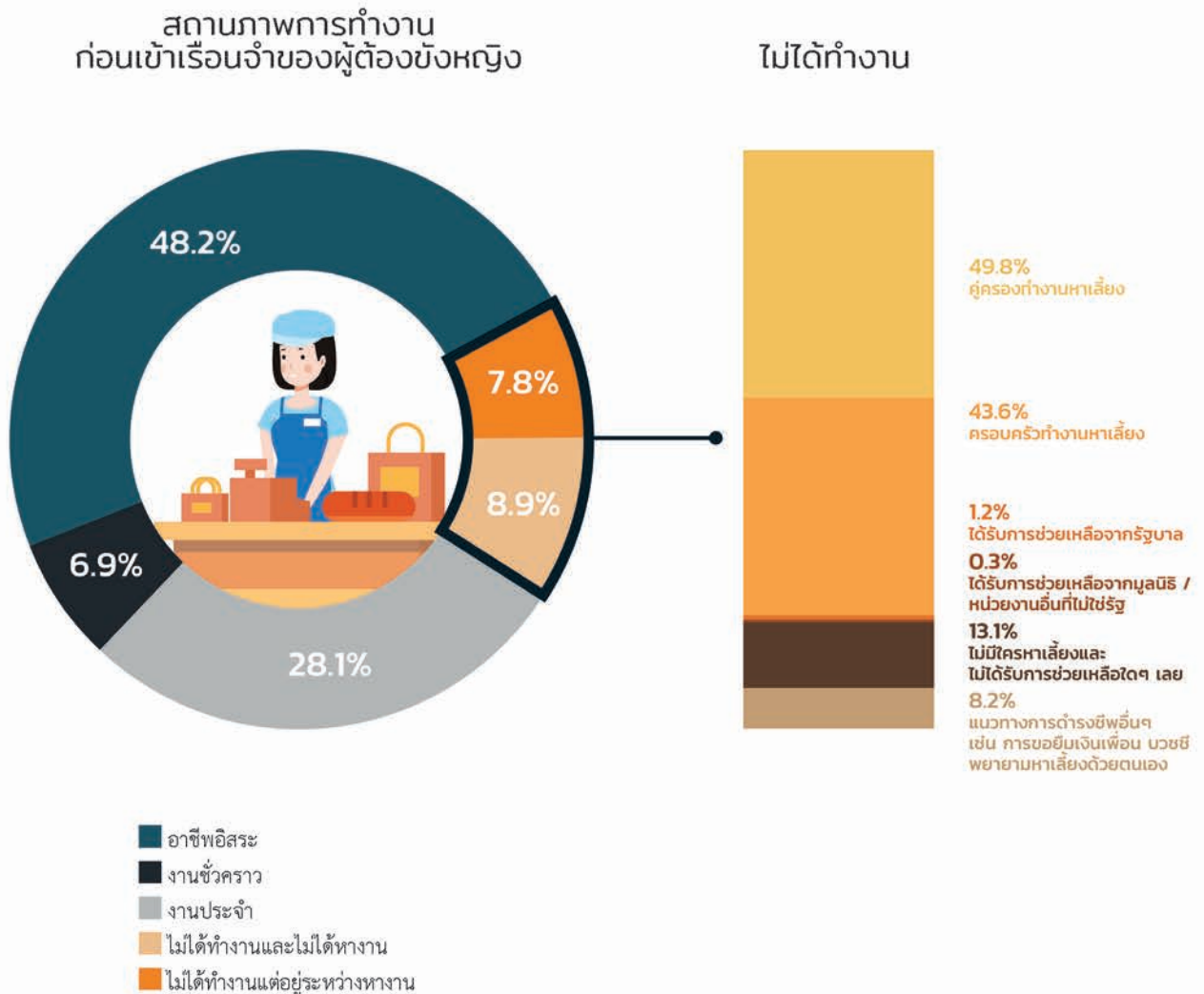

บุตรที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ส่วนมากอาศัยอยู่กับครอบครัวของผู้ต้องขังหญิง รองลงมาคือ อยู่กับครอบครัวของคู่สมรสและอยู่กับคู่สมรสตามลำดับ

ประวัติการทำงานและความรับผิดชอบทางครอบครัวของผู้ต้องขังหญิง

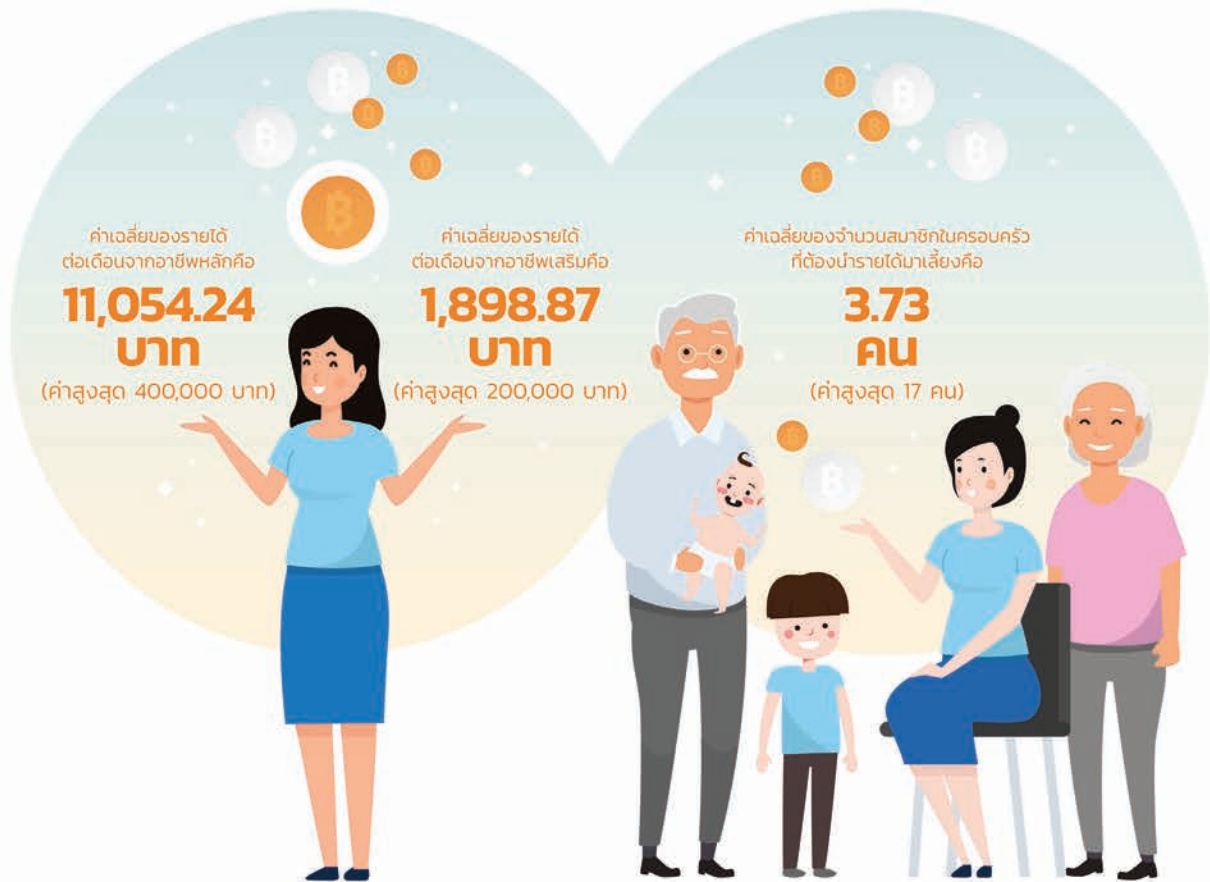
ประวัติการทำงาน

สถานภาพการทำงานในการสำรวจครั้งนี้ประกอบไปด้วย การสอบถามเกี่ยวกับภาวะของการมีงานทำก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ แนวทางการดำเนินชีวิตในกรณีที่ไม่มีการทำงาน รายได้และความเพียงพอต่อการรับผิดชอบเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวจากงานที่ทำ รวมถึงประวัติการทำงานในลักษณะการค้าบริการทางเพศ ซึ่งพบว่าในแต่ละประเด็นนี้มีผลการศึกษาเป็นดังนี้

ก่อนเข้าเรือนจำผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ได้ประกอบอาชีพอิสระ รองลงมาคืองานประจำ ซึ่งลักษณะของอาชีพก็ได้สะท้อนให้เห็นถึงความมั่นคงในหน้าที่การงานเช่นกัน อย่างไรก็ตามมีผู้ต้องขังหญิงเป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีสถานะกำลังหางานและว่างงานโดยไม่คิดจะหางานทำแต่อย่างใด ในกรณีที่ผู้ต้องขังหญิงไม่ได้ทำงานก่อนเข้าเรือนจำนั้น ได้มีแนวทางการดำรงชีพโดยมาก คือ การให้คู่ครองและครอบครัวทำงานหาเลี้ยง

ค่าสูงสุด และค่าเฉลี่ยของรายได้ต่อเดือนจากอาชีพหลักและอาชีพเสริม และจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่ต้องนำรายได้มาเลี้ยง

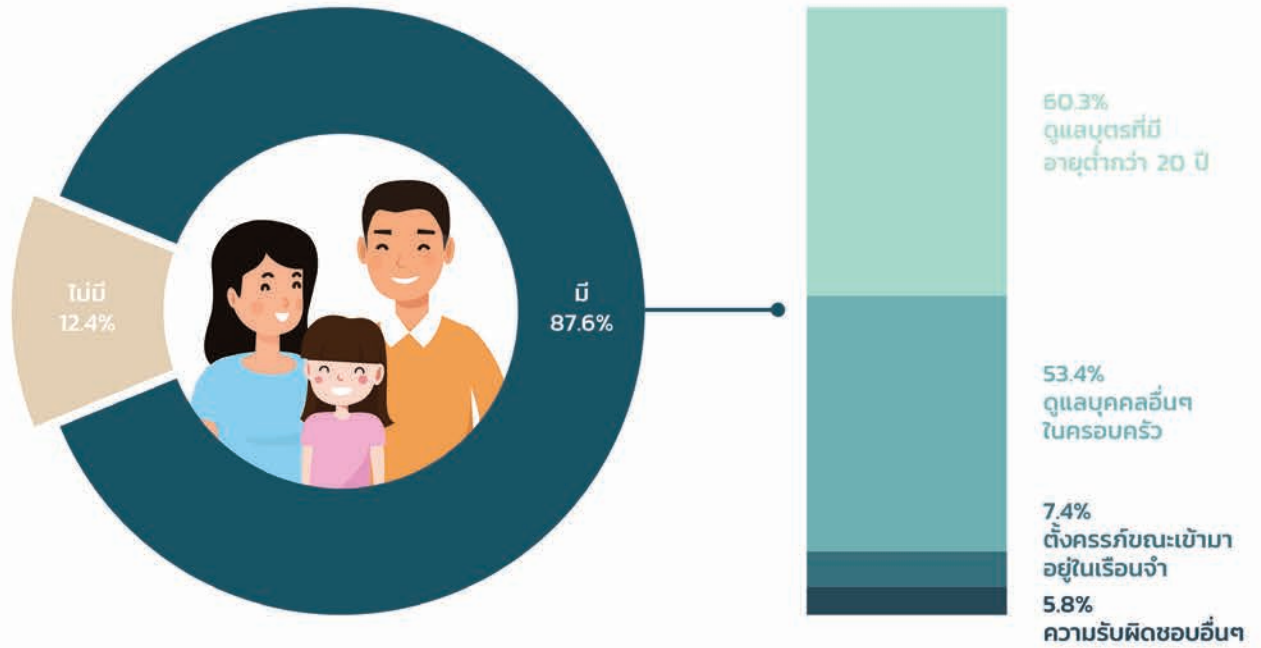

ก่อนเข้าสู่เรือนจำ ผู้ต้องขังหญิงมีรายได้ต่อเดือนจากอาชีพหลักโดยเฉลี่ย 11,054.24 บาท ในขณะที่รายได้เสริมต่อเดือนโดยเฉลี่ยเท่ากับ 1,898.87 บาท อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ประกอบอาชีพและไม่มีรายได้หรือรายได้เท่ากับ 0 บาท นั้น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมองว่าบางภาระงานนั้นถือว่าเป็นอาชีพ เช่น แม่บ้าน การทำงานในครอบครัว ฯลฯ ซึ่งเป็นอาชีพที่ไม่ได้รับค่าตอบแทนหรือก่อให้เกิดรายได้แต่อย่างใด

ความรับผิดชอบทางครอบครัว

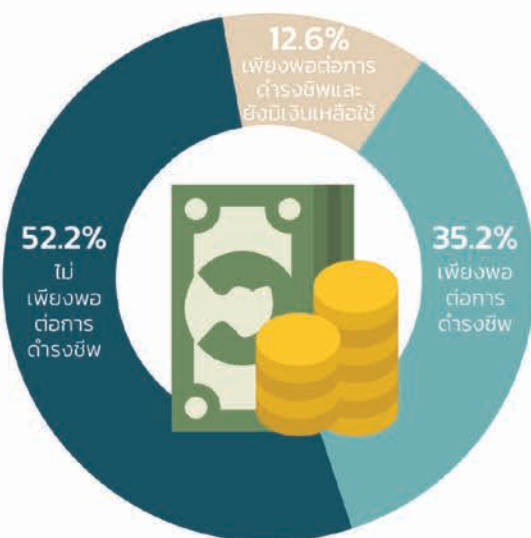
ภาระความรับผิดชอบก่อนเข้าเรือนจำเป็นข้อมูลทางสังคมอย่างหนึ่งของผู้ต้องขังหญิงว่าก่อนที่เข้าสู่เรือนจำ พวกเธอได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือบุคคลใกล้ชิดในครอบครัวอย่างไรบ้างในลักษณะของการเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือที่ต้องคอยดูแลรับผิดชอบ โดยการสำรวจในครั้งนี้ได้พิจารณาถึงลักษณะภาระความรับผิดชอบของผู้ต้องขังหญิงด้วยว่าเป็นเช่นใดบ้าง ดังปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 3.18 และ 3.19

ลักษณะความรับผิดชอบในการดูแลบุคคลในครอบครัว ก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำของผู้ต้องขังหญิง

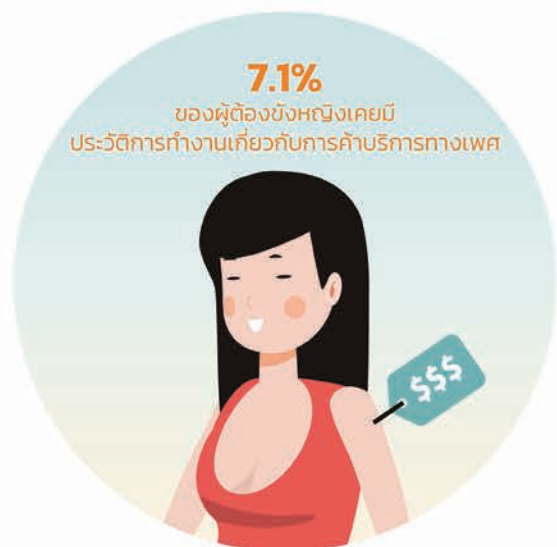
ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ก่อนเข้าสู่เรือนจำนั้นมีความรับผิดชอบที่ต้องดูแล โดยลักษณะความรับผิดชอบส่วนใหญ่ที่พบ คือ การดูแลบุตรที่อายุต่ำกว่า 20 ปี (ยังไม่บรรลุนิติภาวะ) ตลอดจนการดูแลบุคคลอื่นๆ ในครอบครัว (เช่น บุตรที่มีอายุมากกว่า 20 ปี บิดามารดา บุคคลในครอบครัวที่ป่วย/ พิการ) โดยคิดเป็นร้อยละ 60.3 และ 53.4 ตามลำดับ

ความเพียงพอของรายได้ของผู้ต้องขังหญิง

ก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ผู้ต้องขังหญิงส่วนมากประสบปัญหาความไม่เพียงพอของรายได้ต่อการดำรงชีพ

ประวัติการทำงานเกี่ยวกับการค้าบริการทางเพศของผู้ต้องขังหญิง

เมื่อพิจารณาถึงประวัติการทำงานเกี่ยวกับการค้าบริการทางเพศพบว่า ส่วนมากไม่เคยทำงานเกี่ยวกับการค้าบริการทางเพศ

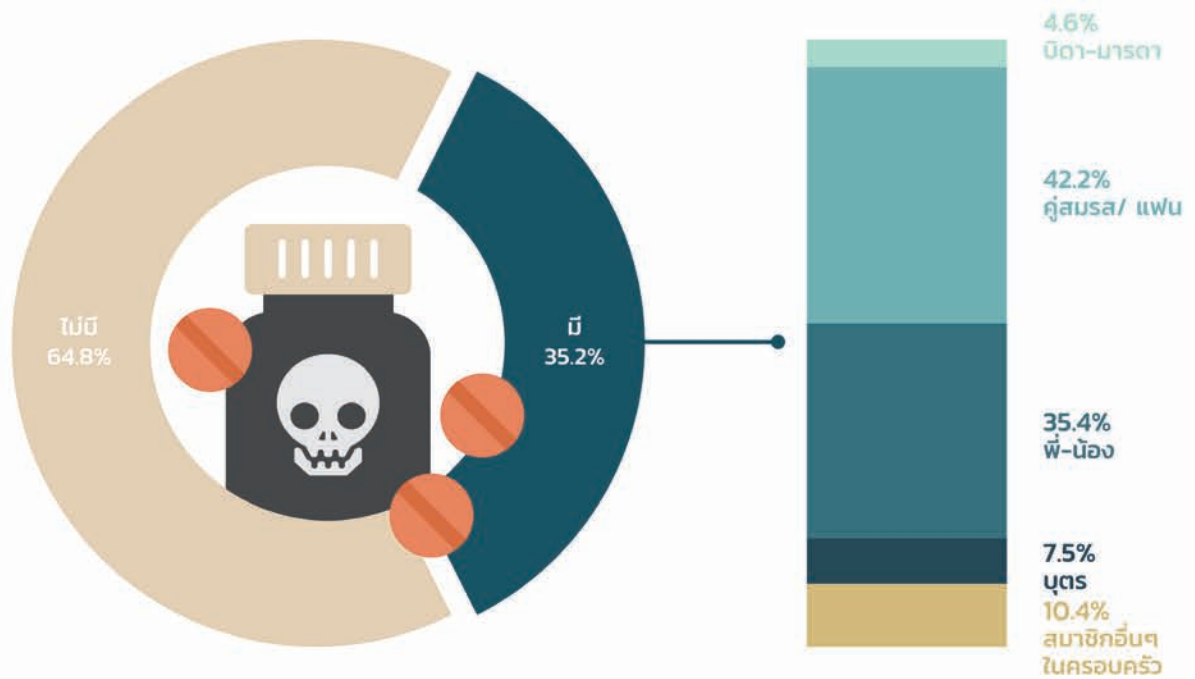
ประวัติครอบครัวของผู้ต้องขังหญิง

ประวัติการใช้สารเสพติดของสมาชิกในครอบครัว

ประวัติการใช้สารเสพติดของสมาชิกในครอบครัว ถือว่าเป็นปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมหรือสภาพสังคมที่อยู่รอบตัวผู้ต้องขังหญิงก่อนเข้าเรือนจำ ซึ่งอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่ออาชญากรรมของผู้ต้องขังหญิง

โดยผลการสำรวจพบว่า ประวัติการใช้สารเสพติดของสมาชิกในครอบครัวผู้ต้องขังหญิงนั้น เป็นดังที่ปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 3.22 – 3.23

ประวัติการใช้สารเสพติดของสมาชิกในครอบครัว

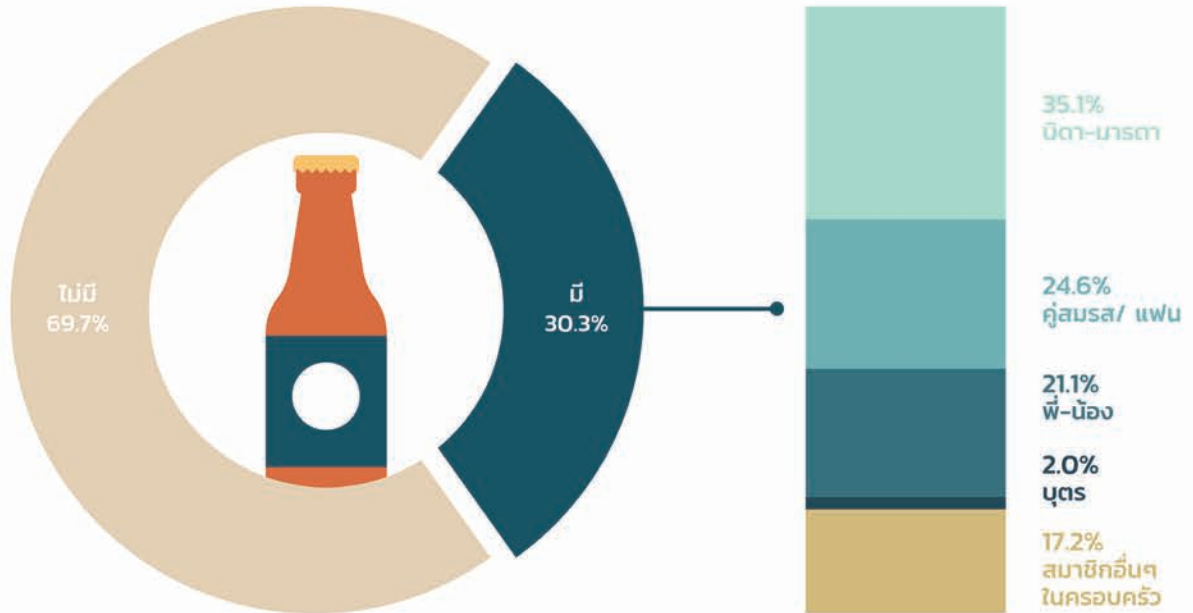

ผู้ต้องขังหญิงส่วนน้อยมีประวัติสมาชิกในครอบครัวที่เคยใช้สารเสพติด โดยคิดเป็นร้อยละ 35.2 ทั้งนี้ สมาชิกครอบครัวส่วนใหญ่ที่เคยมีประวัติการใช้สารเสพติดนั้นเป็นคัญสมรส/ แพน รองลงมาคือ ฝิ่น-นิ่อง

ประวัติการติดสุราของสมาชิกในครอบครัว

ประวัติการติดสุราของสมาชิกในครอบครัว ก็ถือได้ว่าเป็นปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมหรือสภาพสังคมที่อยู่รอบตัวผู้ต้องขังหญิงก่อนเข้าเรือนจำ ซึ่งอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่ออาชญากรรมของผู้ต้องขังหญิง โดยผลการสำรวจพบว่า ประวัติการติดสุราของสมาชิกในครอบครัวของผู้ต้องขังหญิงนั้น เป็นดังที่ปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 3.24 – 3.25

ประวัติการติดสุราของสมาชิกในครอบครัว

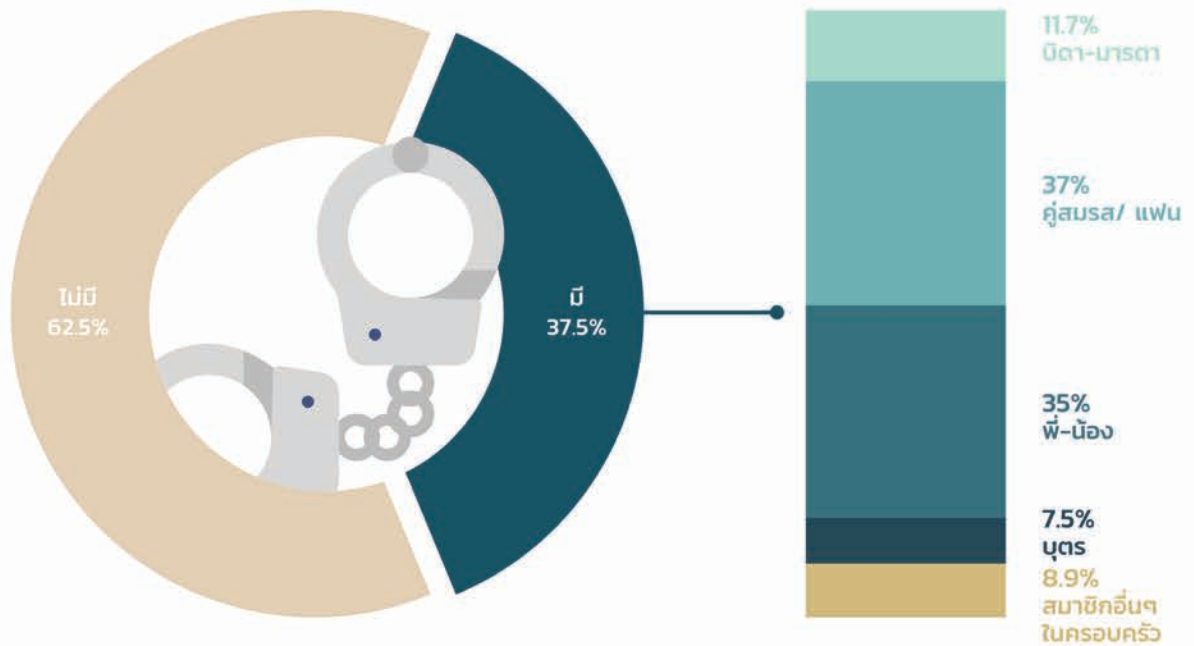

ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ไม่มีประวัติสมาชิกในครอบครัวที่เคยติดสุรา โดยคิดเป็นร้อยละ 69.7 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาถึงสมาชิกครอบครัวส่วนใหญ่ที่เคยมีประวัติการติดสุรานั้น พบว่าส่วนมากเป็นบิดา-มารดา รองลงมาคือคู่สมรส และพ่-น้อง ตามลำดับ

ประวัติการถูกพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิดของสมาชิกในครอบครัว

ประวัติการถูกพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิดของสมาชิกในครอบครัว ถือได้ว่าเป็นปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมหรือสภาพสังคมอีกปัจจัยหนึ่งที่อยู่รอบตัวผู้ต้องขังหญิงก่อนเข้าเรือนจำ ซึ่งอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่ออาชญากรรมของผู้ต้องขังหญิง โดยผลการสำรวจประวัติการถูกพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิดของสมาชิกในครอบครัวของผู้ต้องขังหญิงนั้น เป็นดังที่ปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 3.26 – 3.27

ประวัติการถูกพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิดของสมาชิกในครอบครัว

ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ไม่มีประวัติสมาชิกในครอบครัวที่เคยถูกพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิด โดยคิดเป็นร้อยละ 62.5 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาถึงสมาชิกครอบครัวส่วนใหญ่ที่เคยถูกพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิดนั้น พบว่าส่วนมากเป็นคู่สมรส/ แฟน และพี่-น้อง รองลงมา คือ บิดา-มารดาและบุตร ตามลำดับ

บทที่ 4

การกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิง

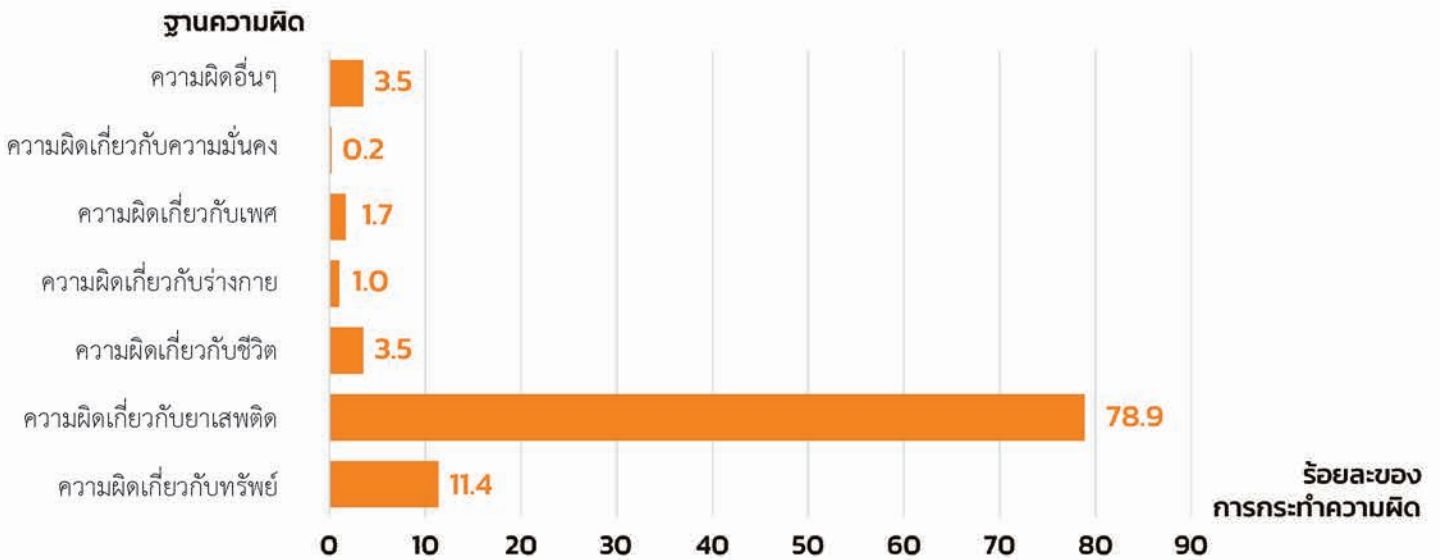
ผลการสำรวจผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทยด้านการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิง² แบ่งเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

- การกระทำผิดในปัจจุบัน
- เหตุผล/ แรงจูงใจในการกระทำผิดในปัจจุบัน
- การถูกคุมขังและการรับโทษ
- การกระทำผิดในอดีต
- ประวัติการใช้สารเสพติด

² ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวกบทที่ 4 หน้า 95

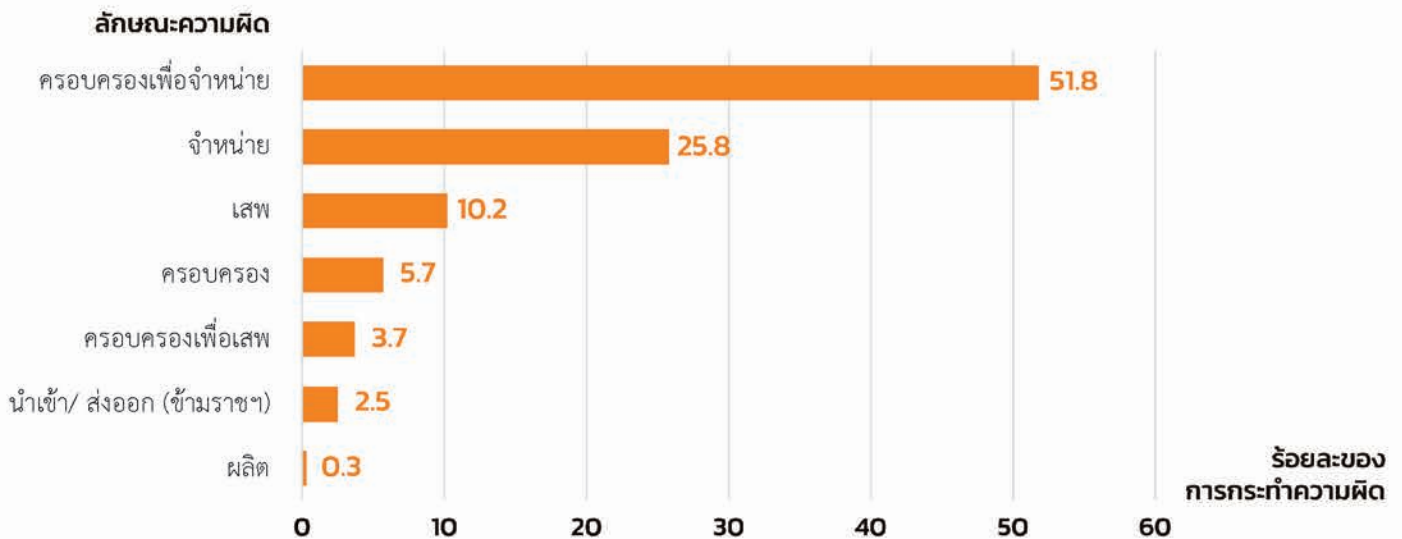
การกระทำความผิดในปัจจุบัน

ฐานความผิดในปัจจุบัน

เมื่อพิจารณาถึงฐานความผิดในปัจจุบันของผู้ต้องขังหญิง จากการสำรวจ ตามตารางที่ 4.1 ในภาคผนวก พบว่า ฐานความผิดส่วนใหญ่เป็นฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดโดยคิดเป็นร้อยละ 78.9 รองลงมาคือความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินคิดเป็นร้อยละ 11.4 และความผิดเกี่ยวกับชีวิตคิดเป็นร้อยละ 3.5

ลักษณะความผิดในปัจจุบันเกี่ยวกับยาเสพติด

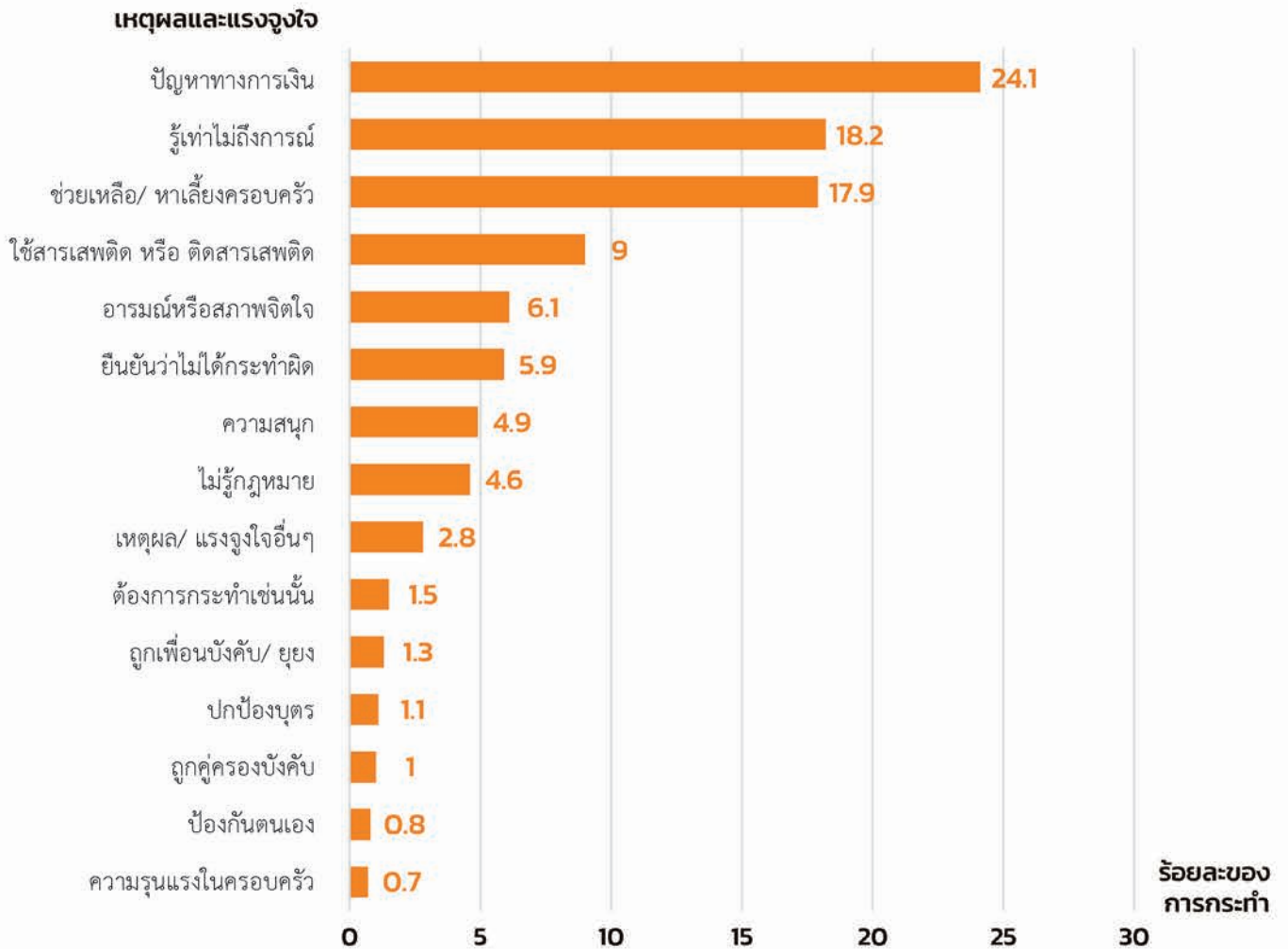

เมื่อพิจารณาถึงฐานความผิดย่อยเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น พบว่า ฐานความผิดส่วนใหญ่เกี่ยวกับยาเสพติดในปัจจุบันเป็นการครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยคิดเป็นร้อยละ 51.8 ของฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งหมด รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายคิดเป็นร้อยละ 25.8 ในขณะที่ความผิดในฐานเสพคิดเป็นร้อยละ 10.2

เหตุผล/ แรงจูงใจในการกระทำผิด

เหตุผลหรือแรงจูงใจในการกระทำผิดถือได้ว่า เป็นปัจจัยกำหนดหรือปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิด ซึ่งผู้กระทำผิดแต่ละคนต่างมีเหตุผลหรือแรงจูงใจในการกระทำผิดที่แตกต่างกันไป ผู้กระทำผิดบางคนอาจมีเหตุผลหรือแรงจูงใจในการกระทำผิดมากกว่า 1 ประการ ซึ่งจากการสำรวจสามารถสรุปสาเหตุและแรงจูงใจในการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงได้ดังปรากฏในตารางที่ 4.3

เหตุผล/ แรงจูงใจในการกระทำผิด

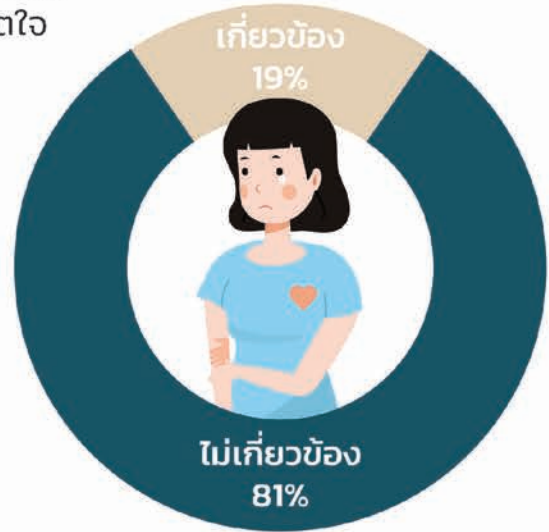

เหตุผล/ แรงจูงใจในการกระทำของผู้ต้องขังหญิง 3 อันดับแรก คือ ปัญหาทางการเงิน ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การช่วยเหลือ/ หาเลี้ยงครอบครัว โดยคิดเป็นร้อยละ 24.1 18.2 และ 17.9 ตามลำดับ สะท้อนให้เห็นว่าสภาพความเป็นอยู่ในด้านฐานะเศรษฐกิจของผู้ต้องขังหญิงก่อนเข้าเรือนจำนั้นอาจเป็นปัจจัยสำคัญที่กดดันให้ผู้ต้องขังหญิงต้องก่อการกระทำผิดขึ้นเพื่อมาตอบสนองต่อความต้องการด้านการเงินหรือมาใช้จ่ายเพื่อภาระหน้าที่ในครอบครัว ในขณะที่ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งในการกระทำผิดนั้นอาจสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เข้าใจในกฎหมายหรือคิดว่าสิ่งที่ตนเองกระทำนั้นเป็นความผิดหรือไม่คาดคิดว่าผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นนั้นอาจนำไปสู่การต้องโทษหรือถูกพิพากษาให้ต้องมาอยู่ในเรือนจำ

สำหรับเหตุผล/ แรงจูงใจอื่นๆ ในอันดับรองลงมา ได้แก่ การใช้สารเสพติดหรือการดิตสารเสพติด อารมณ์และสภาพจิตใจ ซึ่งสะท้อนถึงพฤติกรรมเสี่ยงหรือปัญหาส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดด้วยเช่นกัน (ดูประกอบตารางที่ 4.3 ในภาคผนวก)

ความเกี่ยวข้องระหว่าง การกระทำความผิด และต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ กับประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย และ/ หรือถูกล่วงละเมิดทางเพศ และ/ หรือถูกทำร้ายจิตใจ

เมื่อนำไปพิจารณาต่อว่าประเด็นระหว่างการกระทำความผิดและต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำกับประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย และ/ หรือถูกล่วงละเมิดทางเพศ และ/ หรือถูกทำร้ายจิตใจนั้นมีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ จากตารางที่ 4.4 พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ได้ระบุว่าไม่มีความเกี่ยวข้องระหว่างประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย/ จิตใจ ปัญหาสุขภาพจิตกับความผิดในปัจจุบันแต่ประการใด โดยคิดเป็นร้อยละ 81.0 จึงกล่าวได้ว่า แม้ปัญหาส่วนบุคคลอันเกิดจากสภาวะอารมณ์และจิตใจจะเป็นเหตุผลหรือแรงจูงใจอย่างหนึ่งต่อการกระทำผิด แต่ก็เป็นผู้ต้องขังหญิงส่วนน้อยที่มีเหตุผล/ แรงจูงใจดังกล่าวในการกระทำผิดครั้งนี้

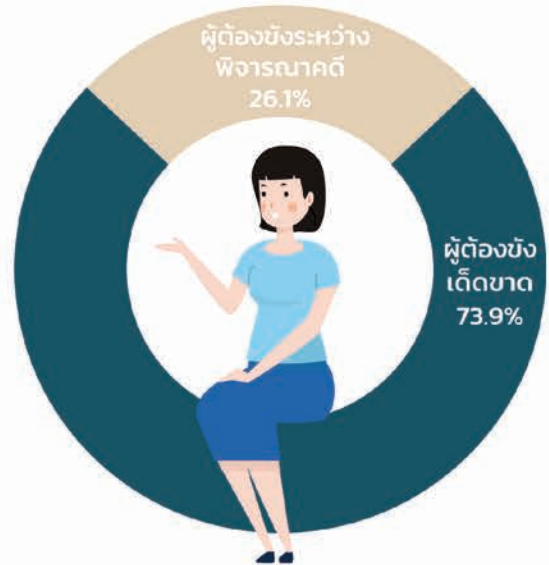

การถูกคุมขังและการรับโทษจำคุก

สถานะเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ประวัติการกระทำผิด และการกระทำผิดซ้ำ

ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่เป็นนักโทษเด็ดขาด โดยคิดเป็นร้อยละ 73.9 หรือประมาณ 3 ใน 4 ของผู้ต้องขังหญิงทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับสัดส่วนของประชากรผู้ต้องขังเด็ดขาดหญิงเมื่อเปรียบเทียบกับประชากรผู้ต้องขังหญิงทั้งหมดทั่วประเทศ โดยผู้ต้องขังที่อยู่ระหว่างพิจารณาคดีนั้นคิดเป็นร้อยละ 26.1 หรือประมาณ 1 ใน 4 ของผู้ต้องขังหญิงทั้งหมด

สถานะของผู้ต้องขัง

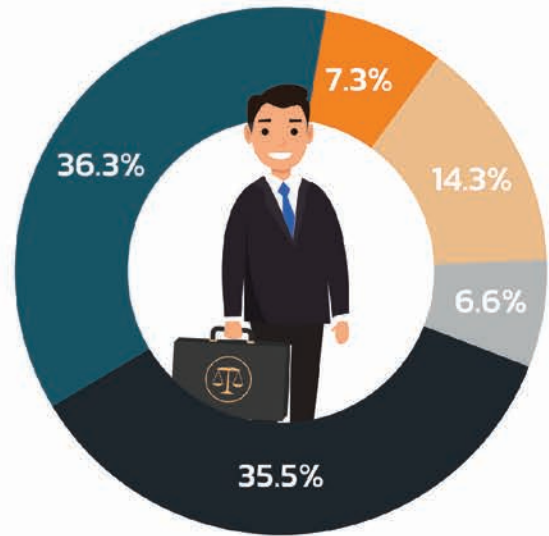

การพิจารณาคดีในชั้นศาลและผลการพิจารณาคดี

กระบวนการพิจารณาคดีในชั้นศาลและผลการพิจารณาคดีก็เป็นมิติสำคัญที่ปฏิเสธไม่ได้ว่า เป็นตัวกำหนดชี้ต่อสถานะของบุคคลคนหนึ่ง เมื่อต้องเข้ามาจับโทษอยู่ในเรือนจำในฐานะนักโทษหรือผู้กระทำผิด โดยการมีทนายความในระหว่างกระบวนการพิจารณาคดีในชั้นศาลก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่อาจส่งผลต่อคำพิพากษาที่เกิดขึ้นได้ด้วยเช่นกัน (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 4.6)

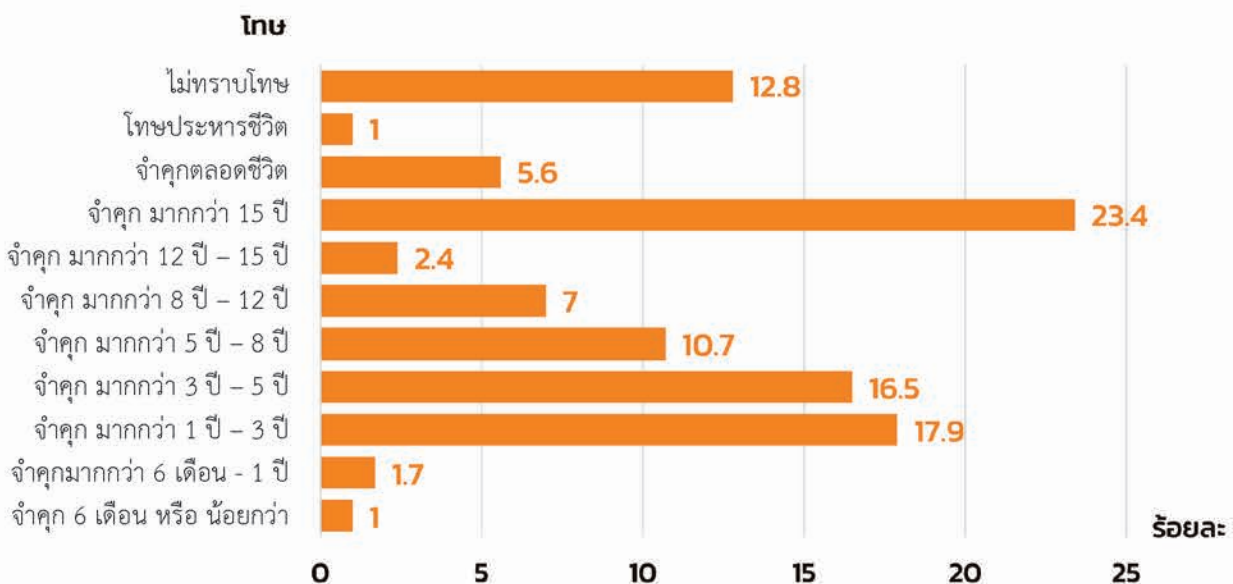
การใช้ทนายความ ในกระบวนการพิจารณาคดีในชั้นศาล

- ยังไม่ได้รับการพิจารณาคดีในศาล
- ศาลแต่งตั้งทนายให้
- ได้รับความช่วยเหลือจากทนายอาสา (ทนายขอแรง)
- ว่าจ้างทนายความส่วนตัว
- ได้รับการพิจารณาคดีโดยไม่มีทนายความ

สัดส่วนของผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับการพิจารณาคดีโดยไม่มีทนายความกับการว่าจ้างทนายความส่วนตัวนั้นมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน โดยคิดเป็นร้อยละ 36.3 และ 35.5 ตามลำดับ ในขณะที่ผู้ต้องขังหญิงที่มีทนายที่ศาลแต่งตั้งให้และทนายอาสา คิดเป็นร้อยละ 14.3 และ 6.6 ตามลำดับ ดังนั้น ถ้าแบ่งสัดส่วนระหว่างผู้ต้องขังหญิงที่มีทนายกับไม่มีทนายช่วยดำเนินคดีในระหว่างกระบวนการพิจารณาคดีแล้ว ผู้ต้องขังหญิงส่วนมากนั้นถือได้ว่า มีทนายความคอยให้ความช่วยเหลือในระหว่างกระบวนการพิจารณาคดีในชั้นศาล แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าสัดส่วนผู้กระทำผิดที่ได้รับการพิจารณาคดีโดยไม่มีทนายความก็มีมากกว่า 1 ใน 3 ของผู้ต้องขังหญิงทั้งหมด ซึ่งถือว่าเป็นสัดส่วนที่สูงเมื่อตระหนักถึงสิทธิของบุคคลหนึ่งๆ ที่สมควรจะได้รับแต่ไม่มีความช่วยเหลือดังกล่าวเกิดขึ้น

โทษที่ได้รับการพิพากษา

ผู้กระทำผิดหญิงส่วนใหญ่ได้รับการพิพากษาโทษให้ถูกจำคุกเป็นเวลามากกว่า 15 ปี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 23.4 อย่างไรก็ตาม ถ้าใช้เกณฑ์ 15 ปีเป็นเกณฑ์กลาง แล้วนำสัดส่วนของผู้กระทำผิดที่ได้รับพิพากษาโทษให้ถูกจำคุกต่ำกว่า 15 ปีทั้งหมดรวมกัน ก็จะมีสัดส่วนที่เยอะกว่าผู้ถูกตัดสินให้จำคุกมากกว่า 15 ปีขึ้นไป ทั้งนี้ผู้ถูกตัดสินให้จำคุกตลอดชีวิตและถูกประหารชีวิตนั้นเป็นเพียงคนกลุ่มน้อยเท่านั้นโดยคิดเป็นร้อยละ 5.6 และ 1 ตามลำดับ (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 4.7)

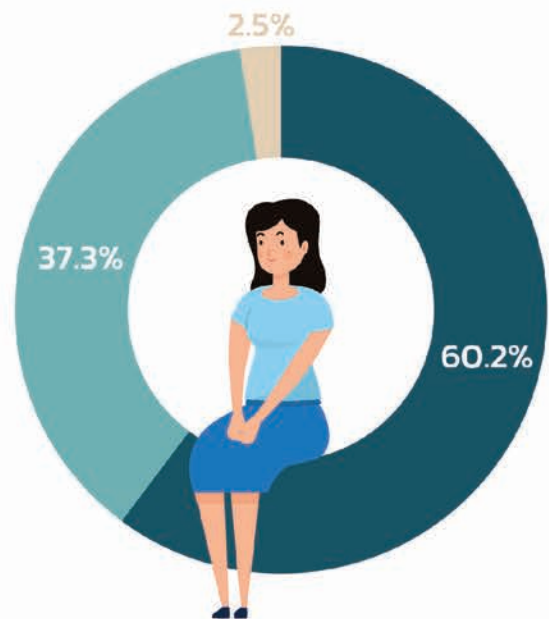
การกระทำผิดในอดีต

เมื่อได้พิจารณาถึงประวัติการต้องโทษว่าเป็นผู้กระทำผิดในอดีตนั้น พบว่า ร้อยละ 22 เคยเป็นผู้ต้องโทษในอดีต ซึ่งจำนวนระยะเวลาโดยเฉลี่ยที่ผู้ต้องขังหญิงอยู่ในเรือนจำ คือ 35.8 เดือน หรือประมาณ 3 ปี โดยผู้ที่มีระยะเวลาอยู่ในเรือนจำมากที่สุดนั้น เป็นเวลา 33 ปี 4 เดือน และผู้ที่มีระยะเวลาน้อยสุดนั้นคือไม่ถึง 1 เดือน เมื่อมาพิจารณาถึงจำนวนครั้งที่เคยต้องโทษในอดีต (เฉพาะผู้ที่เคยมีประวัติการต้องโทษ) พบว่า จำนวนครั้งที่เคยต้องโทษโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 1.42 ครั้ง (ประมาณ 1-2 ครั้ง) โดยจำนวนครั้งสูงสุดที่เคยต้องโทษเท่ากับ 7 ครั้ง และจำนวนครั้งน้อยสุดที่เคยต้องโทษ คือ ทำผิดมาแล้วอย่างน้อย 1 ครั้ง (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 4.8-4.9)

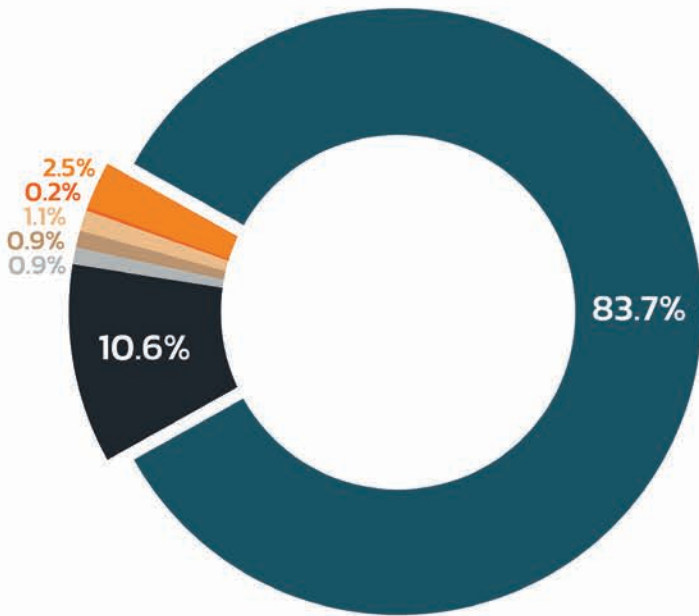
การเปรียบเทียบฐานความผิดที่ต้องโทษในปัจจุบันกับอดีต

ผู้ต้องขังหญิงที่เคยได้รับโทษในอดีตส่วนใหญ่นั้นมีฐานความผิดในปัจจุบันที่เหมือนกับในอดีต โดยคิดเป็นร้อยละ 60.2 ในขณะที่สัดส่วนของการกระทำผิดในปัจจุบันเมื่อเปรียบเทียบกับความผิดในอดีตแล้ว เป็นคนละฐานความผิดคิดเป็นร้อยละ 37.3 แสดงให้เห็นว่า การกระทำผิดในอดีตอาจมีส่วนเกี่ยวพันกับการกระทำผิดในปัจจุบันในลักษณะการกระทำผิดซ้ำได้เช่นกัน (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 4.10)

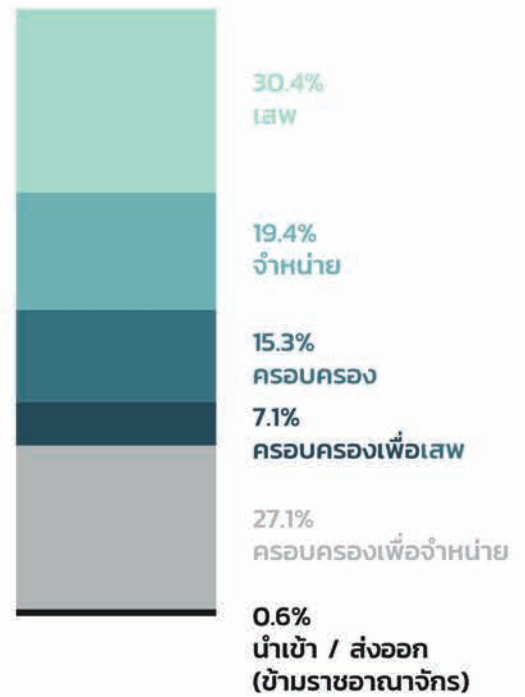
- คดีปัจจุบันของท่านยังอยู่ระหว่างการพิจารณา
- คนละฐานความผิด
- ฐานความผิดเดียวกัน

ฐานความผิดในอดีต

- ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
- ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
- ความผิดเกี่ยวกับชีวิต
- ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย
- ความผิดเกี่ยวกับเพศ
- ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคง
- ความผิดอื่นๆ

ความผิดในอดีตเกี่ยวกับยาเสพติด

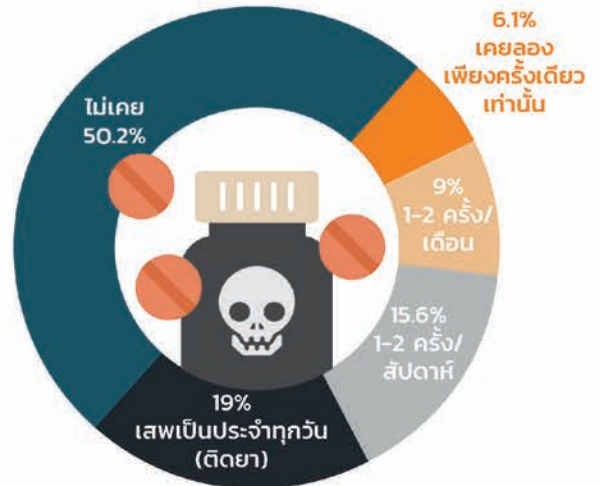

เมื่อพิจารณาฐานความผิดในอดีตของผู้กระทำผิดหญิงที่เคยมีประวัติการทำผิดและได้รับโทษมาก่อน พบว่า ความผิดส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับยาเสพติด โดยคิดเป็นร้อยละ 83.7 รองลงมาคือความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน คิดเป็นร้อยละ 10.6 อย่างไรก็ตาม ฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นสามารถถูกจำแนกได้เป็นหลายฐานความผิดย่อยที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดส่วนมากนั้นเป็นความผิดในกรณีเสพมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.4 รองลงมา คือ ฐานความผิดในการครอบครองยาเสพติดเพื่อการจำหน่าย โดยคิดเป็นร้อยละ 27.1 จึงกล่าวได้ว่าความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในฐานการเสพและการครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้นมีสัดส่วนที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอื่นๆ โดยความผิดในลักษณะการจำหน่ายยาเสพติดและครอบครองยาเสพติดมีสัดส่วนรองลงมา (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 4.11-12)

ประวัติการใช้สารเสพติด

จากการสำรวจ พบว่า ผู้ต้องขังหญิงมีประวัติการใช้สารเสพติดในมิติ ความถี่ ความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิด และประวัติการได้รับการบำบัด การใช้สารเสพติดดังปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 4.13 – 4.15

ความถี่ในการใช้สารเสพติด

ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่หรือร้อยละ 50.2 ไม่เคยมีประวัติการใช้สารเสพติดมาก่อน แม้กระนั้นก็เป็นสัดส่วนเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ในขณะที่อีกเกือบครึ่งแม้จะมีความถี่ในการใช้สารเสพติดที่ต่างกันไป แต่เมื่อรวมแล้วก็ถือว่าเคยเป็นผู้ที่มีประวัติการใช้สารเสพติดเช่นกัน แต่ผู้ที่เข้าข่ายว่าเสพยาจริงๆ นั้นหรือเป็นผู้ที่เสพยาเป็นประจำทุกวัน (ติดยา) คิดเป็นร้อยละ 19

พฤติกรรมเสี่ยงก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ

นอกจากข้อมูลภูมิหลังและสภาพแวดล้อมของผู้ต้องขังหญิงก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในเรือนจำ พฤติกรรมเสี่ยงก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำนั้น อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดและเข้ามาอยู่ในเรือนจำหรือการที่ต้องรับโทษครั้งนี้ด้วยเช่นกัน โดยในการสำรวจครั้งนี้ได้แบ่งประเด็นศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงออกเป็น 3 ด้านหลัก คือ ประวัติการใช้สารเสพติด ประวัติการติดสุราหรือการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และประวัติการมีปัญหาด้านสุขภาพจิตและการถูกทำร้ายทางกายและใจ

การใช้สารเสพติดกับความผิดในปัจจุบัน

ผู้ต้องขังหญิงร้อยละ 39.9 ระบุว่าประวัติการใช้สารเสพติดของตน เกี่ยวข้องกับความผิดในปัจจุบัน

ประวัติการได้รับการบำบัดการใช้สารเสพติด

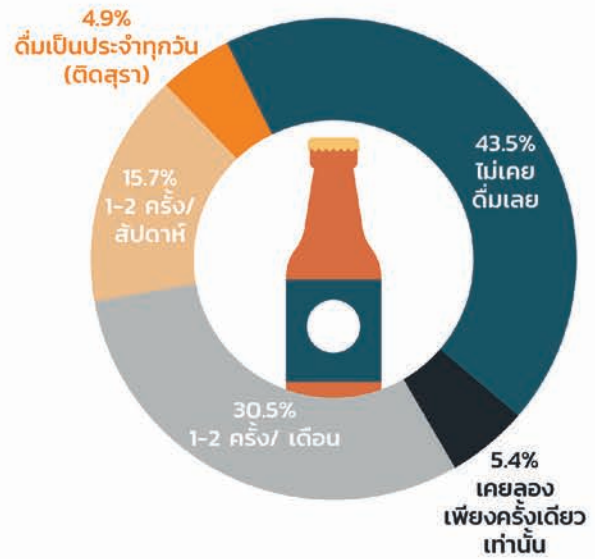

ผู้ต้องขังหญิงร้อยละ 11.7 เคยมีประวัติการได้รับการบำบัด การใช้สารเสพติด

ประวัติการติด/ ดื่มสุรา

ผู้ต้องขังหญิงคิดเป็นร้อยละ 43.5 นั้นไม่เคยดื่มสุรา อย่างไรก็ตาม ผู้ต้องขังหญิงในส่วนที่เหลือนั้นเคยเป็นผู้ที่มีประวัติการดื่มสุรามาก่อน แต่เมื่อพิจารณาจากความถี่แล้วพบว่า ส่วนใหญ่ผู้ต้องขังหญิงที่มีประวัติการดื่มสุรานั้น ส่วนมากจะดื่มประมาณ 1 - 2 ครั้งต่อเดือน โดยผู้ต้องขังหญิงที่เข้าข่ายว่าเป็นผู้ติดสุราคือดื่มเป็นประจำทุกวันนั้น คิดเป็นร้อยละ 4.9

ความถี่ในการดื่มสุรา

การติด/ ดื่มสุรากับความผิดในปัจจุบัน

ผู้ต้องขังหญิงร้อยละ 95.9 ระบุว่าความผิดในปัจจุบันไม่เกี่ยวข้องกับการติด/ ดื่มสุราแต่ประการใด

ประวัติการได้รับการบำบัดการติด/ ดื่มสุรา

ผู้ต้องขังหญิงร้อยละ 99.8 ระบุว่า ไม่เคยมีประวัติการได้รับการบำบัดการติด/ ดื่มสุราแต่อย่างใด

บทที่ 5

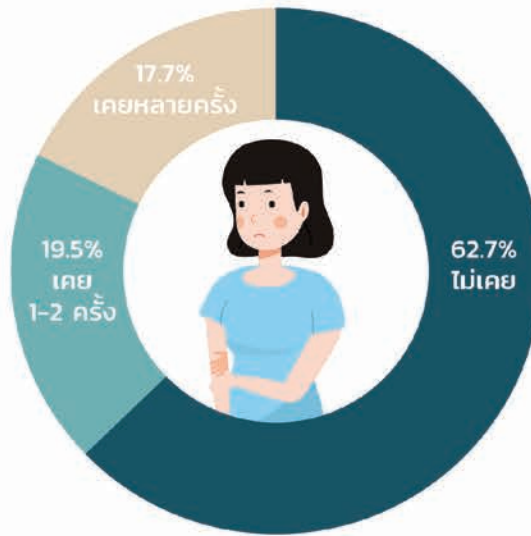
ประสบการณ์ความรุนแรง และสภาวะสุขภาพจิต

บทนี้แบ่งผลการสำรวจผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทยเป็น 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ ประสบการณ์ความรุนแรง และสภาวะสุขภาพจิต ซึ่งเป็นประสบการณ์ก่อนที่ผู้ต้องขังหญิงถูกควบคุมตัวในเรือนจำ³ ผลการสำรวจดังต่อไปนี้

³ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวกบทที่ 5 หน้า 102

ประสบการณ์ความรุนแรง

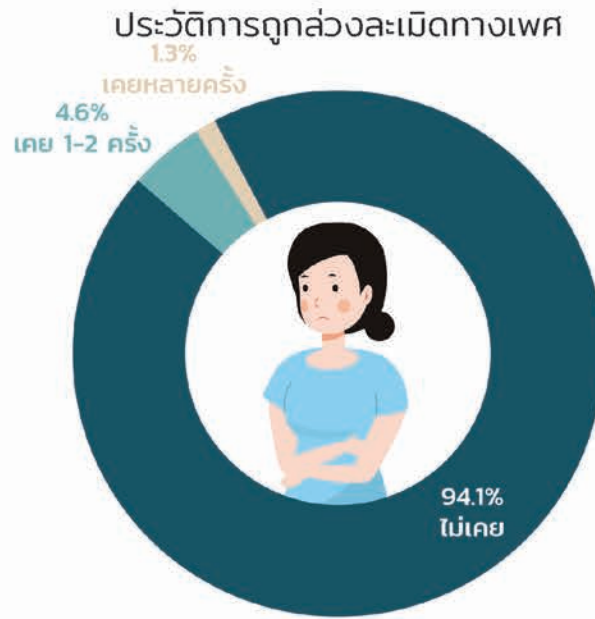
ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย

บุคคลที่ทำร้ายร่างกายผู้ต้องขังหญิง

ผู้ต้องขังหญิงมากกว่า 1 ใน 3 เคยถูกทำร้ายร่างกายมาก่อนที่จะเข้าสู่เรือนจำ โดยเมื่อพิจารณาถึงบุคคลที่ทำร้ายร่างกาย พบว่า บุคคลส่วนมากที่ทำร้ายร่างกายผู้ต้องขังหญิงก่อนเข้าเรือนจำ คือ คู่ครอง (สามี/ คนรัก/ แฟน) ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 76.9 รองลงมา คือ บุคคลในครอบครัว (ญาติ/ พี่-น้อง/ บิดา-มารดา) แสดงให้เห็นว่าบุคคลใกล้ชิดตัวมีความเกี่ยวข้องกับประวัติการถูกทำร้ายร่างกายของผู้ต้องขังหญิงก่อนเข้าสู่เรือนจำได้อย่างชัดเจน

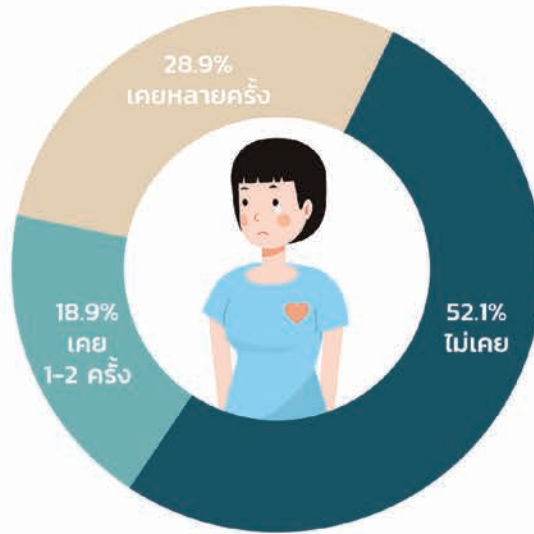

บุคคลที่ล่วงละเมิดทางเพศผู้ต้องขังหญิง

ผู้ต้องขังหญิงบางส่วนที่เคยมีประวัติการถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยบุคคลส่วนมากที่เป็นผู้ล่วงละเมิดทางเพศนั้น คือ คู่ครองของผู้ต้องขังหญิง คิดเป็นร้อยละ 42.9 อย่างไรก็ตาม ข้อมูลในส่วนการถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้นกลับพบว่า บุคคลรู้จักอื่นๆ ที่ไม่ใช่สมาชิกในครอบครัว ทั้งที่รู้จักและไม่รู้จักกลับมีสัดส่วนการเป็นผู้ล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย

ประวัติการถูกทำร้ายจิตใจ

บุคคลที่ทำร้ายจิตใจผู้ต้องขังหญิง

สัดส่วนของผู้ต้องขังหญิงที่เคยถูกทำร้ายจิตใจเป็นจำนวนหลายครั้งคิดเป็นร้อยละ 28.9 โดยพบว่า บุคคลที่ทำร้ายจิตใจส่วนมากคือคู่ครอง รองลงมาคือบุคคลในครอบครัว ซึ่งผลการสำรวจดังกล่าวสอดคล้องกับประวัติการถูกทำร้ายร่างกายที่พบว่า บุคคลใกล้ชิดซึ่งโดยส่วนมากเป็นคู่สมรสและ/หรือสมาชิกในครอบครัว

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อพิจารณาถึงประวัติการถูกทำร้ายร่างกายและจิตใจ ตลอดจนการถูกล่วงละเมิดทางเพศ พบว่า คู่สมรสและสมาชิกในครอบครัวของผู้ต้องขังหญิงซึ่งเปรียบเสมือนบุคคลใกล้ชิดนั้นมีความเกี่ยวข้องกับการทำร้ายร่างกายและจิตใจมากกว่าบุคคลอื่นๆ ในขณะที่การถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้นมีบุคคลอื่นๆ ที่นอกเหนือไปจากคนใกล้ชิดเข้ามาเกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น

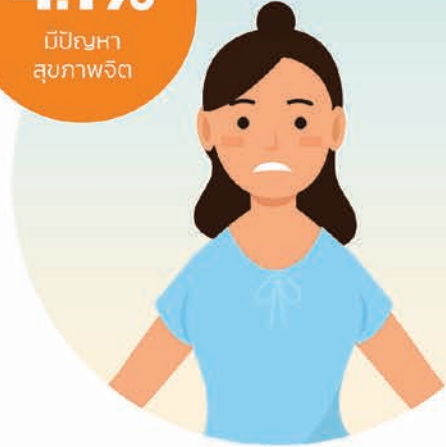

ปัญหาสุขภาพจิต

ผู้ต้องขังหญิงร้อยละ 4.1 ได้รับการวินิจฉัยว่ามีปัญหาสุขภาพจิต ส่วนใหญ่มีปัญหาสุขภาพจิตก่อนเข้าเรือนจำ แต่ปัจจุบัน (ขณะอยู่ในเรือนจำ) ดีขึ้นแล้ว ในขณะที่ผู้ต้องขังหญิงร้อยละ 32.2 เพิ่งมีปัญหาสุขภาพจิตเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ในขณะที่ผู้ต้องขังหญิงร้อยละ 15.6 เป็นผู้ที่ปัญหาสุขภาพจิตอยู่แล้วก่อนเข้าเรือนจำและรู้สึกว่ามีปัญหาดังกล่าวหนักขึ้นเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำ

4.1%

มีปัญหาสุขภาพจิต

ความพยายามในการทำร้ายตนเองหรือฆ่าตัวตาย

ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ (82.7%) ไม่เคยมีประวัติพยายามทำร้ายตนเองหรือฆ่าตัวตาย โดยเมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ต้องขังหญิงที่เคยมีประวัติพยายามทำร้ายตนเองหรือฆ่าตัวตาย พบว่ามีเพียงร้อยละ 5.3 เท่านั้นที่มีความพยายามทำร้ายตนเองหรือฆ่าตัวตายขณะเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ในขณะที่ส่วนมากมีความพยายามทำร้ายตนเองและ/หรือฆ่าตัวตายก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ อย่างไรก็ตามประวัติการทำร้ายตนเองและความพยายามฆ่าตัวตายแม้จะเป็นส่วนน้อยแต่ก็สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสุขภาพจิตที่สมควรได้รับการเยียวยาเช่นกัน

17.3%

เคยพยายามฆ่าตัวตายหรือทำร้ายตนเอง

บทที่ 6

วิถีชีวิตในเรือนจำ

บทนี้แบ่งผลการสำรวจผู้ต้องขังหญิง⁴ เป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

- การติดต่อโลกภายนอก
- การใช้ชีวิตในเรือนจำ
- ความปลอดภัยในเรือนจำ

⁴ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวกบทที่ 6 หน้า 105

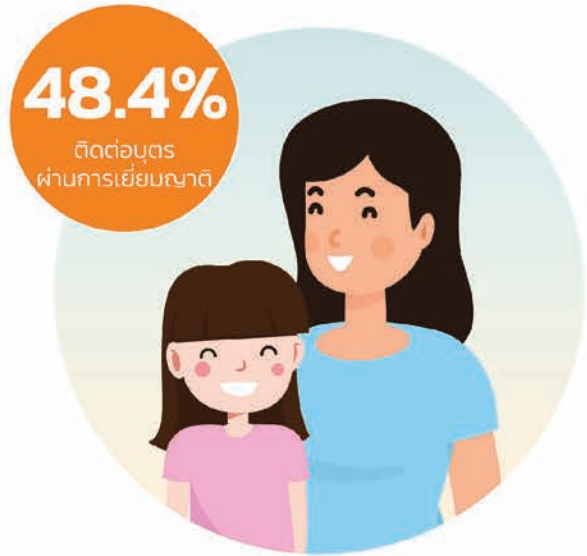
การติดต่อโลกภายนอก

แม้ว่าการได้เข้ามาอยู่ในเรือนจำของผู้ต้องขังหญิงนั้นจะเป็นการเปลี่ยนที่อยู่จากเดิมในที่พักอาศัยของตน มาสู่การถูกกักขังอยู่ในเรือนจำ อย่างไรก็ตาม การถูกกักขังดังกล่าวก็ไม่ได้หมายความว่า ผู้ต้องขังหญิงจะถูกตัดขาดจากโลกภายนอกไปแต่อย่างใด การติดต่อกับบุตรและครอบครัวของผู้กระทำผิดนั้นก็ยังเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในระหว่างเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลในประเด็นดังกล่าวเป็นดังนี้

บุคคลที่ผู้ต้องขังหญิงติดต่อด้วยเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำส่วนใหญ่เป็นทั้งครอบครัวและบุตร โดยคิดเป็นร้อยละ 46.7 ในขณะที่บุคคลที่ติดต่อด้วยเป็นครอบครัวอย่างเดียวคิดเป็นร้อยละ 41.8 และการติดต่อกับบุตรเพียงอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 8.0 มีผู้ต้องขังหญิงที่ไม่ได้ติดต่อกับใครเลย คิดเป็นร้อยละ 3.6 และเพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนขึ้นเกี่ยวกับลักษณะและช่องทางในการติดต่อกับบุคคลประเภทต่างๆ ในการสำรวจดังกล่าวจึงได้แบ่งเป็นการติดต่อกับบุตรและครอบครัว ดังนี้

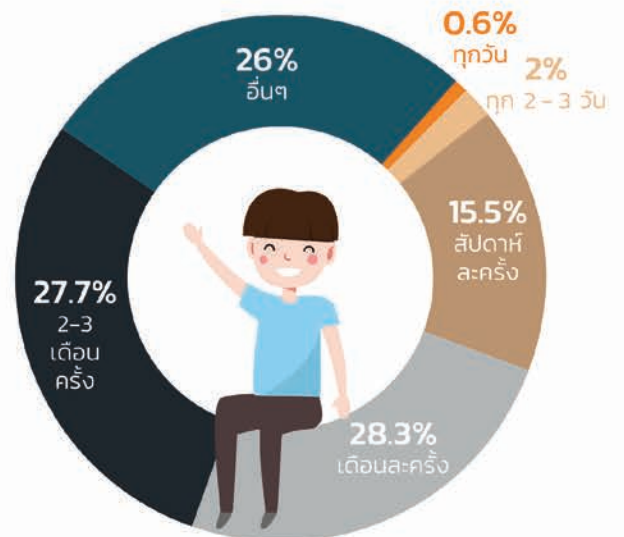
ช่องทางในการติดต่อกับบุตร

กลุ่มผู้ต้องขังหญิงที่ยังคงติดต่อกับบุตร ส่วนใหญ่บุตรเดินทางมาเยี่ยมที่เรือนจำผ่านช่องทางการเยี่ยมญาติที่เรือนจำจัดขึ้น รองลงมาในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ การติดต่อทางจดหมาย

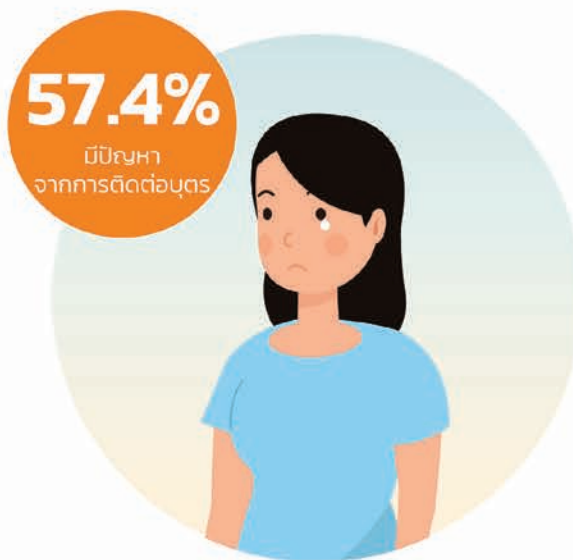
ความถี่ในการติดต่อกับครอบครัว

ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ติดต่อกับบุตร (ไม่ว่าช่องทางใดก็ตาม) เดือนละ 1 ครั้ง เป็นอันดับแรก รองลงมา คือ 2 - 3 เดือนต่อครั้ง อย่างไรก็ตาม ผู้ต้องขังหญิงจำนวนหนึ่งในสัดส่วนที่ไม่แตกต่างกันมากนัก จาก 2 อันดับแรก ติดต่อกับบุตรในระยะเวลาที่มากกว่า 3 เดือนขึ้นไป ต่อการติดต่อแต่ละครั้ง เช่น 6 เดือน หรือ 1 ปี เป็นต้น โดยมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่พบว่ามี การติดต่อบ่อยครั้ง คือ มากกว่า 1 ครั้งในระยะเวลา 1 เดือน อย่างไรก็ตาม การที่ผู้ต้องขังหญิงส่วนมากมีความถี่ในการติดต่อกับบุตรที่ไม่มากนักสามารถพิจารณาได้จากปัญหาที่เกิดขึ้นจากการติดต่อกับบุตร

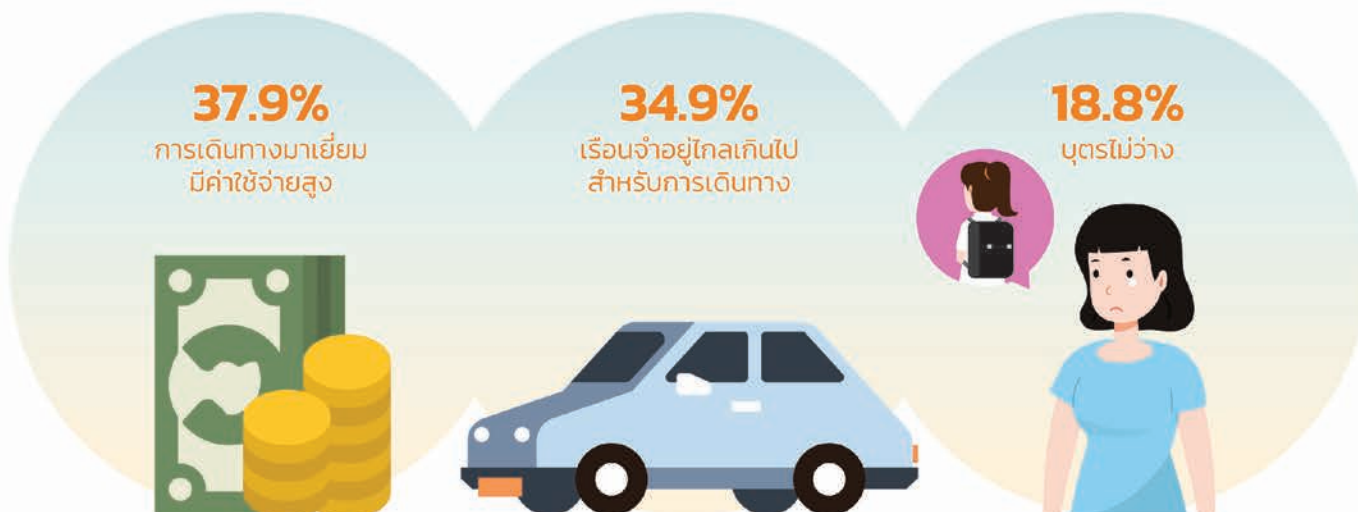

ปัญหาที่พบจากการติดต่อกับบุตร

ผู้ต้องขังหญิงกลุ่มที่ติดต่อกับบุตร เกินครึ่งประสบปัญหาในการติดต่อกับบุตร และหากพิจารณาถึงปัญหาที่ผู้ต้องขังหญิงที่ติดต่อกับบุตรประสบนั้น โดยปัญหาลำดับแรกๆที่พบ คือ การเดินทางมาเยี่ยมมีค่าใช้จ่ายสูง ปัญหาสำคัญที่พบรองลงมา คือ เรือ่นจำอยู่ไกลเกินไปสำหรับการเดินทาง ซึ่งสองปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกัน เนื่องจากสถานที่ตั้งของเรือนจำอยู่ห่างไกล จึงอาจทำให้บุตรไม่สะดวกเดินทางมาเยี่ยมเท่าที่ควร

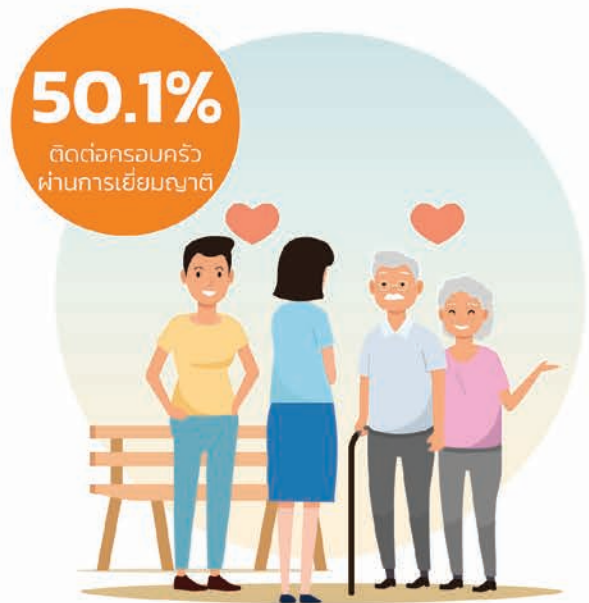

ปัญหาที่พบ 3 อันดับแรก

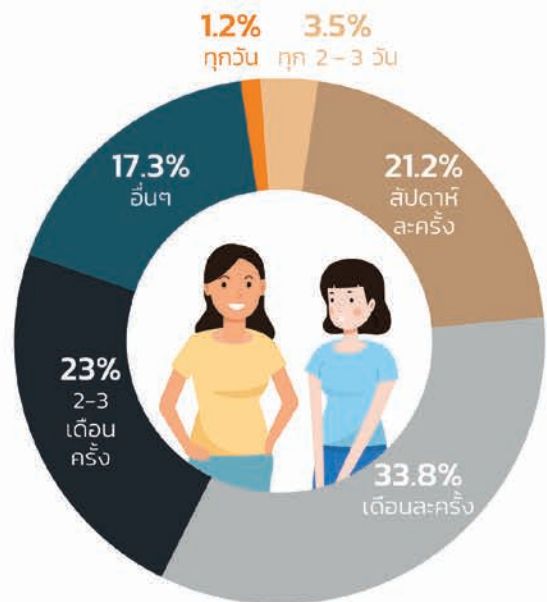
ช่องทางในการติดต่อกับครอบครัว

กลุ่มผู้ต้องขังหญิงที่ยังคงติดต่อกับครอบครัว ส่วนใหญ่สมาชิกในครอบครัวเดินทางมาเยี่ยมที่เรือนจำผ่านช่องทาง การเยี่ยมญาติที่เรือนจำ จัดให้ รองลงมาในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ การติดต่อผ่านทางจดหมาย

ความถี่ในการติดต่อกับครอบครัว

เมื่อพิจารณาถึงความถี่ในการติดต่อกับครอบครัว พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ติดต่อกับครอบครัวเดือนละ 1 ครั้ง โดยคิดเป็นร้อยละ 33.8 รองลงมา คือ 2-3 เดือนต่อครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23 และรองลงมา คือ การติดต่อสัปดาห์ละครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.2 อย่างไรก็ตาม มีผู้ต้องขังหญิงที่ติดต่อกับครอบครัวในระยะเวลาที่มากกว่า 3 เดือนขึ้นไป ต่อการติดต่อแต่ละครั้ง เช่น 6 เดือน หรือ 1 ปี เป็นต้น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 17.3 เช่นเดียวกับการติดต่อกับบุตร โดยพบว่า มีเพียงเป็นส่วนน้อยเท่านั้นที่มีการติดต่อบ่อยครั้ง คือ มากกว่า 1 ครั้งในระยะเวลา 1 เดือน โดยภาพรวมของข้อมูลการติดต่อกับครอบครัวของผู้ต้องขังหญิงนั้นมีแนวโน้มความถี่ที่บ่อยครั้งกว่าการติดต่อกับบุตร ซึ่งอาจเป็นเพราะสมาชิกในครอบครัวนั้นอาจมีจำนวนที่หลากหลายกว่าการมีบุตร จึงทำให้มีโอกาสติดต่อกันได้มากกว่าบุตร

ปัญหาที่พบจากการติดต่อกับครอบครัว

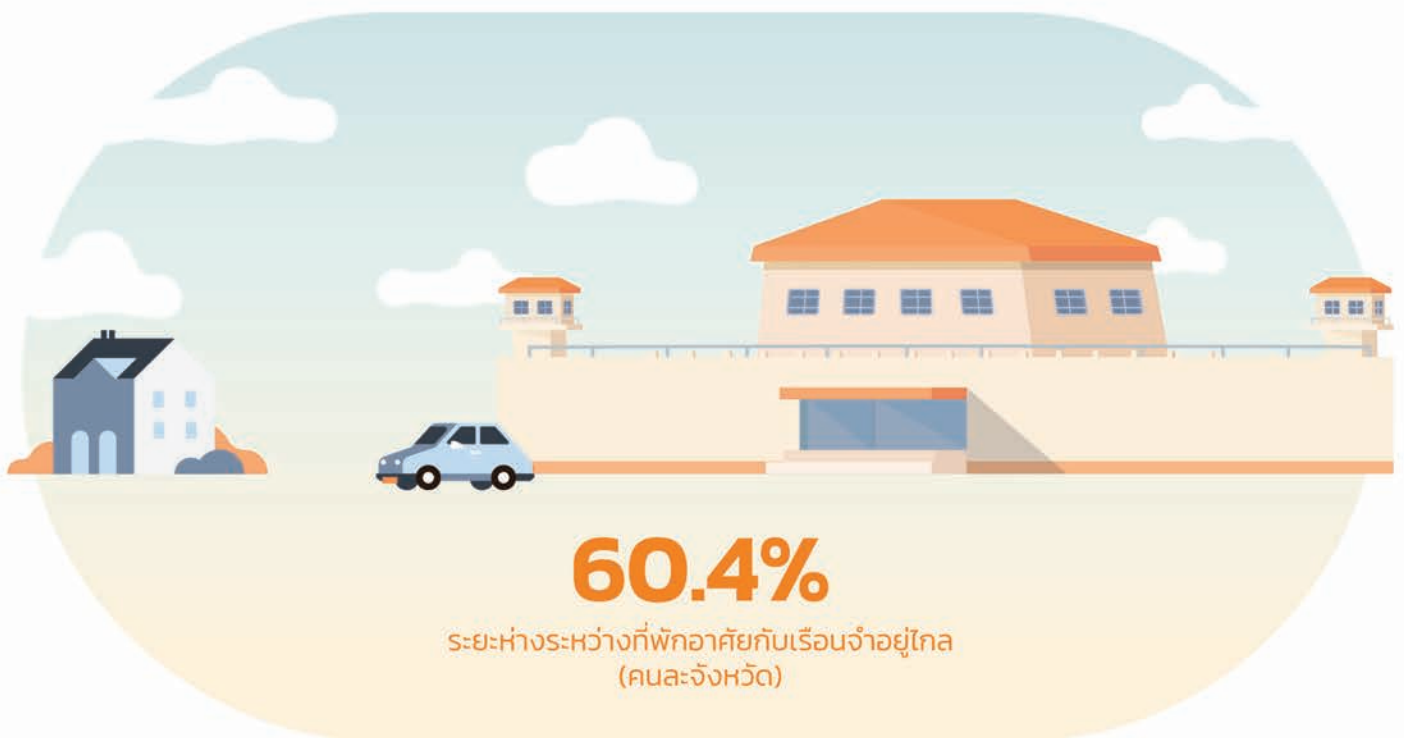
กลุ่มผู้ต้องขังหญิงที่ติดต่อกับครอบครัวนั้น เกินครึ่งประสบปัญหาในการติดต่อกับครอบครัว โดยคิดเป็นร้อยละ 56.7 และหากพิจารณาถึงปัญหาที่ผู้ต้องขังหญิงที่ติดต่อกับครอบครัวประสบนั้น ปัญหาลำดับแรก ที่พบ คือ การเดินทางมาเยี่ยมมีค่าใช้จ่ายสูง สถานที่ตั้งของเรือนจำนั้นอยู่ห่างไกลจากที่พักอาศัย จึงอาจทำให้ไม่สะดวกเดินทางมาเยี่ยมเยียน อีกทั้งสมาชิกในครอบครัวอาจไม่ว่างหรือติดธุระ ตลอดจนการไม่มีโทรศัพท์ในเรือนจำ อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เด่นชัดขึ้นมาในการติดต่อกับครอบครัว คือ สมาชิกในครอบครัวมีปัญหาสุขภาพ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าผู้ต้องขังหญิงดังกล่าวอาศัยอยู่กับบุคคลที่มีความเสี่ยงต่อปัญหาสุขภาพ เช่น ผู้สูงอายุ ซึ่งอาจเป็นบิดาและหรือมารดาของผู้กระทำความผิด จึงอาจไม่สะดวกต่อการเดินทางมาเยี่ยมเท่าที่ควรเพราะอาจเคลื่อนไหวร่างกายไม่สะดวกเนื่องจากภาวะความชรา

ระยะทางระหว่างบ้านกับเรือนจำ

จากเหตุผลที่เป็นปัญหาสำคัญในการติดต่อบุตรและครอบครัวของผู้ต้องขังหญิงตั้งที่ได้กล่าวไปข้างต้น คือ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาเยี่ยมที่อาจเกี่ยวข้องกับปัญหาระยะทางระหว่างที่พักอาศัยกับเรือนจำ เมื่อได้พิจารณาจากข้อคำถามเกี่ยวกับระยะห่างระหว่างที่ตั้งของเรือนจำกับที่พักอาศัยของผู้ต้องขังหญิงแล้ว โดยผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ระบุว่า ระยะห่างระหว่างที่พักอาศัยกับเรือนจำนั้นไกล โดยคิดเป็นร้อยละ 60.4 เรือนจำกับที่พักอาศัยนั้นอยู่ในภาคเดียวกันก็ตาม แต่ในบางภูมิภาคก็มีพื้นที่กว้างขวางมาก ก็อาจยังส่งผลกระทบต่อความสะดวกและค่าใช้จ่ายที่สูงต่อการเดินทางของครอบครัวและบุตรเพื่อมาเยี่ยมผู้ต้องขังหญิงได้เช่นกัน (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 6.8 – 6.9)

ระยะห่างระหว่างที่พักอาศัยกับเรือนจำ

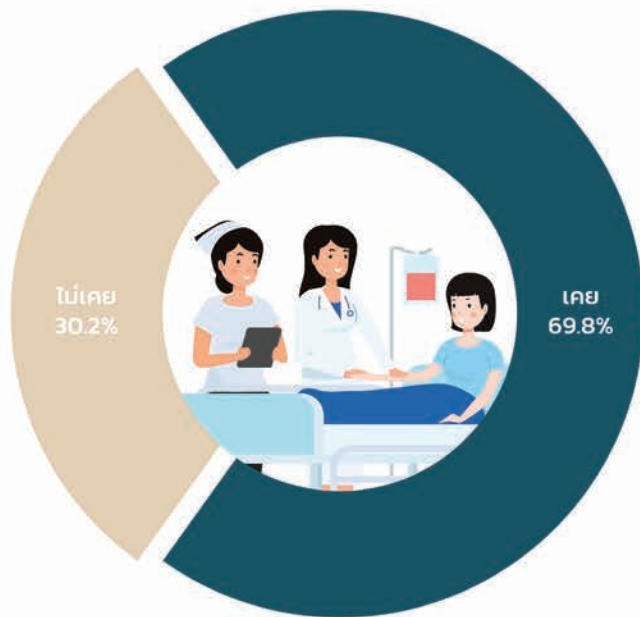

การใช้ชีวิตในเรือนจำ

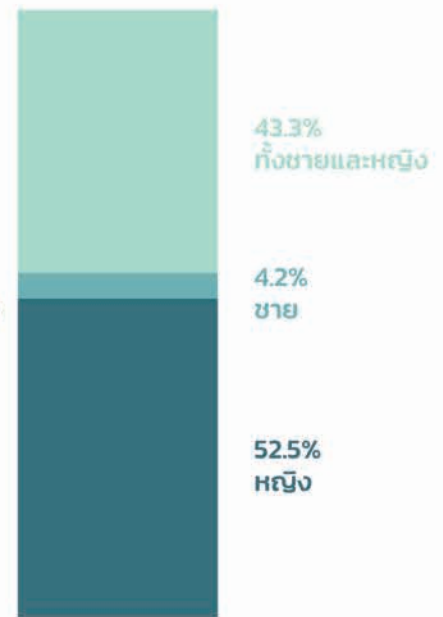
บริการด้านการแพทย์

การได้รับบริการต่างๆ ในเรือนจำในการสำรวจครั้งนี้ ประกอบไปด้วยการได้รับบริการทางการแพทย์ การรับทราบและความเข้าใจข้อมูลต่างๆ ในขณะที่ถูกรับตัวเข้ามาอยู่ในเรือนจำ การถูกตรวจค้นร่างกายระหว่างอยู่ในเรือนจำ ตลอดจนการคำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของนักโทษระหว่างการตรวจค้นร่างกายจากเจ้าหน้าที่ ซึ่งผลการสำรวจเป็นดังนี้

ประวัติการได้รับบริการทางการแพทย์ ขณะอยู่ในเรือนจำ

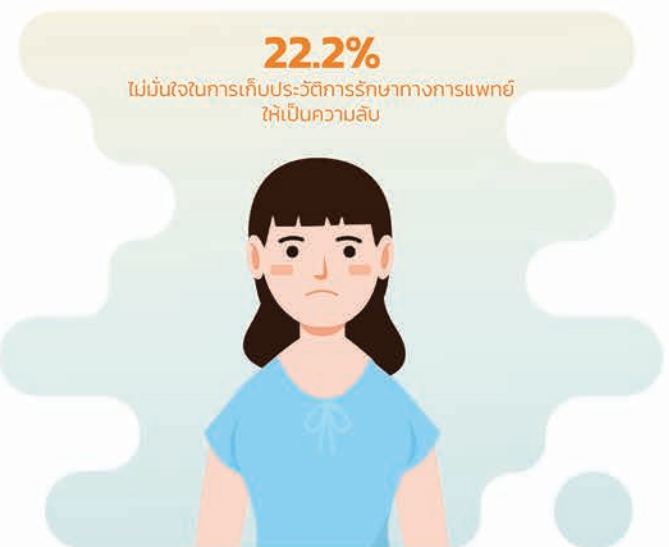
เพศของบุคลากรทางการแพทย์ ที่ทำการรักษา

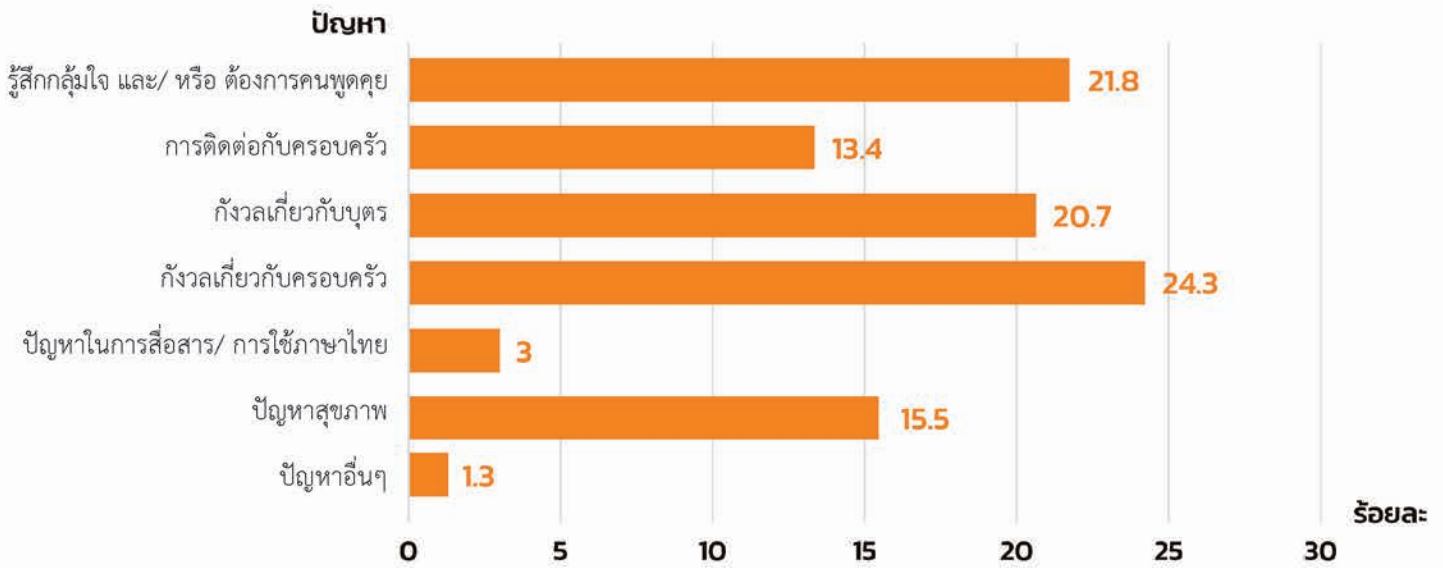
สำหรับการได้รับบริการทางการแพทย์ พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 69.8 มีประวัติได้รับบริการทางการแพทย์ระหว่างอยู่ในเรือนจำ อย่างไรก็ตาม ผู้ต้องขังหญิงในส่วนใหญ่ที่รายงานว่าไม่เคยมีประวัติได้รับบริการทางการแพทย์นั้น อาจเป็นผู้ที่ไม่มีปัญหาสุขภาพหรือไม่มีความประสงค์ที่จะเข้ารับบริการทางการแพทย์ระหว่างอยู่ในเรือนจำ

เมื่อพิจารณาถึงเพศของบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการนั้น พบว่า สัดส่วนของผู้ให้บริการทางการแพทย์ที่เป็นเพศหญิงอย่างเดียวกับการคละกันของบุคลากรทั้งเพศชายและหญิงนั้นมีปริมาณที่ใกล้เคียงกัน โดยคิดเป็นร้อยละ 52.5 และ 43.3 ตามลำดับ สะท้อนให้เห็นว่าการคัดเลือกบุคลากรทางการแพทย์มาให้บริการผู้ต้องขังหญิงนั้นก็ยังคงคำนึงถึงเรื่องมิติของเพศอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความพยายามในการเลือกบุคลากรทางการแพทย์ที่เป็นเพศหญิงให้มารับบริการตรวจสุขภาพแก่ผู้ต้องขังซึ่งเป็นเพศหญิงเหมือนกัน

เมื่อพิจารณาถึงความมั่นใจในการเก็บประวัติการรักษาทางการแพทย์ให้เป็นความลับระหว่างอยู่ในเรือนจำ พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่กลับตอบว่า ไม่ทราบในประเด็นดังกล่าว คิดเป็นร้อยละ 45.8 ในขณะที่มีผู้ที่ตอบว่ามั่นใจว่าประวัติการรักษาถูกเก็บความลับ คิดเป็นร้อยละ 32.0 และผู้ที่ตอบว่า ไม่มั่นใจ คิดเป็นร้อยละ 22.2

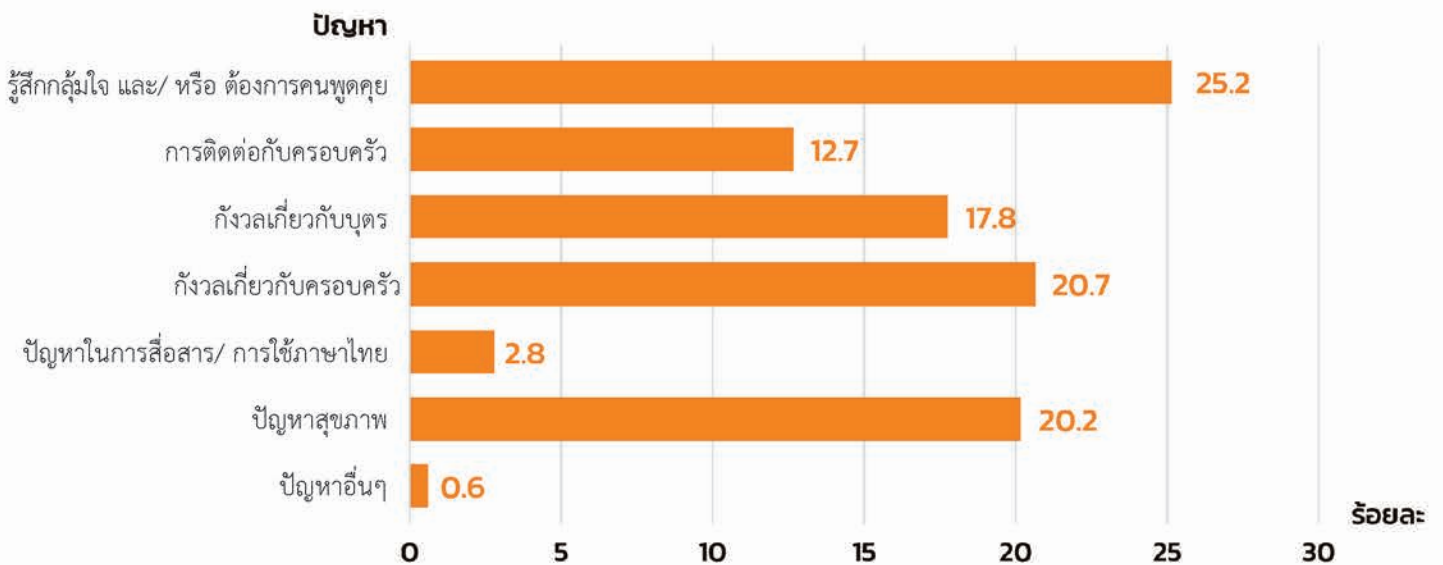
ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ

ปัญหาขณะอยู่ในเรือนจำ

จากการรายงาน ปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุดของผู้ต้องขังหญิงระหว่างอยู่ในเรือนจำ คือ ความกังวลเกี่ยวกับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 24.3 รองลงมา คือ ความรู้สึกกลัว และ/ หรือต้องการคนพูดคุย คิดเป็นร้อยละ 21.8 และความกังวลเกี่ยวกับบุตร คิดเป็นร้อยละ 20.7 ตามลำดับ จากปัญหา 3 อันดับแรกของผู้ต้องขังหญิงได้รายงานมาสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาร่วมกันอย่างหนึ่ง คือ ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางสังคม กล่าวคือ เมื่อต้องมาอยู่ในเรือนจำ ทำให้ความสัมพันธ์กับบุคคลใกล้ชิดจากที่เคยอยู่ร่วมกันอย่างปกติกลับต้องสิ้นสุดลง จึงนำมาสู่ปัญหาความกังวลต่อบุคคลใกล้ชิดไม่ว่าจะเป็นครอบครัวหรือบุตร รวมถึงการไม่ได้พบปะพูดคุยกับคนใกล้ชิดเหมือนแต่เดิม จึงทำให้ผู้ต้องขังหญิงส่วนหนึ่งรายงานว่า มีปัญหาในลักษณะดังกล่าวและต้องการคนที่เป็นคนใกล้ชิด และไม่ใช้เพื่อนนักโทษด้วยกันมาได้ระบายหรือพูดคุย

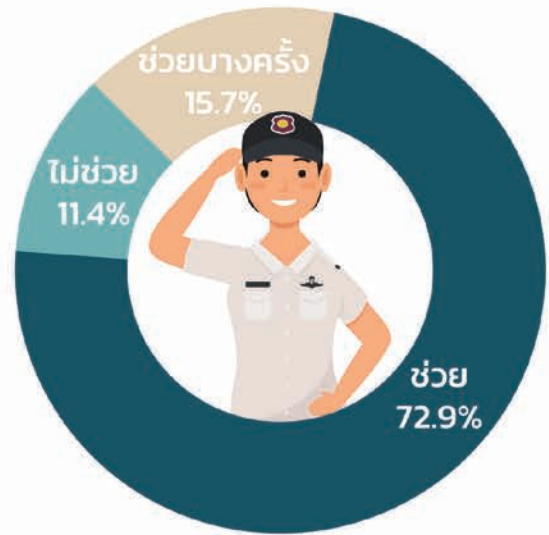
การได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหา

อย่างไรก็ตาม จากปัญหาที่เกิดขึ้นหรือต้องเผชิญระหว่างอยู่ในเรือนจำ การได้รับความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาดังกล่าวก็เป็นสิ่งซึ่งสะท้อนถึงความพยายามของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ในการดูแลความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังหญิง โดยพบว่า ปัญหาที่ได้รับการช่วยเหลือมากที่สุด คือ ปัญหาความรู้สึกกลัว และ/ หรือ ต้องการคนพูดคุย รองลงมา คือ ความกังวลเกี่ยวกับครอบครัว และปัญหาสุขภาพ

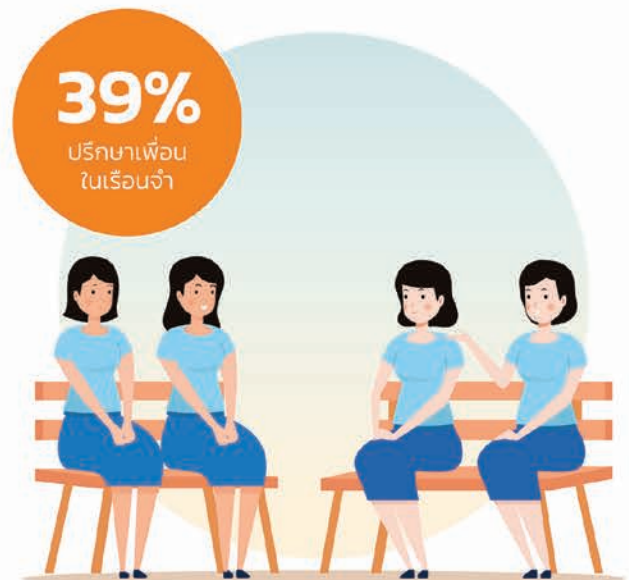
บทบาทของเจ้าหน้าที่ในการช่วยแก้ไข ปัญหาความขัดแย้งในเรือนจำ

ความขัดแย้งเป็นสถานการณ์อย่างหนึ่งที่ผู้ต้องขังหญิงบางคน ได้เผชิญระหว่างอยู่ในเรือนจำ ทั้งนี้ เมื่อได้พิจารณาถึงบทบาทของ เจ้าหน้าที่ในการช่วยแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในเรือนจำ พบว่า ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในเรือนจำ โดยคิดเป็นร้อยละ 72.9 ในขณะที่เจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.7 และไม่ช่วยเลย คิดเป็นร้อยละ 11.4 (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 6.15)

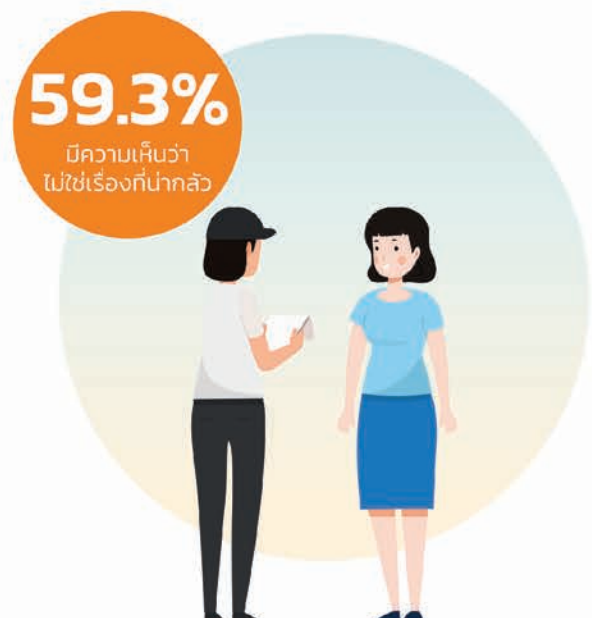
แนวทางการจัดการปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ระหว่างอยู่ในเรือนจำ

อย่างไรก็ตาม ปัญหาต่างๆ ที่ผู้ต้องขังหญิงต้องเผชิญนั้น ในบางครั้งเจ้าหน้าที่อาจไม่สามารถตรวจสอบหรือพบปัญหาของผู้ต้องขังหญิงทุกคนได้ การเริ่มต้นหาแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เผชิญจากตัวผู้ต้องขังหญิงเองจึงอาจเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการสื่อสารความต้องการระหว่างผู้ต้องขังหญิงกับเจ้าหน้าที่ในเรือนจำ โดยพบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่เลือกใช้วิธีการปรึกษาเพื่อนในเรือนจำมากที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมา คือ แจ้งเจ้าหน้าที่โดยตรง (ปากเปล่า) คิดเป็นร้อยละ 36.7 ในขณะที่มีผู้ต้องขังหญิงเพียงส่วนน้อยที่เลือกใช้วิธีอื่นๆ เช่น การบอกครอบครัว การร้องเรียนผ่านผู้ร้องเรียน (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 6.16)

ความรู้สึกกลัวต่อการร้องเรียน

การร้องเรียนปัญหาที่เกิดขึ้นแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในเรือนจำนั้น เป็นสิ่งที่ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่หรือคิดเป็นร้อยละ 59.3 มีความเห็นว่ามีไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัว อย่างไรก็ตาม สัดส่วนของผู้ต้องขังหญิงที่มีความรู้สึกกลัวนั้นก็แตกต่างไปจากผู้ที่ไม่รู้สึกกลัวอย่างชัดเจน ดังนั้น ความกลัวต่อการร้องเรียนก็อาจยังเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณาอยู่ด้วยเช่นกัน

การได้รับข้อมูลในการเข้ามาอยู่เรือนจำ

ผู้ต้องขังหญิงมีประวัติการรับทราบและความเข้าใจข้อมูลต่างๆ ในขณะที่ถูกรับตัวเข้ามาอยู่ที่เรือนจำ ดังประเด็นต่อไปนี้

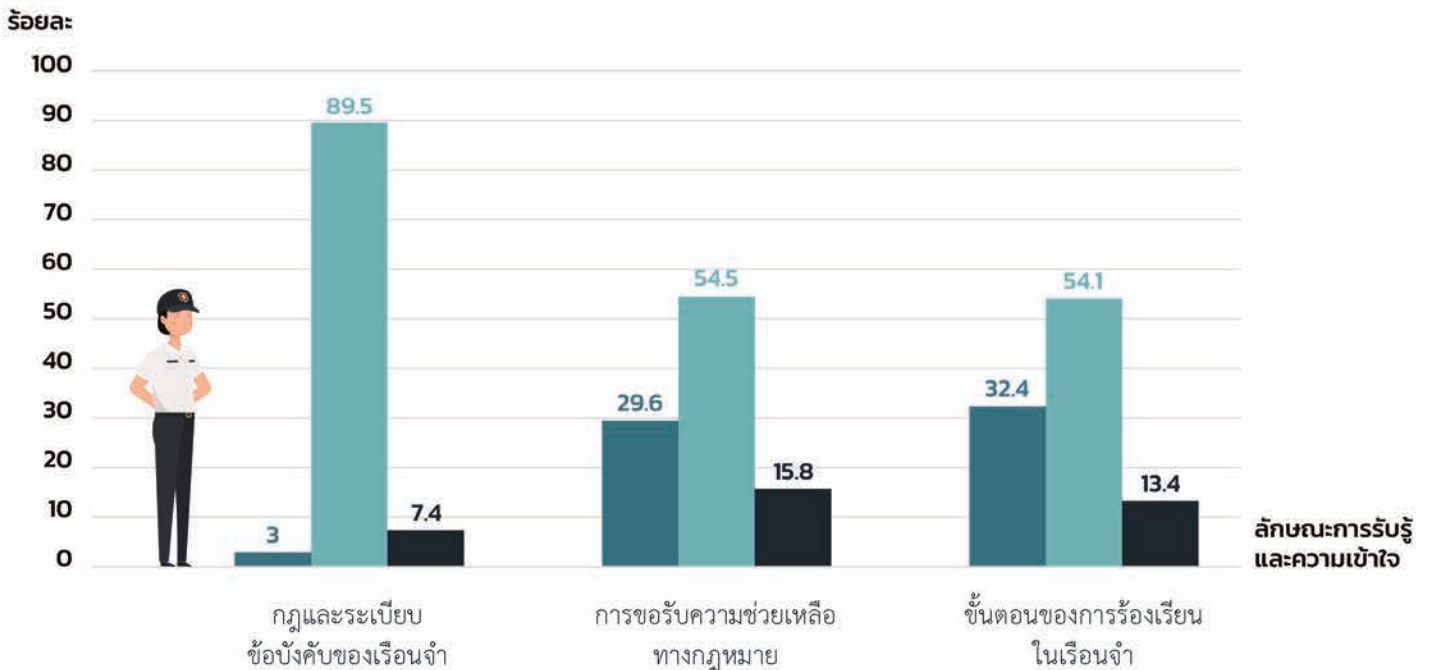
1) กฎและระเบียบข้อบังคับของเรือนจำ: ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ตอบว่าได้รับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับกฎและระเบียบข้อบังคับของเรือนจำ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 89.5 ในขณะที่ผู้ที่ตอบว่าไม่ได้รับรู้เรื่องดังกล่าวเป็นส่วนน้อยมาก คือ คิดเป็นร้อยละ 3 เท่านั้น ในขณะที่ผู้ได้รับรู้แต่ไม่เข้าใจนั้น คิดเป็นร้อยละ 7.4

2) การขอรับความช่วยเหลือทางกฎหมาย: ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ตอบว่าได้รับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับการขอรับความช่วยเหลือทางกฎหมาย ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 54.5 ในขณะเดียวกัน สัดส่วนของผู้ที่ตอบว่าไม่ได้รับรู้ในเรื่องดังกล่าวมีเพิ่มสูงขึ้นจากประเด็นก่อนหน้า คือ กฎและระเบียบข้อบังคับของเรือนจำ โดยคิดเป็นร้อยละ 29.6 นอกจากนี้สัดส่วนของผู้ที่รับรู้และไม่เข้าใจก็มีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นมาคิดเป็นร้อยละ 15.8

3) ขั้นตอนของการร้องเรียนในเรือนจำ: ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ตอบว่าได้รับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนของการร้องเรียนในเรือนจำ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 54.1 ในขณะเดียวกัน สัดส่วนของผู้ที่ตอบว่าไม่ได้รับรู้ในเรื่องดังกล่าวนั้นคิดเป็นร้อยละ 32.4 และผู้ที่ตอบว่าได้รับรู้แต่ไม่เข้าใจนั้น คิดเป็นร้อยละ 13.4

จาก 3 กรณีดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ในภาพรวมผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่รับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ ในขณะที่ถูกรับตัวเข้ามาอยู่ที่เรือนจำ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาลักษณะของข้อมูลต่างๆ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดจะรับรู้และเข้าใจในสัดส่วนที่สูงเกี่ยวกับกฎและระเบียบข้อบังคับของเรือนจำนั้น แต่เมื่อเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการขอรับความช่วยเหลือทางกฎหมาย และขั้นตอนของการร้องเรียนในเรือนจำ กลับมีสัดส่วนของผู้ที่ตอบว่ารับรู้และเข้าใจลดลง และมีส่วนที่ตอบว่าไม่เข้าใจ ตลอดจนไม่ได้รับทราบข้อมูลดังกล่าวเพิ่มขึ้นอย่างปรากฏชัด (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 6.18)

การรับทราบและความเข้าใจข้อมูลต่างๆ ในขณะที่ถูกรับตัวเข้ามาอยู่ที่เรือนจำ

ลักษณะการรับรู้และความเข้าใจ

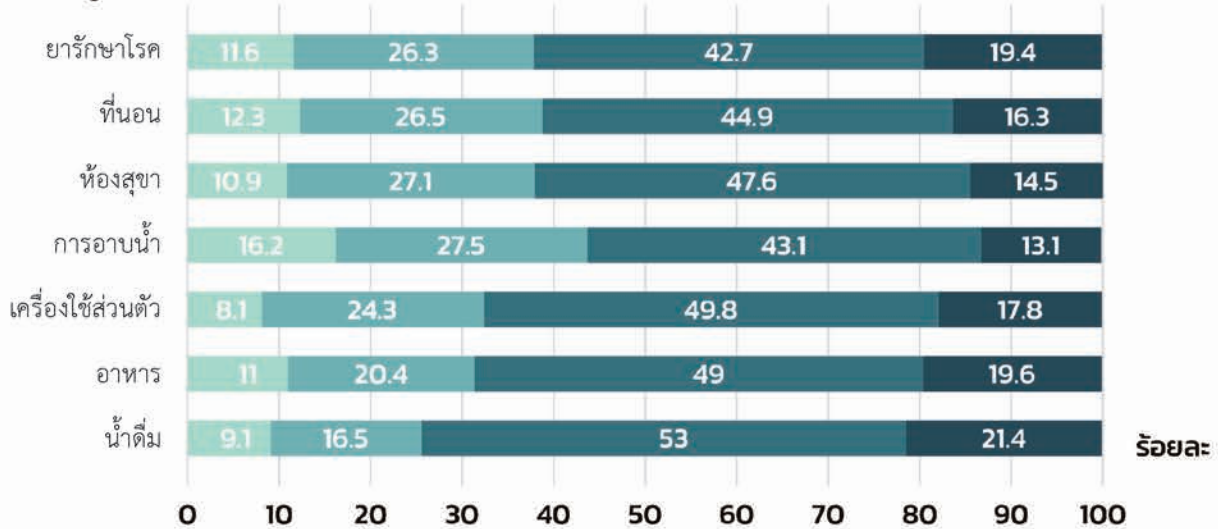
- ไม่ได้รับรู้
- ได้รับรู้และเข้าใจ
- ได้รับรู้แต่ไม่เข้าใจ

สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน

นอกจากการได้รับบริการต่างๆ จากเจ้าหน้าที่ในเรือนจำแล้ว การได้รับบริการสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานภายในเรือนจำก็เป็นอีกมิติสำคัญที่การสำรวจครั้งนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลไว้ด้วย

ระดับความพึงพอใจต่อสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานระหว่างอยู่ในเรือนจำ

สาธารณูปโภค

ระดับความพึงพอใจ

- ไม่เลย
- น้อย
- ปานกลาง
- มาก

โดยรวมผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในระดับปานกลางต่อการให้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานต่างๆ ได้แก่ น้ำดื่ม อาหาร เครื่องใช้ส่วนตัว การอาบน้ำ ห้องสุขา ที่นอน และยารักษาโรค

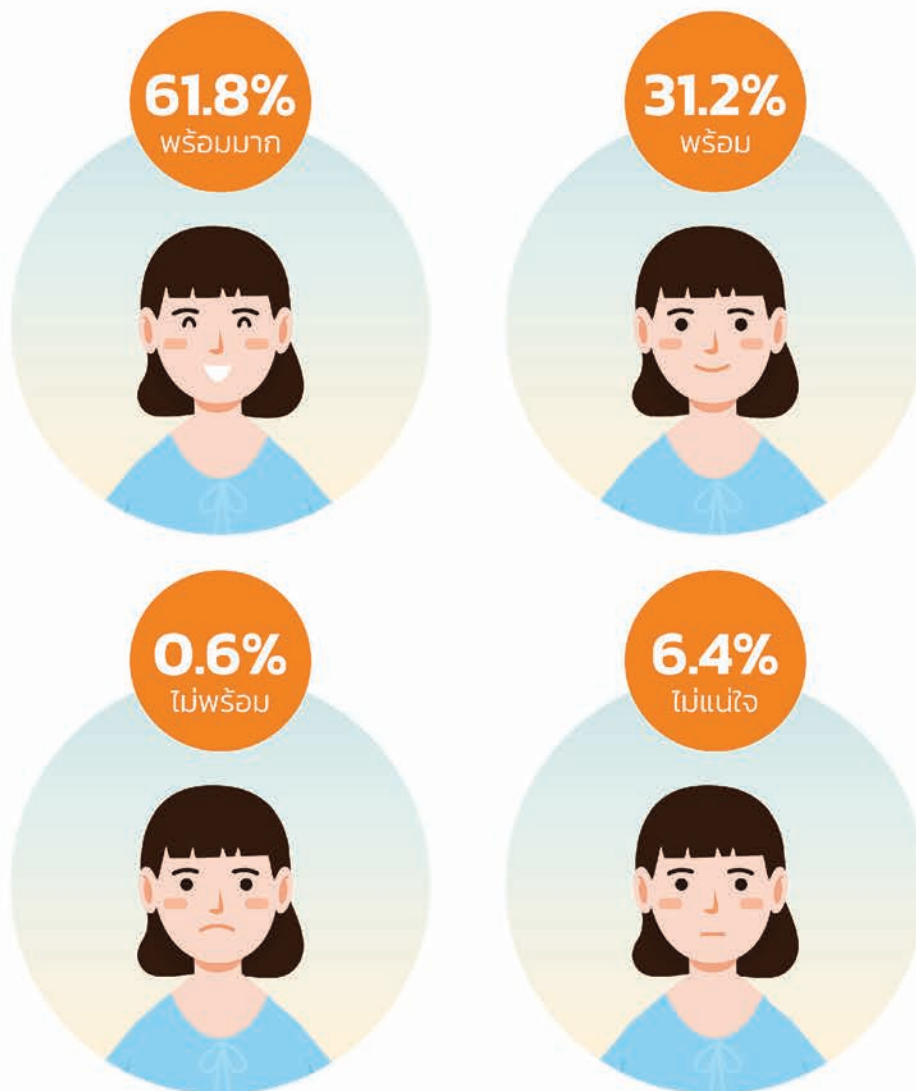
เมื่อได้พิจารณาถึงประเภทสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานที่มีผู้ตอบว่าพึงพอใจมากเป็นอันดับแรก คือ การให้บริการเกี่ยวกับน้ำดื่ม ซึ่งอาจสะท้อนถึงความสะอาดและความเพียงพอของการให้บริการด้านดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การให้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกที่ผู้ต้องขังหญิงไม่พึงพอใจเป็นอันดับแรก คือ การอาบน้ำ ซึ่งอาจสะท้อนถึงความไม่สะดวกสบายในระหว่างการอาบน้ำ เช่น สถานที่แคบ ความเพียงพอของชั้นหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการอาบน้ำ

การเตรียมความพร้อมกลับคืนสู่สังคม

นอกจากความต้องการความช่วยเหลือระหว่างอยู่ในเรือนจำเพื่อเตรียมความพร้อมต่อการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมปกติหลังจากพ้นโทษ ความต้องการความช่วยเหลือภายหลังพ้นโทษก็เป็นอีกสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการปรับตัวของผู้ต้องขังหญิงเมื่อกลับเข้าสู่สถานะปกติในการใช้ชีวิตในสังคม โดยสิ่งที่น่าสนใจไม่น้อยก่อนที่ผู้ต้องขังหญิงจะได้รับการพ้นโทษ คือ ความพร้อมในการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมปกติ กล่าวคือ นอกจากการเตรียมความพร้อมที่อยู่ในระหว่างเรือนจำแล้ว การให้การสนับสนุนแก่ผู้กระทำผิดที่พ้นโทษก็เป็นความช่วยเหลืออย่างหนึ่งที่กรมราชทัณฑ์ ตลอดจนภาคส่วนอื่นๆ ในสังคมควรให้ความสำคัญด้วยเช่นกัน

เมื่อพิจารณาถึงความพร้อมในการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมปกติของผู้ต้องขังหญิงจากการสำรวจดังกล่าว พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่มีความพร้อมในระดับมากต่อการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมปกติ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 61.8 รองลงมาคือ ผู้ที่ตอบว่าพร้อม คิดเป็นร้อยละ 31.2 ในขณะที่ผู้ที่ตอบว่าไม่พร้อม และไม่แน่ใจ คิดเป็นร้อยละ 0.6 และ 6.4 ตามลำดับ ซึ่งอาจสะท้อนให้เห็นถึงการได้รับการตอบสนองต่อความต้องการความช่วยเหลือต่างๆ ที่จำเป็นต่อการปรับตัวให้เข้าสู่สังคมปกติในระหว่างที่อยู่ในเรือนจำ แม้ผู้ที่ตอบว่าไม่พร้อมและไม่แน่ใจนั้นจะเป็นส่วนน้อย คณะวิจัยควรมีการศึกษาในเชิงลึกต่อไปว่า สาเหตุของความไม่พร้อมในการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมปกตินั้นเกิดจากสาเหตุใด และ/หรืออาจมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำหรือไม่หากผู้กระทำผิดที่พ้นโทษเหล่านั้นกลับไปอยู่ในสังคมปกติ (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 6.20)

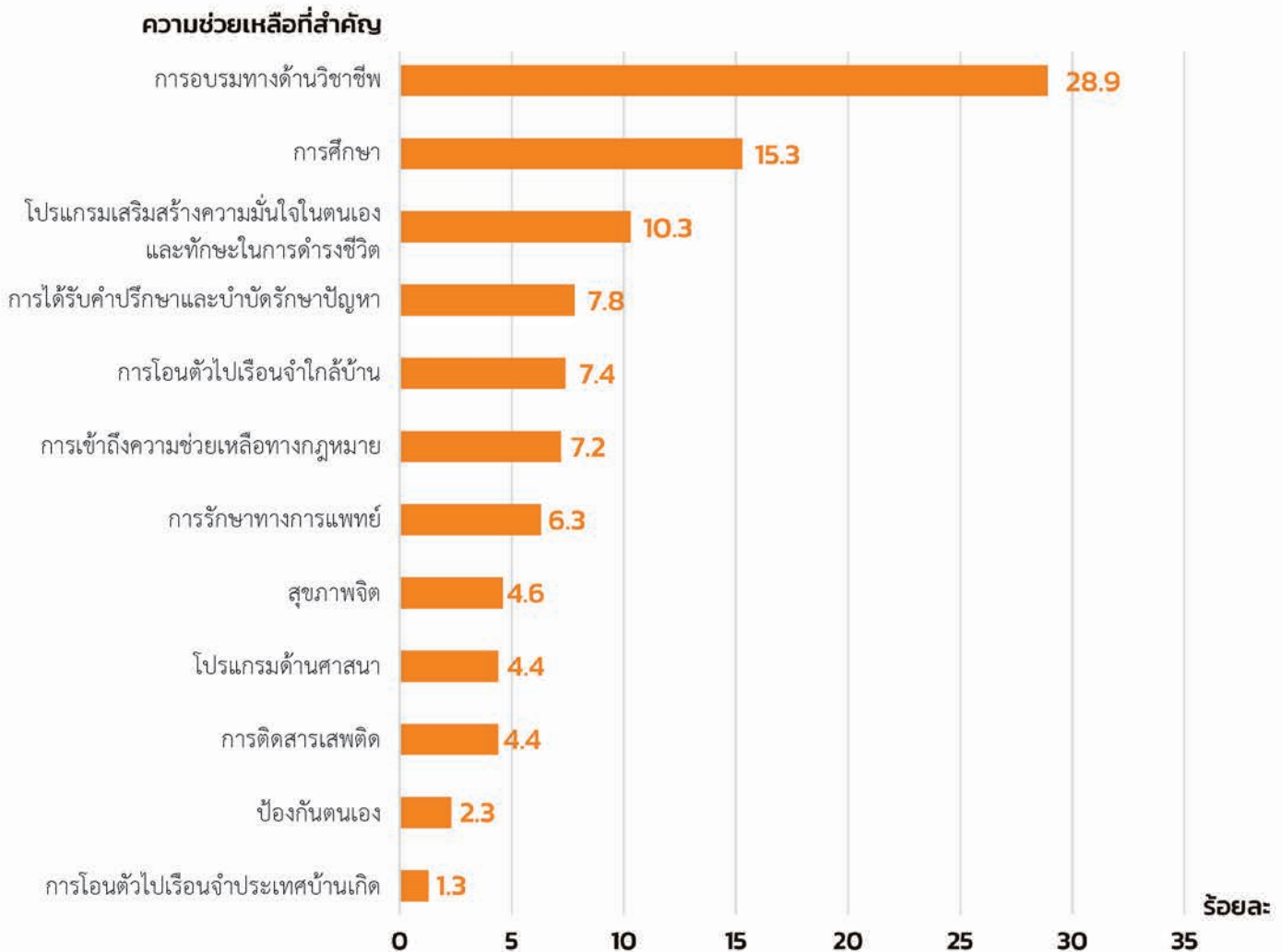
ความพร้อมในการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมปกติ

ความต้องการความช่วยเหลือระหว่างอยู่ในเรือนจำ

ความต้องการความช่วยเหลือระหว่างอยู่ในเรือนจำ เป็นความต้องการในสิ่งต่างๆ ที่จะให้เกิดขึ้นระหว่างที่ผู้ต้องขังหญิงใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ โดยจากการสำรวจ พบว่า ความช่วยเหลือในระหว่างอยู่ในเรือนจำที่มีความสำคัญต่อการกลับคืนสู่สังคมหลังพ้นโทษเป็นดังนี้ (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 6.21)

ความช่วยเหลือในระหว่างอยู่ในเรือนจำ ที่มีความสำคัญต่อการกลับคืนสู่สังคมหลังพ้นโทษ

ผู้ต้องขังหญิงมีความเห็นว่า ความต้องการความช่วยเหลือที่จำเป็นต่อการเตรียมพร้อมกลับไปใช้ชีวิตในสังคมปกติภายหลังพ้นโทษออกจากเรือนจำ คือ การอบรมทางด้านวิชาชีพ โดยคิดเป็นร้อยละ 28.9 รองลงมาคือ ความต้องการด้านการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 15.3 และโปรแกรมเสริมสร้างความมั่นใจในตนเองและทักษะในการดำรงชีวิต คิดเป็นร้อยละ 10.3 ซึ่งจากคำตอบดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึงการที่ผู้ต้องขังหญิงให้ความสำคัญต่อทักษะทางวิชาชีพ รวมถึงทักษะความรู้ต่างๆ ทางการศึกษา อันเป็นทุนชีวิตที่จะได้เรียนรู้ระหว่างอยู่ในเรือนจำและคาดหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อตนเองเมื่อพ้นโทษและออกไปจากเรือนจำแล้ว

ความต้องการความช่วยเหลือภายหลังพันโท ที่มีความสำคัญต่อการกลับไปใช้ชีวิตปกติในสังคม

ความต้องการความช่วยเหลือ

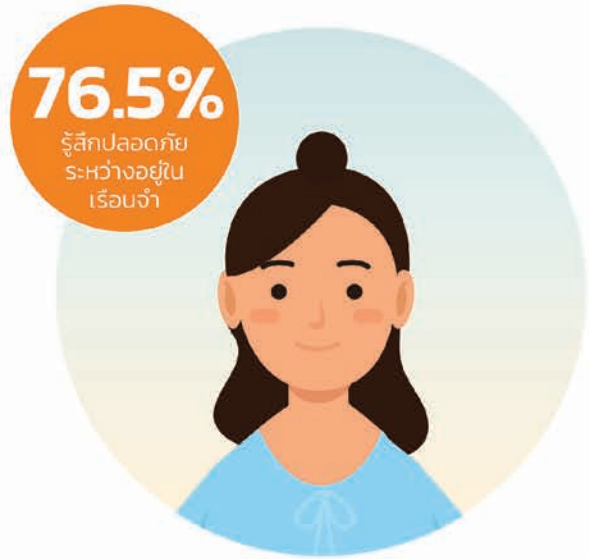
การได้ทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือภายหลังพันโทที่มีความสำคัญต่อการกลับไปใช้ชีวิตปกติในสังคมของผู้ต้องขังหญิง อาจเป็นแนวทางหนึ่งในการส่งเสริมการปรับตัวให้ผู้กระทำผิดที่เพิ่งพ้นโทษสามารถเข้ากับผู้อื่นในสังคมหรือดำเนินชีวิตตามปกติในสังคมได้ ซึ่งอาจรวมถึงการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในอนาคต โดยความต้องการความช่วยเหลือภายหลังพันโทที่ผู้ต้องขังหญิงเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่สุด อันดับแรก คือ การจัดหางาน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 22.2 รองลงมา คือ การขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับการกลับมาอยู่ร่วมกันกับครอบครัวหรือคู่ครอง คิดเป็นร้อยละ 15.3

สำหรับความต้องการความช่วยเหลืออื่นๆ ในอันดับรองลงมา ได้แก่ การให้ความช่วยเหลือทางการเงินสำหรับการศึกษาและการอบรมวิชาชีพ การกลับมาอยู่ร่วมกันกับบุตร การเลี้ยงดูบุตร ฯลฯ ซึ่งในกรณีดังกล่าวอาจสะท้อนถึงปัญหาทางการเงินในระยะแรกเริ่มภายหลังออกมาจากเรือนจำ เนื่องจากผู้ต้องขังหญิง บางคนอาจไม่สามารถคาดการณ์ถึงช่องทางการทำงานหรือระยะเวลาในการได้เริ่มงานหลังจากกลับมาใช้ชีวิตตามปกติได้ ซึ่งส่งผลต่อความมั่นคงทางการเงินและกระทบถึงภาระความรับผิดชอบต่อการเลี้ยงดูบุตรหรือสมาชิกคนอื่นในครอบครัว (ดูประกอบในภาคผนวก ตารางที่ 6.22)

ความปลอดภัยในเรือนจำ

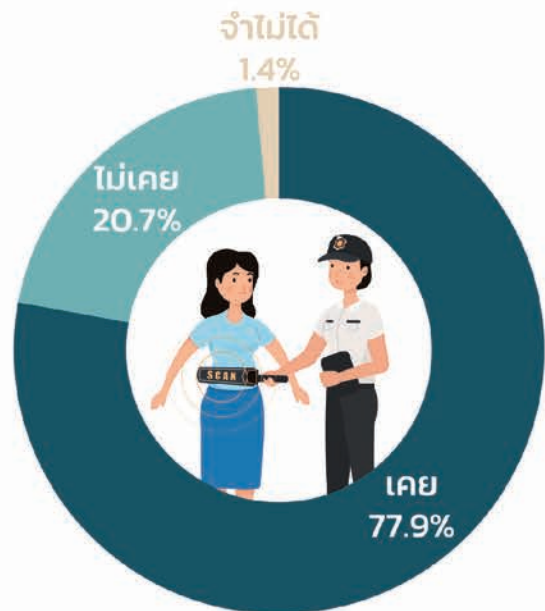
ความรู้สึกปลอดภัยระหว่างอยู่ในเรือนจำ

เมื่อพิจารณาถึงความรู้สึกปลอดภัยระหว่างอยู่ในเรือนจำ พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนมากหรือคิดเป็นร้อยละ 76.5 หรือประมาณ 3 ใน 4 ของผู้ต้องขังหญิงทั้งหมดรู้สึกปลอดภัยระหว่างที่อยู่ในเรือนจำ ในขณะที่ผู้ต้องขังหญิงประมาณ 1 ใน 4 นั้นตอบว่ารู้สึกไม่ปลอดภัยระหว่างอยู่ในเรือนจำ

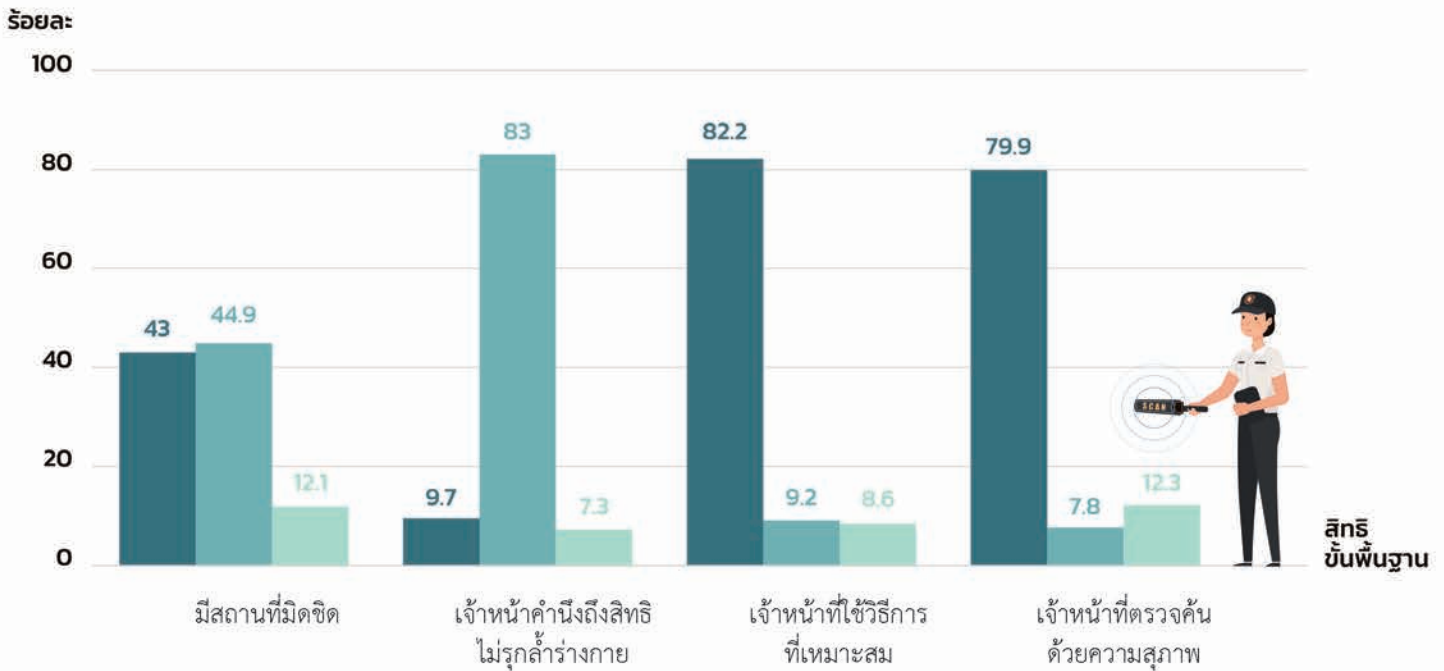

ประวัติการถูกตรวจค้นร่างกายระหว่างอยู่ในเรือนจำ

การถูกตรวจค้นร่างกายระหว่างอยู่ในเรือนจำนั้นถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในเรือนจำที่มีต่อผู้ต้องขังหญิง ซึ่งอาจถือได้ว่าเป็นการบริการอย่างหนึ่งเพื่อคงไว้ซึ่งสวัสดิภาพโดยรวมของผู้ต้องขังหญิง และความเป็นระเบียบภายในเรือนจำ จากการสำรวจพบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 77.9 นั้นเคยมีประวัติการถูกตรวจค้นร่างกายระหว่างอยู่ในเรือนจำ (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 6.24)

การคำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของนักโทษระหว่างการตรวจค้นร่างกายจากเจ้าหน้าที่

การคำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐาน

สิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ต้องขังหญิงในระหว่างตรวจค้นร่างกายก็เป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ในเรือนจำได้ตระหนักถึงเช่นกัน แต่กระนั้นความรู้สึกของผู้ต้องขังหญิงก็อาจเป็นตัวบ่งชี้อย่างหนึ่งต่อท่าทีในการคำนึงถึงสิทธิต่างๆ จากเจ้าหน้าที่ในระหว่างตรวจค้นโดยผู้ต้องขังหญิงมีความรู้สึกต่อการคำนึงสิทธิขั้นพื้นฐานจากเจ้าหน้าที่ในประเด็นต่างๆ ระหว่างการตรวจค้นร่างกาย ดังต่อไปนี้

1) ความมิดชิดของสถานที่: ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่รายงานว่า เจ้าหน้าที่ไม่ได้คำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานในเรื่องดังกล่าว คิดเป็นร้อยละ 44.9 อย่างไรก็ตามมีผู้ต้องขังหญิงรายงานว่า เจ้าหน้าที่ได้คำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานในประเด็นดังกล่าวในสัดส่วนที่ไม่แตกต่างกันมาก คือ คิดเป็นร้อยละ 43 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ายังมีการตรวจค้นร่างกายผู้ต้องขังหญิงในที่แจ้งอยู่ในปริมาณที่ไม่น้อย

2) การรุกรานเข้าไปในร่างกาย: ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่รายงานว่า เจ้าหน้าที่ไม่ได้คำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานในเรื่องดังกล่าว ในสัดส่วนที่สูงมาก ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 83

3) การใช้วิธีการที่เหมาะสมระหว่างการตรวจค้น: ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่รายงานว่า เจ้าหน้าที่ได้คำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานในเรื่องดังกล่าว ในสัดส่วนที่สูงโดยคิดเป็นร้อยละ 82.2

4) ความสุภาพระหว่างการตรวจค้น: ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่รายงานว่า เจ้าหน้าที่ได้คำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานในเรื่องดังกล่าว ในสัดส่วนที่สูงโดยคิดเป็นร้อยละ 79.9

จากกรณีต่างๆ ในข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า มุมมองของผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ที่มีต่อการคำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของเจ้าหน้าที่ในการตรวจค้นร่างกายระหว่างอยู่ในเรือนจำนั้นไม่ได้คำนึงถึงสิทธิในประเด็นเรื่องความมิดชิดในการตรวจค้น ตลอดจนการรุกรานเข้าไปในร่างกาย อย่างไรก็ตามผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่รายงานว่า การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่นั้นเป็นไปด้วยวิธีการตรวจค้นที่เหมาะสมและมีความสุภาพ (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 6.25)

ความรุนแรงในเรือนจำ

การเข้ามาอยู่ในเรือนจำของผู้ต้องขังหญิง สิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้คือการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในเรือนจำไม่ว่าจะเป็นกับเจ้าหน้าที่ ตลอดจนผู้ต้องขังหญิงคนอื่นๆ ภายในเรือนจำ โดยผู้ต้องขังหญิงแต่ละคนก็มีภูมิหลังชีวิตรวมถึงสภาพในเรือนจำที่แตกต่างกันไป ซึ่งในบางครั้งก็อาจนำมาซึ่งปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายในเรือนจำ ในการสำรวจครั้งนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำกับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาระหว่างอยู่ในเรือนจำ โดยผลการสำรวจมีดังนี้

ประวัติและความถี่ของประสบการณ์ความรุนแรงในเรือนจำ

ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่รายงานว่าไม่เคยมีประวัติการได้รับความรุนแรงระหว่างอยู่ในเรือนจำแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม เมื่อดูสัดส่วนของการได้รับความรุนแรงตามประเภทของความรุนแรงแล้วพบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่มีแนวโน้มได้รับความรุนแรงทางจิตใจสูงกว่าความรุนแรงด้านอื่นๆ โดยพบว่าผู้ต้องขังหญิงที่มีประสบการณ์เคยได้รับความรุนแรงทางจิตใจ คิดเป็นร้อยละ 28.8

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาเฉพาะผู้ต้องขังหญิงที่เคยมีประวัติการได้รับความรุนแรงในแต่ละประเภทแล้ว มีความถี่ในการได้รับความรุนแรงในประเภทต่างๆ ดังปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 6.27

ในกรณีที่ผู้ต้องขังหญิงเคยได้รับความรุนแรงระหว่างอยู่ในเรือนจำนั้น เมื่อพิจารณาจากประเภทความรุนแรงแล้ว มีความถี่ในการได้รับความรุนแรงดังนี้

1) ความรุนแรงทางกาย

ผู้ต้องขังหญิงที่เคยได้รับความรุนแรงทางกายระหว่างอยู่ในเรือนจำส่วนมากมีความถี่ในการได้รับความรุนแรงประมาณ 1 - 2 ครั้ง

2) ความรุนแรงทางจิตใจ

ผู้ต้องขังหญิงที่เคยได้รับความรุนแรงทางจิตใจระหว่างอยู่ในเรือนจำส่วนมากมีความถี่ในการได้รับความรุนแรงประมาณ 1 - 2 ครั้ง และสัดส่วนในการได้รับความรุนแรงทางจิตใจมากกว่า 2 ครั้งระหว่างอยู่ในเรือนจำก็เป็นสัดส่วนที่สูงมากเช่นกัน คือ คิดเป็นร้อยละ 52.3 และ 47.7 ตามลำดับ

3) ความรุนแรงทางเพศ

ผู้ต้องขังหญิงที่เคยได้รับความรุนแรงทางเพศระหว่างอยู่ในเรือนจำส่วนมากมีความถี่ในการได้รับความรุนแรงประมาณ 1 - 2 ครั้ง

เมื่อพิจารณาถึงผู้กระทำความรุนแรงต่อผู้ต้องขังหญิง บุคคลที่กระทำความรุนแรงส่วนมากไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงประเภทใดก็ตาม คือ ผู้ต้องขังด้วยกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากข้อคำตอบที่เป็นบุคคลอื่นๆ ซึ่งมีสัดส่วนในปริมาณที่ไม่น้อยนั้น ผู้ต้องขังหญิงได้ให้คำตอบว่า ผู้กระทำความรุนแรงเป็นทั้ง 2 ฝ่าย คือ ทั้งจากผู้ต้องขังด้วยกันและผู้คุมในเรือนจำ ซึ่งปรากฏให้เห็นชัดเจนมากในความรุนแรงทางจิตใจ

บทที่ 7

ผู้ต้องขังหญิงต่างชาติ

- บทนี้แบ่งผลการสำรวจผู้ต้องขังหญิงต่างชาติ เป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้
- ปัญหาที่ประสบระหว่างอยู่เรือนจำ
 - ประวัติการพักอาศัย
 - ปัญหาและประสบการณ์เกี่ยวกับการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดต่างชาติในประเทศไทย

⁵ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวกบทที่ 7 หน้า 116

ผู้ต้องขังหญิงต่างชาติ

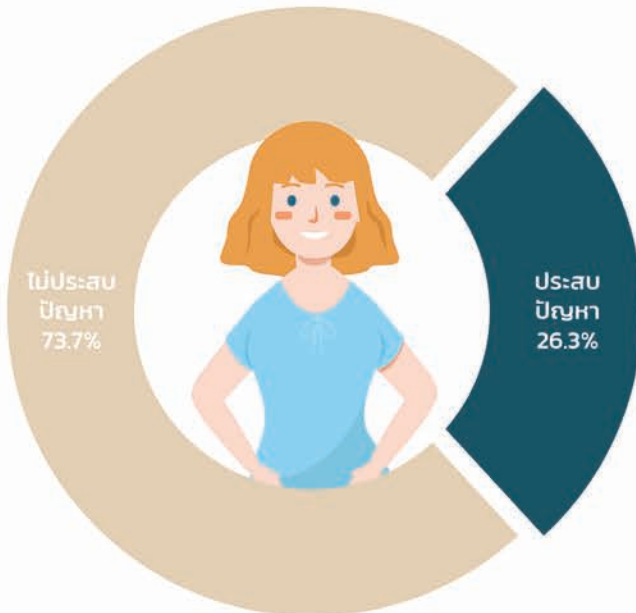
จากการสำรวจพบว่า ผู้ต้องขังหญิงบางส่วนคิดเป็นร้อยละ 1.6 ไม่ได้มีสัญชาติไทย อย่างไรก็ตาม การเก็บข้อมูลเฉพาะด้านของผู้ต้องขังหญิงที่ไม่ได้มีสัญชาติไทยนั้นเป็นสิ่งจำเป็นต่อการทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเด็นปัญหาและความต้องการเฉพาะด้านของผู้ต้องขังหญิงกลุ่มดังกล่าว โดยสามารถพิจารณาเป็นประเด็นสำคัญต่างๆ ได้ ดังต่อไปนี้

ปัญหาที่ประสบระหว่างอยู่ในเรือนจำ

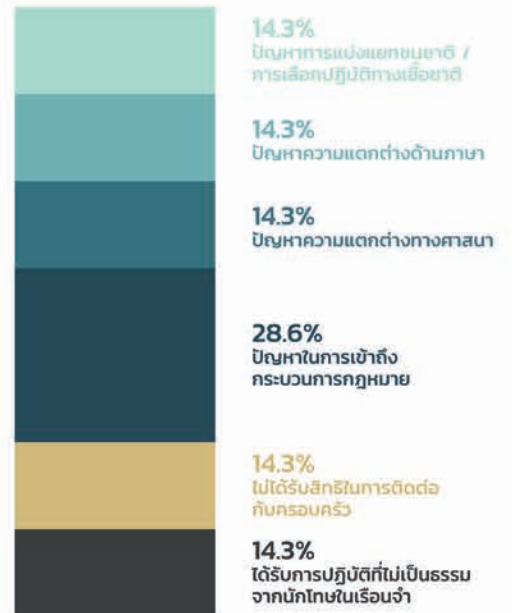
ความแตกต่างทางสัญชาติถือว่าเป็นประเด็นหนึ่งที่ต้องคำนึงถึง ในกรณีที่ต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำร่วมกับผู้ต้องขังหญิงคนอื่นๆ ที่ส่วนมากมีสัญชาติไทย จากการสำรวจพบว่า ผู้ต้องขังหญิงต่างสัญชาติส่วนมากรายงานว่าไม่ได้ประสบปัญหาระหว่างอยู่ในเรือนจำอันเนื่องมาจากการมีสัญชาติอื่นๆ แต่อย่างใด โดยคิดเป็นร้อยละ 73.7 ดังปรากฏในภาคผนวกตารางที่ 7.1

อย่างไรก็ตาม ผู้ต้องขังหญิงต่างสัญชาติบางส่วนคิดเป็นร้อยละ 26.3 รายงานว่ามีปัญหาระหว่างอยู่ในเรือนจำอันเนื่องมาจากการถือสัญชาติอื่นที่ไม่ใช่ไทย และปัญหาส่วนใหญ่ที่พบระหว่างอยู่ในเรือนจำ คือ ปัญหาในการเข้าถึงกระบวนการกฎหมาย

การประสบปัญหาระหว่างอยู่ในเรือนจำอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางสัญชาติ

ปัญหาที่ประสบ

ประวัติการพักอาศัยในประเทศไทย

เหตุผลที่เข้ามาในประเทศไทย

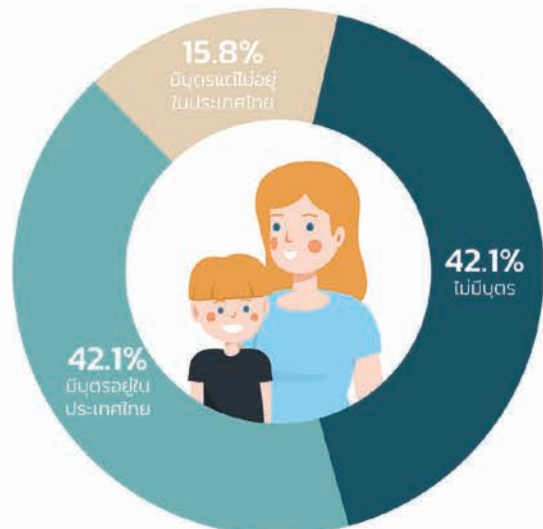
เหตุผลส่วนใหญ่ที่เข้ามาในประเทศไทย คือ ต้องการพักอาศัยถาวร คิดเป็นร้อยละ 57.9 ในขณะที่เหตุผลการเข้ามาในไทยเพื่อท่องเที่ยว/ พักอาศัยชั่วคราวเพื่อธุรกิจ/ พักอาศัยชั่วคราวเพื่อเรียน คิดเป็นร้อยละ 42.4 (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 7.3)

เมื่อพิจารณาถึงเหตุผลที่ผู้ต้องขังหญิงต่างชาติต้องการเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยอย่างถาวร พบว่า เหตุผลสำคัญอันดับแรกคือ การทำงาน คิดเป็นร้อยละ 75.0 รองลงมา คือ ได้แต่งงาน/ อยู่กินกับคนไทย คิดเป็นร้อยละ 16.7 (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 7.3-7.4)

ประวัติการมีบุตรที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย

ผู้ต้องขังหญิงต่างชาติส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีบุตร โดยแบ่งเป็นมีบุตรที่อาศัยในประเทศไทย คิดเป็นร้อยละ 42.1 มากกว่าผู้ที่มีบุตรที่ไม่ได้อาศัยอยู่ในไทย ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 15.8 (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 7.5)

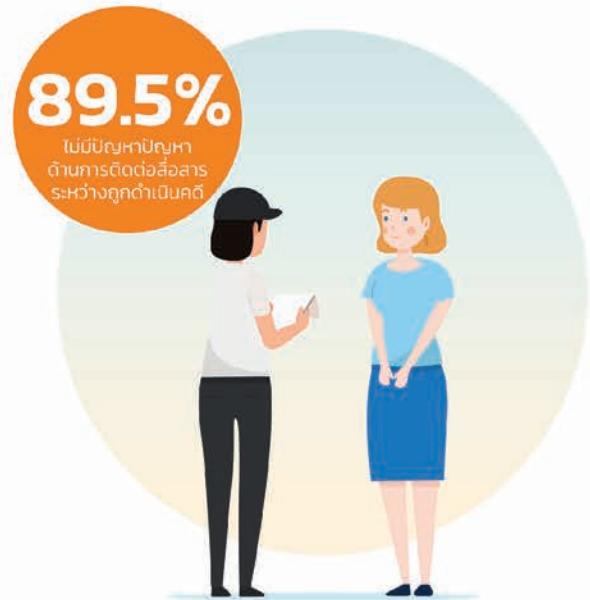

ปัญหาและประสบการณ์เกี่ยวกับการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดต่างสัญชาติในประเทศไทย

จากการสำรวจข้อมูลเพิ่มเติมในกรณีที่ต้องขังหญิงนั้นไม่มีสัญชาติไทย ข้อมูลสำคัญอีกประการที่สะท้อนให้เห็นปรากฏการณ์บางอย่างของการดำเนินชีวิตในฐานะนักโทษในเรือนจำที่ไม่ใช่บ้านเกิดของตนเอง โดยได้เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและประสบการณ์เกี่ยวกับการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดต่างสัญชาติในประเทศไทย โดยพิจารณาเป็นประเด็นย่อยต่างๆ ได้ดังนี้

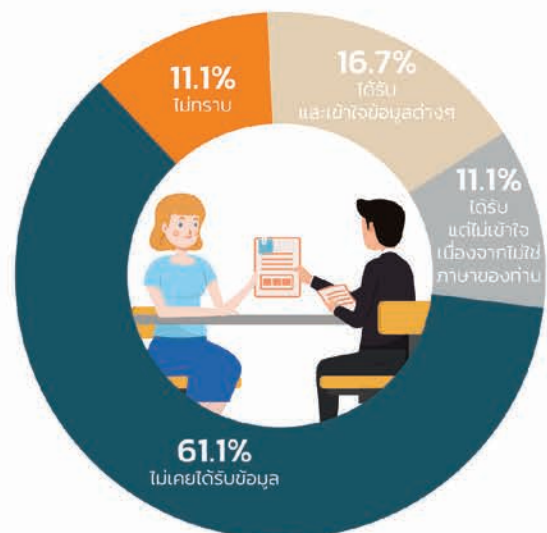
ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างถูกดำเนินคดี

ผู้ต้องขังหญิงต่างสัญชาติส่วนมากไม่พบปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารในระหว่างการถูกดำเนินคดี คิดเป็นร้อยละ 89.5 ในขณะที่เดียวกันมีผู้ต้องขังหญิงที่รายงานว่า มีปัญหาดังกล่าวแต่ได้รับการช่วยเหลือ คิดเป็นร้อยละ 10.5 หมายความว่า ในระหว่างการดำเนินคดีอาจมีล่ามช่วยแปลภาษาให้หรืออีกนัยคือผู้กระทำผิดต่างสัญชาติเหล่านั้นอาจพูดฟังและเข้าใจภาษาไทยได้เป็นอย่างดี จึงไม่มีปัญหาหรือมีปัญหาน้อยในการสื่อสารระหว่างการถูกดำเนินคดี (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 7.7)

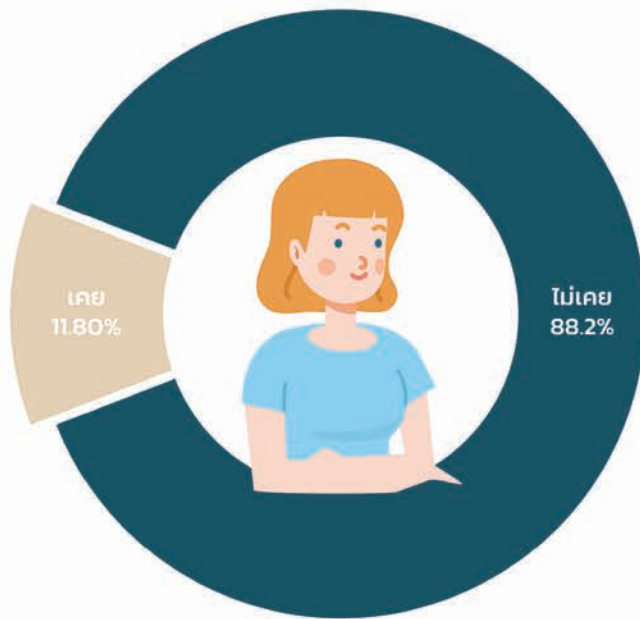

การได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการย้ายกลับไปรับโทษในภูมิลำเนา

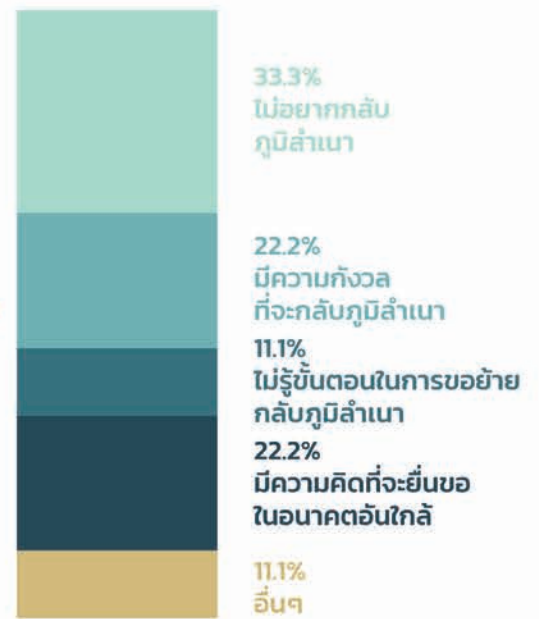
ผู้ต้องขังหญิงต่างสัญชาติส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการย้ายกลับไปรับโทษในภูมิลำเนาโดยคิดเป็นร้อยละ 61.1 ของผู้ต้องขังหญิงต่างสัญชาติทั้งหมด อย่างไรก็ตาม มีผู้ต้องขังหญิงต่างชาติบางรายได้รับข้อมูลในเรื่องดังกล่าวแต่ก็ไม่ใช่ว่าทุกคนที่เข้าใจเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการย้ายกลับไปรับโทษในภูมิลำเนาได้อย่างถ่องแท้ ซึ่งอาจเป็นเพราะปัญหาเรื่องภาษาหรือความเพียงพอของข้อมูลเกี่ยวกับช่องทางการย้ายกลับไปรับโทษในภูมิลำเนา และอาจเกี่ยวโยงไปถึงประวัติการยื่นเรื่องขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนาได้ด้วยเช่นกัน

ประวัติการยื่นเรื่องขอย้ายกลับ ไปรับโทษที่ภูมิลำเนา

เหตุผลของผู้ที่ไม่เคยยื่นเรื่อง ขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา

ผู้ต้องขังหญิงต่างสัญชาติส่วนมากไม่เคยยื่นขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา โดยคิดเป็นร้อยละถึง 88.2 ทั้งนี้ สามารถพิจารณาเหตุผลของการไม่เคยยื่นเรื่องขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนาหรือประเทศบ้านเกิดของตนได้จากตารางที่ 7.10 เหตุผลส่วนใหญ่ที่ผู้ต้องขังหญิงต่างสัญชาติไม่เคยยื่นขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา คือ มีความรู้สึกไม่อยากกลับไป ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับเหตุผลของการย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย เช่น ความมั่นคงในการหางานทำ การสมรสอยู่กับคู่ครองที่เป็นคนไทย ในขณะที่ผู้ที่กังวลต่อการกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนาเดิมนั้น อาจคำนึงถึงความเข้มงวดของกฎหมายหรือสภาพความเป็นอยู่ของเรือนจำในประเทศบ้านเกิดของตน หรือไม่อยากให้คนใกล้ตัวในประเทศบ้านเกิดรับรู้จึงอาจทำให้มีความสบายใจมากกว่าที่จะต้องรับโทษอยู่ในประเทศไทย (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 7.9 – 7.10)

อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ต้องขังหญิงต่างสัญชาติที่เคยยื่นคำร้องขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา ผลการยื่นคำร้องนั้นมีทั้งผ่านการพิจารณาและรอย้ายกลับภูมิลำเนา และผลที่ยังไม่ได้รับการตอบรับจากสถานทูต/ สถานกงสุล/ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจากประเทศภูมิลำเนาในสัดส่วนที่เท่ากัน ทั้งนี้ อาจต้องพิจารณาจากระยะเวลาการยื่นคำร้องควบคู่ไปด้วย เพราะอาจมีความเกี่ยวข้องกับผลการยื่นคำร้อง เนื่องจากเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ระยะเวลาในการรับเรื่องคำร้องและการพิจารณาอนุมัติให้ย้ายหรือไม่ย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา (ดูประกอบในภาคผนวกตารางที่ 7.11)

ภาคผนวก

ตารางแสดงข้อมูลสำคัญจากการสำรวจผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย

บทที่ 1

ตารางที่ 1.1 แผนการดำเนินงานตลอดโครงการ

กิจกรรม

การจัดทำร่างแบบสอบถาม

กำหนดแผนการสุ่มตัวอย่าง

การประชุมหารือเพื่อยกร่างแบบสอบถาม 20 มีนาคม 2558 เวลา 13.00 – 16.00 น.

การจัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

ติดต่อประสานงานกับกรมราชทัณฑ์เพื่อขออนุญาตเข้าทัณฑสถาน/ เรือนจำที่ตกเป็นกลุ่มตัวอย่าง

จัดทีมงานสำหรับลงพื้นที่สำรวจและอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับวิธีการใช้แบบสอบถามและการปฏิบัติตนเมื่อลงพื้นที่

สร้างคู่มือการลงรหัส

เดินทางไปเก็บข้อมูลในเรือนจำ

กรอกข้อมูลลงคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรม SPSS

บรรณาธิกรณข้อมูล (data cleaning)

ประมวลผลข้อมูลในรูปแบบตารางสถิติ

ร่างบทวิเคราะห์ผลการสำรวจ

รวบรวมร่างรายงานฉบับสมบูรณ์

ร่วมพิจารณาร่างรายงานฉบับสมบูรณ์

รวบรวม แก้ไขเพื่อจัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์

ช่วงเวลาดำเนินการ (เดือน)

พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.
●	●	●	●												
		●	●	●											
				●											
				●	●	●									
				●	●	●									
						●	●								
							●	●							
							●	●	●						
							●	●	●						
								●	●						
									●	●					
										●	●	●	●		
											●	●	●	●	
												●	●	●	
															●
															●

บทที่ 2

ตารางที่ 2.1 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักโทษเด็ดขาด

เขตราชทัณฑ์	เรือนจำที่มีนักโทษหญิงที่เป็นนักโทษเด็ดขาดสูงสุด 2 อันดับแรก	จำนวนนักโทษหญิง ที่เป็นนักโทษเด็ดขาด (คน)	จำนวนตัวอย่าง ตามสัดส่วน (คน)
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	3,562	272
	เรือนจำกลางราชบุรี	885	68
เขต 1	ทัณฑสถานหญิงธนบุรี	945	72
	เรือนจำกลางสมุทรปราการ	725	55
เขต 2	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	1,099	84
	เรือนจำจังหวัดสระแก้ว	241	18
เขต 3	ทัณฑสถานหญิงนครราชสีมา	3,819	292
	เรือนจำกลางอุบลราชธานี	507	39
เขต 4	เรือนจำกลางอุดรธานี	475	36
	เรือนจำกลางนครพนม	399	30
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	1,692	129
	เรือนจำกลางเชียงราย	839	64
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	947	72
	เรือนจำกลางกำแพงเพชร	456	35
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	514	39
	เรือนจำกลางนครปฐม	508	39
เขต 8	เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี	287	22
	เรือนจำจังหวัดภูเก็ต	285	22
เขต 9	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	1,217	93
	เรือนจำจังหวัดตรัง	248	19
	รวม	19,650	1,500

ตารางที่ 2.2

จำนวนตัวอย่างที่คาดว่าจะเก็บจริงในเรือนจำกรณีผู้กระทำผิดหญิงเป็นนักโทษเด็ดขาด

เขตราชภัฏ	เรือนจำที่มีนักโทษหญิงที่เป็นนักโทษเด็ดขาดสูงสุด 2 อันดับแรก	จำนวนนักโทษหญิง ที่เป็นนักโทษเด็ดขาด (คน)	จำนวนตัวอย่าง ตามสัดส่วน (คน)
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	3,562	272
	เรือนจำกลางราชบุรี	885	68
เขต 1	ทัณฑสถานหญิงธนบุรี	945	72
	เรือนจำกลางสมุทรปราการ	725	55
เขต 2	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	1,099	102
เขต 3	ทัณฑสถานหญิงนครราชสีมา	3,819	292
	เรือนจำกลางอุบลราชธานี	507	39
เขต 4	เรือนจำกลางอุดรธานี	475	36
	เรือนจำกลางนครพนม	399	30
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	1,692	129
	เรือนจำกลางเชียงราย	839	64
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	947	72
	เรือนจำกลางกำแพงเพชร	456	35
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	514	39
	เรือนจำกลางนครปฐม	508	39
เขต 8	เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี	287	22
	เรือนจำจังหวัดภูเก็ต	285	22
เขต 9	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	1,217	93
	เรือนจำจังหวัดตรัง	248	19
รวม		19,650	1,500

ตารางที่ 2.3

จำนวนและสัดส่วนตัวอย่างผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวน ในแต่ละสถานะ

เขตราชทัณฑ์	เรือนจำที่มีผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวนสูงสุด 2 อันดับแรก	จำนวนผู้ต้องขังหญิงจำแนกตามอยู่ระหว่างสถานะ (คน)				จำนวนตัวอย่างในการสำรวจ (คน)			
		อุทธรณ์-ฎีกา	ใต้สวน-พิจารณา	สอบสวน	รวม	อุทธรณ์-ฎีกา	ใต้สวน-พิจารณา	สอบสวน	รวม
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	948	255	333	1,536	94	26	33	153
	เรือนจำพิเศษระยอง	277	46	68	391	28	5	7	39
เขต 1	เรือนจำพิเศษสมุทรปราการ	107	31	104	242	11	3	10	24
	เรือนจำอำเภอธัญบุรี	78	57	100	235	8	5	10	23
เขต 2	เรือนจำพิเศษทวาย	94	35	70	199	9	4	7	20
	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	78	23	56	157	8	2	6	16
เขต 3	เรือนจำพิเศษอุบลราชธานี	102	40	40	182	10	4	4	18
	เรือนจำพิเศษนครราชสีมา	33	37	26	96	3	4	3	10
เขต 4	เรือนจำพิเศษขอนแก่น	57	44	51	152	6	4	5	15
	เรือนจำพิเศษอุดรธานี	50	29	30	109	6	2	3	11
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	155	57	52	264	15	6	5	26
	เรือนจำพิเศษเชียงราย	78	63	73	214	8	6	7	21
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	65	29	21	115	6	3	2	11
	เรือนจำกลางกำแพงเพชร	24	7	18	49	2	1	2	5
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	100	24	116	240	10	2	12	24
	เรือนจำกลางนครปฐม	63	42	28	133	6	4	3	13
เขต 8	เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี	96	87	165	348	10	9	16	35
	เรือนจำจังหวัดกระบี่	35	37	73	145	3	4	7	14
เขต 9	เรือนจำจังหวัดตรัง	12	44	70	126	2	4	7	13
	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	54	22	12	88	5	2	2	9
รวม		2,506	1,009	1,506	5,021	250	100	150	500

ตารางที่ 2.4

จำนวนตัวอย่างที่คาดว่าจะเก็บจริงในเรือนจำกรณีผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวน จำแนกตามเรือนจำและเขตราชทัณฑ์

เขตราชทัณฑ์	เรือนจำที่มีผู้ต้องขังหญิงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวนสูงสุด 2 อันดับแรก	จำนวนตัวอย่างในการสำรวจ (คน)			
		อุทธรณ์-ฎีกา	ใต้สวน-พิจารณา	สอบสวน	รวม
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	94	26	33	153
	เรือนจำพิเศษระยอง	28	5	6	39
เขต 1	เรือนจำพิเศษสมุทรปราการ	11	3	10	24
	เรือนจำอำเภอธัญบุรี	8	5	10	23
เขต 2	เรือนจำพิเศษพัทธยา	9	4	7	20
	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	8	2	6	16
เขต 3	เรือนจำพิเศษอุบลราชธานี	13	8	7	28
เขต 4	เรือนจำพิเศษอุดรธานี	12	6	8	26
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	15	6	5	26
	เรือนจำพิเศษเชียงราย	8	6	7	21
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	8	4	4	16
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	16	6	15	37
เขต 8	เรือนจำพิเศษสุราษฎร์ธานี	13	13	23	49
เขต 9	เรือนจำจังหวัดตรัง	2	4	7	13
	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	5	2	2	9
รวม		250	100	150	500

ตารางที่ 2.5

สรุปรายชื่อเรือ่นจำตัวอย่างในแต่ละเขตราศกัณทกัจ้แบทตามประเภทผู้กระกัทำพด

		ประเภทผู้กระกัทำพด
เขตราศกัณทกั	บักทอหญงเดดขาด	ผู้ด้องข้งหญงระหว่งอกระณ-ฎกั ใดสวณ-พจรรณ และสออสวณ
เขตอัสระ	ทัณทสถณนทญงกกลาง	ทัณทสถณนทญงกกลาง
	เรอ่นจ้กกลางราชบุรี	เรอ่นจ้กพิเศษระยอง
เขต 1	ทัณทสถณนทญงธนบุรี	เรอ่นจ้กพิเศษสมุทรปรกักร
	เรอ่นจ้กกลางสมุทรปรกักร	เรอ่นจ้กอำเภอธัญบุรี
เขต 2	ทัณทสถณนทญงชลบุรี	เรอ่นจ้กพิเศษพททยา
		ทัณทสถณนทญงชลบุรี
เขต 3	ทัณทสถณนทญงนครราชสีมา	เรอ่นจ้กพิเศษอุบลราชธานี
	เรอ่นจ้กกลางอุบลราชธานี	
เขต 4	เรอ่นจ้กกลางอุดรธานี	เรอ่นจ้กพิเศษอุดรธานี
	เรอ่นจ้กกลางนครพนม	
เขต 5	ทัณทสถณนทญงเชยงใหม่	ทัณทสถณนทญงเชยงใหม่
	เรอ่นจ้กกลางเชยงราย	เรอ่นจ้กพิเศษเชยงราย
เขต 6	ทัณทสถณนทญงพิษณุโลก	ทัณทสถณนทญงพิษณุโลก
	เรอ่นจ้กกลางก้แพงเพชร	
เขต 7	เรอ่นจ้กจ้งทวดสุพรรณบุรี	เรอ่นจ้กจ้งทวดสุพรรณบุรี
	เรอ่นจ้กกลางนครปฐม	
เขต 8	เรอ่นจ้กกลางสุราษฎร์ธานี	เรอ่นจ้กพิเศษสุราษฎร์ธานี
	เรอ่นจ้กจ้งทวดภูเก็ต	
เขต 9	ทัณทสถณนทญงสงขลา	เรอ่นจ้กจ้งทวดตร้ง
	เรอ่นจ้กจ้งทวดตร้ง	ทัณทสถณนทญงสงขลา

ตารางที่ 2.6

สรุปจำนวนและรายชื่อเรือประจำที่ที่ต้องไปเก็บข้อมูลจำแนกตามเขตราชภัฏ

เขตราชภัฏ	จำนวนเรือประจำตัวอย่าง	รายชื่อเรือประจำ
เขตอิสระ	3	ทัศนสถานหญิงกลาง เรือจำกลางราชบุรี เรือจำพิเศษระยอง
เขต 1	4	ทัศนสถานหญิงธนบุรี เรือจำกลางสมุทรปราการ เรือจำพิเศษสมุทรปราการ เรือจำอำเภออัญบุรี
เขต 2	2	ทัศนสถานหญิงชลบุรี เรือจำพิเศษพัทยา
เขต 3	3	ทัศนสถานหญิงนครราชสีมา เรือจำกลางอุบลราชธานี เรือจำพิเศษอุบลราชธานี
เขต 4	3	เรือจำกลางอุดรธานี เรือจำกลางนครพนม เรือจำพิเศษอุดรธานี
เขต 5	3	ทัศนสถานหญิงเชียงใหม่ เรือจำกลางเชียงราย เรือจำพิเศษเชียงราย
เขต 6	2	ทัศนสถานหญิงพิษณุโลก เรือจำกลางกำแพงเพชร
เขต 7	2	เรือจำจังหวัดสุพรรณบุรี เรือจำกลางนครปฐม
เขต 8	3	เรือจำกลางสุราษฎร์ธานี เรือจำจังหวัดภูเก็ต เรือจำพิเศษสุราษฎร์ธานี
เขต 9	2	ทัศนสถานหญิงสงขลา เรือจำจังหวัดตรัง

ตารางที่ 2.7

สรุปจำนวนตัวอย่างของแต่ละประเภทผู้กระทำผิดหญิงจำแนกตามรายชื่อเรือนจำและวันที่เดินทางสำหรับไปเก็บข้อมูลในแต่ละเขตราชทัณฑ์

เขตราชทัณฑ์	รายชื่อเรือนจำที่ไปเก็บข้อมูล	วัน/เดือน/ปี ที่ไปเก็บข้อมูล	ช่วงเวลา ที่เก็บข้อมูล	จำนวนตัวอย่าง นักโทษเด็ดขาด	จำนวนตัวอย่างผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี (คน)			
					อุทธรณ์- ฎีกา	ไต่สวน- พิจารณา	สอบสวน	รวม
เขตอิสระ	ทัณฑสถานหญิงกลาง	17 มิถุนายน 2558	8.30 – 15.30	272	94	26	33	153
	เรือนจำกลางราชบุรี	22 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	68	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษระยอง	24 มิถุนายน 2558	8.30 – 11.30	-	28	5	6	39
เขต 1	ทัณฑสถานหญิงธนบุรี	23 มิถุนายน 2558	8.30 – 11.30	72	-	-	-	-
	เรือนจำกลางสมุทรปราการ	24 มิถุนายน 2558	8.30 – 11.30	55	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษสมุทรปราการ	24 มิถุนายน 2558	8.30 – 11.30	-	11	3	10	24
	เรือนจำอำเภอธัญบุรี	22 มิถุนายน 2558	8.30 – 11.30	-	8	5	10	23
เขต 2	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	23 มิถุนายน 2558	8.30 – 15.30	102	8	2	6	16
	เรือนจำพิเศษพัทยา	22 มิถุนายน 2558	13.00 – 15.30	-	9	4	7	20
เขต 3	ทัณฑสถานหญิงนครราชสีมา	14-15 กรกฎาคม 2558	8.30 – 15.30	292	-	-	-	-
	เรือนจำกลางอุบลราชธานี	29 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	39	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษอุบลราชธานี	29 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	-	13	8	7	28
เขต 4	เรือนจำกลางอุดรธานี	27 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	36	-	-	-	-
	เรือนจำกลางนครพนม	28 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	30	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษอุดรธานี	27 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	-	12	6	8	26
เขต 5	ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	29-30 มิถุนายน 2558	8.30 – 15.30	129	15	6	5	26
	เรือนจำกลางเชียงราย	1 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	64	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษเชียงราย	1 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	-	8	6	7	21
เขต 6	ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	27 กรกฎาคม 2558	8.30 – 15.30	72	8	4	4	16
	เรือนจำกลางกำแพงเพชร	28 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	35	-	-	-	-
เขต 7	เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	20 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	39	16	6	15	37
	เรือนจำกลางนครปฐม	21 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	39	-	-	-	-

จำนวนตัวอย่างผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี (คน)

เขตราชทัณฑ์	รายชื่อเรือนจำที่ไปเก็บข้อมูล	วัน/เดือน/ปี ที่ไปเก็บข้อมูล	ช่วงเวลา ที่เก็บข้อมูล	จำนวนตัวอย่าง นักโทษเด็ดขาด	อุทธรณ์- ฎีกา	ไต่สวน- พิจารณา	สอบสวน	รวม
เขต 8	เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี	6 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	22	-	-	-	-
	เรือนจำจังหวัดภูเก็ต	5 สิงหาคม 2558	8.30 – 11.30	22	-	-	-	-
	เรือนจำพิเศษสุราษฎร์ธานี	6 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	-	13	13	23	49
เขต 9	ทัณฑสถานหญิงสงขลา	7 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	93	5	2	2	9
	เรือนจำจังหวัดตรัง	8 กรกฎาคม 2558	8.30 – 11.30	19	2	4	7	13
รวม				1,500	250	100	150	500

บทที่ 3

ตารางที่ 3.1
จำนวนตัวอย่างผู้ต้องขังหญิง จำแนกตามเขตราชทัณฑ์

เขตราชทัณฑ์	จำนวนตัวอย่าง (คน)
เขตอิสระ	536
เขต 1	174
เขต 2	149
เขต 3	359
เขต 4	102
เขต 5	241
เขต 6	125
เขต 7	116
เขต 8	90
เขต 9	137
	รวม 2,029

ตารางที่ 3.2

จำนวนตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงจำแนกตามเรือนจำ

รายชื่อเรือนจำ	จำนวนตัวอย่าง (คน)
ทัณฑสถานหญิงกลาง	429
เรือนจำกลางราชบุรี	68
เรือนจำพิเศษระยอง	39
ทัณฑสถานหญิงธนบุรี	72
เรือนจำกลางสมุทรปราการ และเรือนจำพิเศษสมุทรปราการ	79
เรือนจำอำเภอธัญบุรี	23
ทัณฑสถานหญิงชลบุรี	128
เรือนจำพิเศษพัทยา	21
ทัณฑสถานหญิงนครราชสีมา	292
เรือนจำกลางอุบลราชธานี และเรือนจำพิเศษอุบลราชธานี	67
เรือนจำกลางอุดรธานี และเรือนจำพิเศษอุดรธานี	72
เรือนจำกลางนครพนม	30
ทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่	155
เรือนจำกลางเชียงราย และเรือนจำพิเศษเชียงราย	86
ทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก	90
เรือนจำกลางกำแพงเพชร	35
เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี	77
เรือนจำกลางนครปฐม	39
เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี และเรือนจำพิเศษสุราษฎร์ธานี	68
เรือนจำจังหวัดภูเก็ต	22
ทัณฑสถานหญิงสงขลา	105
เรือนจำจังหวัดตรัง	32
	SCU 2,029

ตารางที่ 3.3

ความต้องการความช่วยเหลือในการอ่านแบบสอบถาม

ความต้องการความช่วยเหลือในการอ่านแบบสอบถาม	ร้อยละ
ต้องการ	5.7
ไม่ต้องการ	94.3
รวม	100.0 (2,029)

ตารางที่ 3.4

ระดับปัญหาด้านการอ่าน

ระดับปัญหาด้านการอ่าน	ร้อยละ
ไม่สามารถ	2.2
มีปัญหามาก	1.7
มีปัญหาน้อย	8.1
ไม่มีปัญหา	88.0
รวม	100.0 (2,029)

ตารางที่ 3.5

ระดับปัญหาด้านการเขียน

ระดับปัญหาด้านการเขียน	ร้อยละ
ไม่สามารถ	2.6
มีปัญหามาก	1.9
มีปัญหาน้อย	8.5
ไม่มีปัญหา	87.1
รวม	100.0 (2,009)

ตารางที่ 3.6

ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด และค่าเฉลี่ยอายุของผู้ต้องขังหญิง

ประเด็น	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย
อายุ	75	18	35.12

ตารางที่ 3.7

สถานภาพการสมรสของผู้ต้องขังหญิง

สถานภาพการสมรส	ร้อยละ
โสด	14.4
สมรสและจดทะเบียน	14.6
สมรสแต่ไม่จดทะเบียน	43.6
แยกกันอยู่	13.7
หย่า	8.5
หม้าย	5.0
อื่นๆ	0.2
	รวม 100.0 (2,019)

ตารางที่ 3.8

สัญชาติของผู้ต้องขังหญิง

สัญชาติ	ร้อยละ
ไทย	98.4
พม่า	0.3
กัมพูชา	0.05
ลาว	0.9
ไม่มีสัญชาติ	0.05
อื่นๆ เช่น จีน	0.3
ไม่ทราบสัญชาติของตนเอง	-
	รวม 100.0 (2,021)

ตารางที่ 3.9 เขตที่พักอาศัยของผู้ต้องขังหญิง

เขตที่พักอาศัย	ร้อยละ
ในเขตเมือง	61.7
นอกเขตเมือง	38.3
รวม	100.0 (1,993)

ตารางที่ 3.10 ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ต้องขังหญิง

ระดับการศึกษาสูงสุด	ร้อยละ
ไม่เคยเข้ารับการศึกษ (ไม่ได้เรียนหนังสือ)	2.9
ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา (ไม่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา)	3.6
ประถมศึกษา	23.4
มัธยมศึกษาตอนต้น	31.2
มัธยมศึกษาตอนปลาย	19.0
ปวช.หรือได้รับประกาศนียบัตรการอบรมทางด้านวิชาชีพอื่นๆ	5.3
ปวส.หรือได้รับประกาศนียบัตรการอบรมทางด้านวิชาชีพชั้นสูงอื่นๆ	6.1
ปริญญาตรี	8.1
สูงกว่าปริญญาตรี	0.3
รวม	100.0 (2,017)

ตารางที่ 3.11 ประวัติการมีบุตรของผู้ต้องขังหญิง

ประวัติการมีบุตร	ร้อยละ
ไม่มี	21.7
มี	78.3
รวม	100.0 (2,013)

ตารางที่ 3.12

ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด และค่าเฉลี่ย จำนวนบุตรที่มี อายุเมื่อมีบุตรคนแรก และอายุบุตร

ประเด็น	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย
จำนวนบุตรที่มี	9	1	2.12
อายุเมื่อมีบุตรคนแรก	43	13	20.55
อายุบุตรคนที่ 1	55	0	15.38
อายุบุตรคนที่ 2	51	0	13.71
อายุบุตรคนที่ 3	48	0	12.35
อายุบุตรคนที่ 4	43	1	14.10
อายุบุตรคนที่ 5	41	1	13.68
อายุบุตรคนที่ 6	38	3	13.33
อายุบุตรคนที่ 7	30	1	11.00
อายุบุตรคนที่ 8	24	7	15.33
อายุบุตรคนที่ 9	13	13	13.00

ตารางที่ 3.13

ประวัติการมีบุตรที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ของผู้ต้องขังหญิง

ประวัติการมีบุตรที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี	ร้อยละ
ไม่มี	15.5
มี	84.5
	รวม 100.0 (1,574)

ตารางที่ 3.14

ประวัติการพักอาศัยของบุตรที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ของผู้ต้องขังหญิง

ประวัติการพักอาศัยของบุตรที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี	ร้อยละ
อยู่ในเรือนจำกับท่าน	0.7
อยู่กับครอบครัวของท่าน	51.1
อยู่กับพ่อของเด็ก	20.1
อยู่กับครอบครัวของพ่อเด็ก	21.2
อยู่ตามลำพัง	2.7
อยู่ในความดูแลของสถานสงเคราะห์หรือหน่วยงานของรัฐ	0.6
ท่านไม่รู้ว่าบุตรของท่านอยู่ที่ใด	1.1
อยู่ที่อื่นๆ	2.5
	รวม 100.0

ตารางที่ 3.15

สถานะการทำงานก่อนเข้าเรือนจำของผู้ต้องขังหญิง

สถานะการทำงาน	ร้อยละ
งานประจำ	28.1
งานชั่วคราว	6.9
อาชีพอิสระ	48.2
ไม่ได้ทำงานแต่อยู่ระหว่างหางาน	7.8
ไม่ได้ทำงานและไม่ได้หางาน	8.9
	รวม 100.0 (2,015)

ตารางที่ 3.16

แนวทางการดำรงชีพสำหรับผู้ต้องขังหญิงที่ไม่ได้ทำงานก่อนเข้าเรือนจำ

แนวทางการดำรงชีพในกรณีที่ไม่ได้ทำงาน	ร้อยละ
คู่ครองทำงานหาเลี้ยง	49.8
ครอบครัวทำงานหาเลี้ยง	43.6
ได้รับการช่วยเหลือจากรัฐบาล	1.2
ได้รับการช่วยเหลือจากมูลนิธิ/หน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่รัฐ	0.3
ไม่มีใครหาเลี้ยงและไม่ได้รับการช่วยเหลือใดๆ เลย	13.1
แนวทางการดำรงชีพอื่นๆ เช่น การขอยืมเงินเพื่อน บวชชี พยายามหาเลี้ยงด้วยตนเอง	8.2

ตารางที่ 3.17

ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด และค่าเฉลี่ยของรายได้ต่อเดือนจากอาชีพหลัก รายได้จากอาชีพเสริม และจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่ต้องนำรายได้มาเลี้ยง

ประเด็น	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย
รายได้จากอาชีพหลัก	400,000	0	11,054.24
รายได้จากอาชีพเสริม	200,000	0	1,898.87
จำนวนสมาชิกในครอบครัวที่ต้องนำรายได้มาเลี้ยง	17	0	3.73

ตารางที่ 3.18

ความรับผิดชอบในการดูแลบุคคลในครอบครัวก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำของผู้ต้องขังหญิง

ความรับผิดชอบในการดูแลบุคคลในครอบครัวก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ	ร้อยละ
ไม่มีความรับผิดชอบใดๆ	12.4
มีความรับผิดชอบ	87.6
	รวม 100.0 (2,011)

ตารางที่ 3.19 ลักษณะความรับผิดชอบ

ลักษณะความรับผิดชอบ	ร้อยละ
ดูแลบุตรที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี	60.3
ดูแลบุคคลอื่นๆ ในครอบครัว (เช่น บุตรที่มีอายุมากกว่า 20 ปี, บิดามารดา, บุคคลในครอบครัวที่ป่วย/ พิการ)	53.4
ตั้งครรภ์ขณะเข้ามาอยู่ในเรือนจำ	7.4
ความรับผิดชอบอื่นๆ	5.8

ตารางที่ 3.20 ความเพียงพอของรายได้ของผู้ต้องขังหญิง

ความเพียงพอของรายได้	ร้อยละ
เพียงพอต่อการดำรงชีพและยังมีเงินเหลือใช้	12.6
เพียงพอต่อการดำรงชีพ	35.2
ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ	52.2
รวม	100.0 (1,976)

ตารางที่ 3.21 ประวัติการทำงานเกี่ยวกับการค้าบริการทางเพศของผู้ต้องขังหญิง

ประวัติการทำงานเกี่ยวกับการค้าบริการทางเพศ	ร้อยละ
ไม่เคย	92.9
เคย	7.1
รวม	100.0 (2,011)

ตารางที่ 3.22 ประวัติการใช้สารเสพติดของสมาชิกในครอบครัว

การใช้สารเสพติดของสมาชิกในครอบครัว	ร้อยละ
ไม่มี	64.8
มี	35.2
รวม	100.0 (2,023)

ตารางที่ 3.23

สมาชิกในครอบครัวที่เคยมีประวัติการใช้สารเสพติด

สมาชิกในครอบครัวที่ใช้สารเสพติด	ร้อยละ
บิดา - มารดา	4.6
คู่สมรส/ แฟน	42.2
พี่ - น้อง	35.4
บุตร	7.5
สมาชิกอื่นๆ ในครอบครัว	10.4
รวม	100.0

ตารางที่ 3.24

ประวัติการติดสุราของสมาชิกในครอบครัว

การติดสุราของสมาชิกในครอบครัว	ร้อยละ
ไม่มี	69.7
มี	30.3
รวม	100.0 (2,014)

ตารางที่ 3.25

สมาชิกในครอบครัวที่เคยมีประวัติการติดสุรา

สมาชิกในครอบครัวที่ติดสุรา	ร้อยละ
บิดา-มารดา	35.1
คู่สมรส/ แฟน	24.6
พี่-น้อง	21.1
บุตร	2.0
สมาชิกอื่นๆ ในครอบครัว	17.2
รวม	100.0

ตารางที่ 3.26

ประวัติการถูกพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิดของสมาชิกในครอบครัว

การถูกพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิดของสมาชิกในครอบครัว	ร้อยละ
ไม่มี	62.5
มี	37.5
รวม	100.0 (2,024)

ตารางที่ 3.27

สมาชิกในครอบครัวที่เคยมีประวัติถูกพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิด

สมาชิกในครอบครัวที่ถูกพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิด	ร้อยละ
บิดา - มารดา	11.7
คู่สมรส/ แฟน	37.0
พี่ - น้อง	35.0
บุตร	7.5
สมาชิกอื่นๆ ในครอบครัว	8.9
รวม	100.0

บทที่ 4

ตารางที่ 4.1 ฐานความผิดในปัจจุบัน

ฐานความผิดในปัจจุบัน	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	11.4
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	78.9
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต	3.5
ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย	1.0
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1.7
ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคง	0.2
ความผิดอื่นๆ	3.5
	รวม 100.0

ตารางที่ 4.2 ลักษณะความผิดในปัจจุบันเกี่ยวกับยาเสพติด

ลักษณะความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ร้อยละ
เสพ	10.2
จำหน่าย	25.8
ครอบครอง	5.7
ครอบครองเพื่อเสพ	3.7
ครอบครองเพื่อจำหน่าย	51.8
ผลิต	0.3
นำเข้า/ ส่งออก (ข้ามราชอาณาจักร)	2.5
	รวม 100.0

ตารางที่ 4.3

เหตุผล/แรงจูงใจในการกระทำผิด

เหตุผล/ แรงจูงใจในการกระทำผิด	ร้อยละ
ปัญหาทางการเงิน	24.1
ใช้สารเสพติด หรือ ติดสารเสพติด	9.0
ช่วยเหลือ/ หาเลี้ยงครอบครัว	17.9
ปกป้องบุตร	1.1
ถูกคุมครองบังคับ	1.0
ถูกเพื่อนบังคับ/ ขูขง	1.3
ความรุนแรงในครอบครัว	0.7
ป้องกันตนเอง	0.8
รู้เท่าไม่ถึงการณ์	18.2
อารมณ์หรือสภาพจิตใจ	6.1
ไม่รู้กฎหมาย	4.6
ต้องการกระทำเช่นนั้น	1.5
ความสนุก	4.9
ท่านยืนยันว่าไม่ได้กระทำผิด	5.9
เหตุผล/ แรงจูงใจอื่นๆ	2.8
รวม	100.0

ตารางที่ 4.4

ความเกี่ยวข้องระหว่างการกระทำผิดและต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำกับประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย และ/หรือ ถูกล้วงละเมิดทางเพศ และ/ หรือถูกทำร้ายจิตใจ

ความเกี่ยวข้องระหว่างประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย/ จิตใจ ปัญหาสุขภาพจิตกับความผิดในปัจจุบัน	ร้อยละ
ไม่เกี่ยวข้อง	81.0
เกี่ยวข้อง	19.0
รวม	100.0 (2,010)

ตารางที่ 4.5

สถานะของผู้ต้องขัง

สถานะ	ร้อยละ
ผู้ต้องขังเด็ดขาด	73.9
ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี	26.1
รวม	100.0 (2,021)

ตารางที่ 4.6

การใช้ทุนความในกระบวนการพิจารณาคดีในชั้นศาล

การใช้ทุนความในกระบวนการพิจารณาคดีในชั้นศาล	ร้อยละ
ยังไม่ได้รับการพิจารณาคดีในศาล	7.3
ศาลแต่งตั้งทนายให้	14.3
ได้รับความช่วยเหลือจากทนายอาสา (ทนายขอแรง)	6.6
ว่าจ้างทนายความส่วนตัว	35.5
ได้รับการพิจารณาคดีโดยไม่มีทนายความ	36.3
รวม	100.0 (1,988)

ตารางที่ 4.7

โทษที่ได้รับการพิพากษา

โทษที่ได้รับการพิพากษา	ร้อยละ
จำคุก 6 เดือน หรือน้อยกว่า	1.0
จำคุกมากกว่า 6 เดือน - 1 ปี	1.7
จำคุก มากกว่า 1 ปี - 3 ปี	17.9
จำคุก มากกว่า 3 ปี - 5 ปี	16.5
จำคุก มากกว่า 5 ปี - 8 ปี	10.7
จำคุก มากกว่า 8 ปี - 12 ปี	7.0
จำคุก มากกว่า 12 ปี - 15 ปี	2.4
จำคุก มากกว่า 15 ปี	23.4

โทษที่ได้รับการพิพากษา	ร้อยละ
จำคุกตลอดชีวิต	5.6
โทษประหารชีวิต	1.0
ไม่ทราบโทษ	12.8
	รวม 100.0 (2,004)

ตารางที่ 4.8 ประวัติการต้องโทษว่าเป็นผู้กระทำผิดในอดีต

สถานะ	ร้อยละ
ไม่เคย	78.0
เคย	22.0
	รวม 100.0 (2,024)

ตารางที่ 4.9 ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด และค่าเฉลี่ยของจำนวนระยะเวลาที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ และจำนวนครั้งที่เคยต้องโทษในอดีต

ประเด็น	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย
จำนวนระยะเวลาที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ	33 ปี 4 เดือน	ไม่ถึง 1 เดือน	35.8 เดือน (ประมาณ 3 ปี)
จำนวนครั้งที่เคยต้องโทษในอดีต (เฉพาะผู้ที่เคยมีประวัติการต้องโทษ)	7	1	1.42

ตารางที่ 4.10 การเปรียบเทียบฐานความผิดที่ต้องโทษในปัจจุบันกับอดีต

การเปรียบเทียบฐานความผิดที่ต้องโทษในปัจจุบันกับอดีต	ร้อยละ
ฐานความผิดเดียวกัน	60.2
คนละฐานความผิด	37.3
คดีปัจจุบันของท่านยังอยู่ระหว่างการพิจารณา	2.5
	รวม 100.0 (442)

ตารางที่ 4.11

ฐานความผิดในอดีต

ฐานความผิดในอดีต	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	10.6
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	83.7
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต	0.9
ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย	0.9
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1.1
ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคง	0.2
ความผิดอื่นๆ	2.5
รวม	100.0

ตารางที่ 4.12

ลักษณะความผิดในอดีตเกี่ยวกับยาเสพติด

ลักษณะความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ร้อยละ
เสพ	30.4
จำหน่าย	19.4
ครอบครอง	15.3
ครอบครองเพื่อเสพ	7.1
ครอบครองเพื่อจำหน่าย	27.1
ผลิต	0.0
นำเข้า/ ส่งออก (ข้ามราชอาณาจักร)	0.6
รวม	100.0

ตารางที่ 4.13

ความถี่ในการใช้สารเสพติด

ความถี่ในการใช้สารเสพติด	ร้อยละ
ไม่เคยเสพเลย	50.2
เคยลองเพียงครั้งเดียวเท่านั้น	6.1
1 - 2 ครั้ง/ เดือน	9.0
1 - 2 ครั้ง/ สัปดาห์	15.6
เสพเป็นประจำทุกวัน (ติดยา)	19.0
รวม	100.0 (2,021)

ตารางที่ 4.14

การใช้สารเสพติดกับความผิดในปัจจุบัน

ความเกี่ยวพันระหว่างการใช้สารเสพติดกับความผิดในปัจจุบัน	ร้อยละ
ไม่เกี่ยว	60.1
เกี่ยว	39.9
รวม	100.0 (2,009)

ตารางที่ 4.15

ประวัติการได้รับการบำบัดการใช้สารเสพติด

ประวัติการได้รับการบำบัดการใช้สารเสพติด	ร้อยละ
ไม่เคย	88.3
เคย	11.7
รวม	100.0 (2,016)

ตารางที่ 4.16 ความถี่ในการดื่มสุรา

ความถี่ในการดื่มสุรา	ร้อยละ
ไม่เคยดื่มเลย	43.5
เคยลองเพียงครั้งเดียวเท่านั้น	5.4
1 - 2 ครั้ง/ เดือน	30.5
1 - 2 ครั้ง/ สัปดาห์	15.7
ดื่มเป็นประจำทุกวัน (ติดสุรา)	4.9
รวม	100.0 (2,019)

ตารางที่ 4.17 การติด/ ดื่มสุรากับความผิดในปัจจุบัน

ความเกี่ยวพันระหว่างการติด/ ดื่มสุรากับความผิดในปัจจุบัน	ร้อยละ
ไม่เกี่ยว	95.9
เกี่ยว	4.1
รวม	100.0 (2,017)

ตารางที่ 4.18 ประวัติการได้รับการบำบัดการติด/ ดื่มสุรา

ประวัติการได้รับการบำบัดการติด/ ดื่มสุรา	ร้อยละ
ไม่เคย	99.8
เคย	0.2
รวม	100.0 (2,017)

บทที่ 5

ตารางที่ 5.1

ประวัติและความถี่ในการเคยถูกทำร้ายร่างกาย

ประวัติและความถี่ในการถูกทำร้ายร่างกาย	ร้อยละ
ไม่เคย	62.7
1 – 2 ครั้ง	19.5
หลายครั้ง	17.7
รวม	100 (2,018)

ตารางที่ 5.2

บุคคลที่ทำร้ายร่างกายผู้ต้องขังหญิง

บุคคลที่ทำร้ายร่างกาย	ร้อยละ
คู่ครอง (สามี/ คนรัก/ แฟน)	76.9
บุคคลในครอบครัว (ญาติ/ พี่น้อง/ พ่อแม่)	9.1
บุคคลที่รู้จัก (เช่น เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน คนในชุมชน)	8.4
บุคคลที่ไม่รู้จัก	5.7

ตารางที่ 5.3

ประวัติและความถี่ในการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ประวัติและความถี่ในการถูกล่วงละเมิดทางเพศ	ร้อยละ
ไม่เคย	94.1
1 – 2 ครั้ง	4.6
หลายครั้ง	1.3
รวม	100 (2,017)

ตารางที่ 5.4 บุคคลที่ล่วงละเมิดทางเพศผู้ต้องขังหญิง

บุคคลที่ล่วงละเมิดทางเพศ	ร้อยละ
คู่ครอง (สามี/ คนรัก/ แฟน)	42.9
บุคคลในครอบครัว (ญาติ/ พี่น้อง/ พ่อแม่)	10.0
บุคคลที่รู้จัก (เช่น เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน คนในชุมชน)	25.0
บุคคลที่ไม่รู้จัก	22.1

ตารางที่ 5.5 ประวัติและความถี่ในการถูกทำร้ายจิตใจ

ประวัติและความถี่ในการถูกทำร้ายจิตใจ	ร้อยละ
ไม่เคย	52.1
1 – 2 ครั้ง	18.9
หลายครั้ง	28.9
	รวม 100.0 (2,018)

ตารางที่ 5.6 บุคคลที่ทำร้ายจิตใจผู้ต้องขังหญิง

บุคคลที่ทำร้ายจิตใจ	ร้อยละ
คู่ครอง (สามี/ คนรัก/ แฟน)	60.1
บุคคลในครอบครัว (ญาติ/ พี่น้อง/ พ่อแม่)	20.4
บุคคลที่รู้จัก (เช่น เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน คนในชุมชน)	15.9
บุคคลที่ไม่รู้จัก	3.6

ตารางที่ 5.7

การได้รับการวินิจฉัยโดยจิตแพทย์ว่าเป็นผู้มีปัญหาสุขภาพจิต

การได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นผู้มีปัญหาสุขภาพจิต	ร้อยละ
ไม่เคย	95.9
เคย	4.1
รวม	100.0 (2,016)

ตารางที่ 5.8

เวลาที่เกิดปัญหาสุขภาพจิต

เวลาที่เกิดปัญหาสุขภาพจิต	ร้อยละ
ก่อนเข้าเรือนจำ แต่ตื่นขึ้นแล้ว	52.2
เพิ่งมีเมื่อเข้าเรือนจำ	32.2
ก่อนเข้าเรือนจำและแย่งลงเมื่อเข้าเรือนจำ	15.6
รวม	100.0 (90)

ตารางที่ 5.9

ความพยายามในการทำร้ายตนเองหรือฆ่าตัวตาย

ความพยายามในการทำร้ายตนเองหรือฆ่าตัวตาย	ร้อยละ
ไม่เคย	82.7
เคยทำร้ายตนเอง	8.6
เคยพยายามฆ่าตัวตาย	4.8
ทั้งเคยทำร้ายตนเองและพยายามฆ่าตัวตาย	0.8
รวม	100.0 (2,015)

ตารางที่ 5.10

เวลาที่เคยพยายามทำร้ายตนเองหรือฆ่าตัวตาย

เวลาที่เคยพยายามทำร้ายตนเองหรือฆ่าตัวตาย	ร้อยละ
ขณะอยู่ในเรือนจำ	5.3
ก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ	94.7
รวม	100.0 (339)

บทที่ 6

ตารางที่ 6.1

บุคคลที่ต้องขังหญิงติดต่อด้วยเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำ

บุคคลที่ติดต่อด้วยเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำ	ร้อยละ
ไม่ติดต่อกับใครเลย	3.6
บุตร	8.0
ครอบครัว	41.8
ทั้งครอบครัวและบุตร	46.7
รวม	100.0 (2,023)

ตารางที่ 6.2

ช่องทางในการติดต่อกับบุตร

ช่องทางในการติดต่อกับบุตร	ร้อยละ
ทางจดหมาย	47.6
ทางโทรศัพท์ที่เรือนจำจัดให้	4.0
โดยการเยี่ยมเยียน	48.4
รวม	100.0

ตารางที่ 6.3

ความถี่ในการติดต่อกับบุตร

ความถี่ในการติดต่อกับบุตร	ร้อยละ
ทุกวัน	0.6
ทุก 2 - 3 วัน	2.0
สัปดาห์ละครั้ง	15.5
เดือนละครั้ง	28.3
2 - 3 เดือน ครั้ง	27.7
อื่นๆ	26.0
รวม	100.0

ตารางที่ 6.4 ปัญหาที่พบจากการติดต่อบุตร

ปัญหาที่พบจากการติดต่อบุตร	ร้อยละ
ไม่มีปัญหาในการติดต่อบุตร	42.6
มีปัญหาจากการติดต่อบุตร	57.4
รวม	100.0
ปัญหาจากการติดต่อบุตร	ร้อยละ
เรือนจำอยู่ไกลเกินไปสำหรับการเดินทาง	34.9
บุตรไม่ต้องการติดต่อ	0.7
การติดต่อทางโทรศัพท์มีค่าใช้จ่ายสูง	0.7
การเดินทางมาเยี่ยมมีค่าใช้จ่ายสูง	37.9
บุตรไม่ว่าง	18.8
บุตรไม่ทราบว่ายูอยู่ในเรือนจำ	1.7
บุตรมีปัญหาสุขภาพ	1.3
บุตรมีปัญหาในด้านการอ่านและเขียน	1.8
บุตรไม่มีโทรศัพท์	1.3
ไม่มีโทรศัพท์ในเรือนจำ	11
ผู้ดูแลบุตรห้ามไม่ให้บุตรติดต่อ	2.5
ท่านไม่ทราบว่าบุตรอยู่ที่ใด	1.5
อื่นๆ	4.5
รวม	100.0

ตารางที่ 6.5 ช่องทางในการติดต่อกับครอบครัว

ช่องทางในการติดต่อกับครอบครัว	ร้อยละ
ทางจดหมาย	46.7
ทางโทรศัพท์ที่เรือนจำจัดให้	3.3
โดยการเยี่ยมเยียน	50.1
รวม	100.0

ตารางที่ 6.6

ความถี่ในการติดต่อกับครอบครัว

ความถี่ในการติดต่อกับครอบครัว	ร้อยละ
ทุกวัน	1.2
ทุก 2 - 3 วัน	3.5
สัปดาห์ละครั้ง	21.2
เดือนละครั้ง	33.8
2 - 3 เดือน ครั้ง	23.0
อื่นๆ	17.3
รวม	100.0

ตารางที่ 6.7

ปัญหาที่พบจากการติดต่อกับครอบครัว

ปัญหาที่พบจากการติดต่อกับครอบครัว	ร้อยละ
ไม่มีปัญหาในการติดต่อกับครอบครัว	43.3
ปัญหาในการติดต่อครอบครัว	56.7
รวม	100.0

ปัญหาจากการติดต่อบุตร

ปัญหาจากการติดต่อบุตร	ร้อยละ
เรือนจำอยู่ไกลเกินไปสำหรับการเดินทาง	27.2
ครอบครัวไม่ต้องการติดต่อ	0.5
การติดต่อทางโทรศัพท์มีค่าใช้จ่ายสูง	1.7
การเดินทางมาเยี่ยมมีค่าใช้จ่ายสูง	29.5
ครอบครัวไม่ว่าง	18.4
ครอบครัวไม่ทราบ	0.6
ครอบครัวมีปัญหาสุขภาพ	8.2
ครอบครัวมีปัญหาในด้านการอ่านและเขียน	2.2
ครอบครัวไม่มีโทรศัพท์	0.7
ไม่มีโทรศัพท์ในเรือนจำ	8.6
อื่นๆ	2.2
รวม	100.0

ตารางที่ 6.8

ระยะห่างระหว่างที่พักอาศัยกับเรือนจำ

ระยะห่างระหว่างที่พักอาศัยกับเรือนจำ	ร้อยละ
ไกล (คนละจังหวัด)	60.4
ใกล้ (อยู่ในจังหวัดเดียวกัน)	39.6
รวม	100.0 (2,020)

ตารางที่ 6.9

ที่ตั้งของเรือนจำกับที่พักอาศัย

ที่ตั้งของเรือนจำกับที่พักอาศัย	ร้อยละ
ในภาคเดียวกัน	54.7
ต่างภาค	44.2
รวม	100.0 (937)

ตารางที่ 6.10

ประวัติการได้รับการบริการทางการแพทย์ขณะอยู่ในเรือนจำ

ประวัติการได้รับการบริการทางการแพทย์ขณะอยู่ในเรือนจำ	ร้อยละ
ไม่เคย	30.2
เคย	69.8
รวม	100.0 (2,015)

ตารางที่ 6.11

เพศของบุคลากรทางการแพทย์ที่ทำการรักษา

เพศของบุคลากรทางการแพทย์	ร้อยละ
ทั้งชายและหญิง	43.3
ชาย	4.2
หญิง	52.5
รวม	100.0 (1,403)

ตารางที่ 6.12

ความมั่นใจในการเก็บประวัติการรักษาทางการแพทย์ให้เป็นความลับระหว่างอยู่ในเรือนจำ

ความมั่นใจในการเก็บประวัติการรักษาทางการแพทย์ให้เป็นความลับ	ร้อยละ
มั่นใจ	32.0
ไม่มั่นใจ	22.2
ไม่ทราบ	45.8
รวม	100.0 (1,410)

ตารางที่ 6.13

ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ

ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ	ร้อยละ
รู้สึกกลัว และ/ หรือ ต้องการคนพูดคุย	21.8
การติดต่อกับครอบครัว	13.4
กังวลเกี่ยวกับบุตร	20.7
กังวลเกี่ยวกับครอบครัว	24.3
ปัญหาในการสื่อสาร/ การใช้ภาษาไทย	3.0
ปัญหาสุขภาพ	15.5
ปัญหาอื่นๆ	1.3
รวม	100.0

ตารางที่ 6.14

การได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหา

การได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหา	ร้อยละ
รู้สึกกลุ้มใจ และ/ หรือ ต้องการคนพูดคุย	25.2
การติดต่อกับครอบครัว	12.7
กังวลเกี่ยวกับบุตร	17.8
กังวลเกี่ยวกับครอบครัว	20.7
ปัญหาในการสื่อสาร/ การใช้ภาษาไทย	2.8
ปัญหาสุขภาพ	20.2
ปัญหาอื่นๆ	0.6
รวม	100.0

ตารางที่ 6.15

บทบาทของเจ้าหน้าที่ในการช่วยแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งในเรือนจำ

บทบาทของเจ้าหน้าที่ในการช่วยแก้ไขปัญหาคความขัดแย้ง	ร้อยละ
ช่วย	72.9
ไม่ช่วย	11.4
ช่วยบางครั้ง	15.7
รวม	100.0 (1,957)

ตารางที่ 6.16

แนวทางการจัดการปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ

แนวทางการจัดการปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ	ร้อยละ
แจ้งเจ้าหน้าที่	36.7
ร้องเรียนผ่านตู้ร้องเรียน	7.9
บอกครอบครัว	10.1
ปรึกษาเพื่อนในเรือนจำ	39.0
อื่นๆ	6.4
รวม	100.0

ตารางที่ 6.17

ความรู้สึกล้วต่อการร้องเรียน

ความรู้สึกล้วต่อการร้องเรียน	ร้อยละ
กลัว	40.7
ไม่กลัว	59.3
รวม	100.0 (1,999)

ตารางที่ 6.18

การรับทราบและความเข้าใจข้อมูลต่างๆ ในขณะที่ถูกรับตัวเข้ามาอยู่ที่เรือนจำ

ประเด็นของข้อมูล	ร้อยละของลักษณะการรับรู้และความเข้าใจ			รวม
	ไม่ได้รับรู้	ได้รับรู้และเข้าใจ	ได้รับรู้แต่ไม่เข้าใจ	
กฎและระเบียบข้อบังคับของเรือนจำ	3.0	89.5	7.4	100.0 (2,016)
การขอรับความช่วยเหลือทางกฎหมาย	29.6	54.5	15.8	100.0 (2,008)
ขั้นตอนของการร้องเรียนในเรือนจำ	32.4	54.1	13.4	100.0 (2,002)

ตารางที่ 6.19

ระดับความพึงพอใจต่อสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานระหว่างอยู่ในเรือนจำ

ประเภทสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน	ร้อยละของระดับความพึงพอใจ				รวม
	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้ำดื่ม	9.1	16.5	53.0	21.4	100.0 (2,007)
อาหาร	11.0	20.4	49.0	19.6	100.0 (2,006)
เครื่องใช้ส่วนตัว เช่น สบู่ ยาสระผม ผ้าอนามัย เป็นต้น	8.1	24.3	49.8	17.8	100.0 (2,003)
การอาบน้ำ	16.2	27.5	43.1	13.1	100.0 (2,001)
ห้องสุขา	10.9	27.1	47.6	14.5	100.0 (2,006)
ที่นอน	12.3	26.5	44.9	16.3	100.0 (2,004)
ยารักษาโรค	11.6	26.3	42.7	19.4	100.0 (2,006)

ตารางที่ 6.20

ความพร้อมในการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมปกติ

ระดับความพร้อม	ร้อยละ
พร้อมมาก	61.8
พร้อม	31.2
ไม่พร้อม	0.6
ไม่แน่ใจ	6.4
	รวม 100.0 (2,013)

ตารางที่ 6.21

ความช่วยเหลือในระหว่างอยู่ในเรือนจำที่มีความสำคัญต่อการกลับคืนสู่สังคมหลังพ้นโทษ

ความช่วยเหลือในระหว่างอยู่ในเรือนจำ	ร้อยละ
การศึกษา	15.3
การอบรมทางด้านวิชาชีพ	28.9
การเข้าถึงความช่วยเหลือทางกฎหมาย	7.2
การรักษาทางการแพทย์	6.3
การได้รับคำปรึกษาและบำบัดรักษาปัญหา	7.8
การติดสารเสพติด	4.4
ความรุนแรงในครอบครัวหรือการได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างรุนแรง	2.3
สุขภาพจิต	4.6
โปรแกรมเสริมสร้างความมั่นใจในตนเองและทักษะในการดำรงชีวิต	10.3
โปรแกรมด้านศาสนา	4.4
การเอนตัวไปเรือนจำใกล้บ้าน	7.4
การเอนตัวไปเรือนจำประเทศบ้านเกิด	1.3
	รวม 100.0

ตารางที่ 6.22

ความต้องการความช่วยเหลือภายหลังพ้นโทษที่มีความสำคัญต่อการกลับไปใช้ชีวิตปกติในสังคม

ความช่วยเหลือภายหลังพ้นโทษ	ร้อยละ
การจัดหาที่อยู่อาศัย	4.3
การจัดหางาน	22.2
การให้ความช่วยเหลือทางการเงินสำหรับการศึกษาและการอบรมวิชาชีพ	12.6
การกลับมาอยู่ร่วมกันกับครอบครัวหรือคู่ครอง	15.3
การกลับมาอยู่ร่วมกันกับบุตร	12.3
การเข้าถึงความช่วยเหลือทางกฎหมาย	4.2
การรักษาทางการแพทย์	3.0
การได้รับคำปรึกษาและบำบัดรักษาปัญหา	3.7
การติดสารเสพติด	1.6
ความรุนแรงในครอบครัวหรือการได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างรุนแรง	1.0
สุขภาพจิต	2.3
การเลี้ยงดูบุตร	8.0
การเดินทาง/ การคมนาคม	4.7
ความรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตร	1.2
การส่งตัวกลับไปประเทศบ้านเกิด	0.9
ความช่วยเหลือด้านอื่นๆ	2.8
รวม	100.0

ตารางที่ 6.23

ความรู้สึกปลอดภัยระหว่างอยู่ในเรือนจำ

ความรู้สึกปลอดภัยระหว่างอยู่ในเรือนจำ	ร้อยละ
ปลอดภัย	76.5
ไม่ปลอดภัย	23.5
รวม	100.0 (2,005)

ตารางที่ 6.24

ประวัติการถูกตรวจค้นร่างกายระหว่างอยู่ในเรือนจำ

ประวัติการถูกตรวจค้นร่างกายระหว่างอยู่ในเรือนจำ	ร้อยละ
เคย	77.9
ไม่เคย	20.7
จำไม่ได้	1.4
รวม	100.0 (2,004)

ตารางที่ 6.25

การคำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของนักโทษระหว่างการตรวจค้นร่างกายจากเจ้าหน้าที่

ลักษณะสิทธิขั้นพื้นฐานของนักโทษระหว่างการตรวจค้นร่างกาย	ร้อยละของการคำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐาน			รวม
	ใช่	ไม่ใช่	บางครั้ง	
มีสถานที่มืดซิด	43.0	44.9	12.1	100.0 (1,557)
เจ้าหน้าที่รुकล้ำเข้าไปในร่างกาย	9.7	83.0	7.3	100.0 (1,552)
เจ้าหน้าที่ใช้วิธีการที่เหมาะสม	82.2	9.2	8.6	100.0 (1,570)
เจ้าหน้าที่ตรวจค้นด้วยความสุภาพ	79.9	7.8	12.3	100.0 (1,579)

ตารางที่ 6.26

ประวัติการได้รับความรุนแรงในเรือนจำ

ประเภทความรุนแรง	ร้อยละของประวัติการได้รับความรุนแรง		รวม
	เคย	ไม่เคย	
ความรุนแรงทางกาย	6.5	93.5	100.0 (2,007)
ความรุนแรงทางจิตใจ	28.8	71.2	100.0 (2,008)
ความรุนแรงทางเพศ	0.5	99.5	100.0 (2,006)

ตารางที่ 6.27
ความถี่ในการได้รับความรุนแรงในเรือนจำ

ประเภทความรุนแรง	ร้อยละของความถี่ในการได้รับความรุนแรง		รวม
	1 - 2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
ความรุนแรงทางกาย	81.8	18.2	100.0 (121)
ความรุนแรงทางจิตใจ	52.3	47.7	100.0 (556)
ความรุนแรงทางเพศ	88.9	11.1	100.0 (24)

ตารางที่ 6.28
ผู้กระทำความรุนแรงในเรือนจำ

ประเภทความรุนแรง	ร้อยละของผู้กระทำความรุนแรง			รวม
	นักโทษด้วยกัน	ผู้คุม	บุคคลอื่นๆ	
ความรุนแรงทางกาย	78.7	13.9	7.4	100.0 (122)
ความรุนแรงทางจิตใจ	56.8	23.9	19.4	100.0 (569)
ความรุนแรงทางเพศ	66.7	22.2	11.1	100.0 (9)

บทที่ 7

ตารางที่ 7.1

การประสบปัญหาระหว่างอยู่ในเรือนจำอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางสัญชาติ

การประสบปัญหาระหว่างอยู่ในเรือนจำ	ร้อยละ
ใช่	26.3
ไม่ใช่	73.7
รวม	100.0 (19)

ตารางที่ 7.2

ปัญหาที่ประสบระหว่างอยู่ในเรือนจำ

ปัญหาที่ประสบ	ร้อยละ
ปัญหาการแบ่งแยกชนชาติ/ การเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ	14.3
ปัญหาความแตกต่างด้านภาษา	14.3
ปัญหาความแตกต่างทางศาสนา	14.3
ปัญหาในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ	-
ปัญหาในการเข้าถึงกระบวนการกฎหมาย	28.6
ไม่ได้รับสิทธิ์ในการติดต่อกับครอบครัว	14.3
ได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่เรือนจำ	-
ได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมจากนักโทษในเรือนจำ	14.3

ตารางที่ 7.3

เหตุผลที่เข้ามาในประเทศไทย

เหตุผลที่เข้ามาในประเทศไทย	ร้อยละ
ท่องเที่ยว/ พักอาศัยชั่วคราวเพื่อธุรกิจ/ พักอาศัยชั่วคราวเพื่อเรียน	42.4
พักอาศัยถาวร	57.9
รวม	100.0 (19)

ตารางที่ 7.4

เหตุผลของพักอาศัยแบบถาวรในประเทศไทย

รูปแบบการพักอาศัย	ร้อยละ
ทำงาน	75.0
เรียน	-
แต่งงาน/ อยู่กินกับคนไทย	16.7
เป็นผู้ลี้ภัย	-
อื่นๆ	8.3
รวม	100.0 (12)

ตารางที่ 7.5

ประวัติการมีบุตรที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย

การมีบุตรที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย	ร้อยละ
ไม่มีบุตร	42.1
มีบุตรอยู่ในประเทศไทย	42.1
มีบุตรแต่ไม่อยู่ในประเทศไทย	15.8
รวม	100.0 (19)

ตารางที่ 7.6

ประวัติการมีญาติและครอบครัวที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย

การมีญาติ/ ครอบครัวที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย	ร้อยละ
ไม่มี	33.3
มี	66.7
เป็นคนไร้ญาติ/ ครอบครัว	-
รวม	100.0 (18)

ตารางที่ 7.7

ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างถูกดำเนินคดี

ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสาร	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	89.5
มีปัญหา และได้รับการช่วยเหลือในการสื่อสารจากเจ้าหน้าที่คนไทย	10.5
มีปัญหา และได้รับการช่วยเหลือในการสื่อสารจากเจ้าหน้าที่สถานทูตประเทศของท่าน	-
มีปัญหา แต่ไม่ได้รับการช่วยเหลือในการสื่อสารใดๆ	-
รวม	100.0 (19)

ตารางที่ 7.8

การได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการย้ายกลับไปรับโทษในภูมิลำเนา

การได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการย้ายกลับไปรับโทษในภูมิลำเนา	ร้อยละ
ได้รับ และเข้าใจข้อมูลต่างๆ	16.7
ได้รับ แต่ไม่เข้าใจเนื่องจากไม่ใช่ภาษาของท่าน	11.1
ไม่เคยได้รับข้อมูล	61.1
ไม่ทราบ	11.1
รวม	100.0 (18)

ตารางที่ 7.9

ประวัติการยื่นเรื่องขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา

ประวัติการยื่นขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา	ร้อยละ
เคย	11.8
ไม่เคย	88.2
รวม	100.0 (17)

ตารางที่ 7.10

เหตุผลของผู้ที่ไม่เคยยื่นเรื่องขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา

เหตุผลที่ไม่เคยยื่นขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา	ร้อยละ
ไม่อยากกลับภูมิลำเนา	33.3
มีความกังวลที่จะกลับภูมิลำเนา	22.2
ไม่รู้ขั้นตอนในการขอย้ายกลับภูมิลำเนา	11.1
มีความคิดที่จะยื่นขอในอนาคตอันใกล้	22.2
อื่นๆ	11.1
รวม	100.0 (9)

ตารางที่ 7.11

ผลการยื่นคำร้องของผู้เคยยื่นเรื่องขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา

ผลการยื่นคำร้องขอย้ายกลับไปรับโทษที่ภูมิลำเนา	ร้อยละ
คำขอถูกปฏิเสธ	-
กำลังรอการพิจารณา	-
คำขอผ่านการพิจารณาและรอย้ายกลับภูมิลำเนา	50.0
ถอนคำขอ	-
ไม่ได้รับการตอบรับจากสถานทูต/ สถานกงสุล/ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจากประเทศภูมิลำเนา	50.0
อื่นๆ	-
รวม	100.0 (2)

